

DragonLance

L E G E N D Á K

Margaret Weis - Tracy Hickman

Ikrek hatalma

Megjelent:

1. A múlt és jövő ura
2. Találkozás

Szukits Könyvkiadó
Szeged

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

DRAGONLANCE TM Legends

Volume Two

TIME OF THE TWINS

by Margaret Weis and Tracy Hickman

Copyright © 1986, 1997 TSR, Inc. All rights reserved.

TSR, Inc. is a subsidiary of Wizards of the Coast, Inc.

Cover art by Larry Elmore

This material is protected under the copyright Laws of the United States of America.
Any reproduction or unauthorized use of the material or Artwork contained herein is
prohibited without the express
Written permission of TSR, Inc.

U.S., CANADA EUROPEAN HEADQUARTERS
ASIA, PACIFIC LATIN AMERIKA Wizards of the Coast, Belgium
Wizards of the Coast, Inc P.B. 34
P.O. Box 707 2300 Thurnhout
Renton, WA 98057-0707 Belgium
+1-206-624-0933 +32-14-44-30-44

Visit our website at <http://www TSR Inc com>

Fordította

Pollák Tamás és Szabó Mariann

Borító

Larry Elmore

Szaklektor
Csukonyi Zoltán

ISBN 963 9020 64 8

Exclusive rights for the Hungarian language edition licensed to Szukits Könyvkiadó.

Lektor: Szóts Katalin
Tördelőszerkesztés: ITBooks, Illés Tibor
Tipográfia, színre bontás: A-SzínVonal Bt.
Szerkesztő: Dobos Tamás
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Hunyadi Csaba
Szegedi Kossuth Nyomda Kft.
Felelős vezető: Gera Imre

Az Időfolyó

Az Idő sötét folyama a mágus fekete köpenye körül örvénylett, magával ragadva őt és azokat, akik vele voltak a kavargó években.

Az ég eső helyett tüzet könnyezett, az izzó hegy Istar városára hullt és romba döntötte azt, mélyen a föld méhébe nyomva. A tenger vize azonnal megtöltötte a borzalmas szakadékot, dübörögve zuhant alá új medrébe. A híres Templom, ahol a Papkirály még mindig várta, hogy az istenek teljesítsék követeléseit, eltűnt Krynn színéről. Még azok a tengeri elfek is, akik az újonnan keletkezett Istari Vértenger vizeibe merészkedtek, csodálkozva tekintettek a helyre, ahol valaha a Templom állt. Nem látszott ott semmi más, csak feneketlen, sötét mélység. A tenger vize ebben a hasadékbán olyan hideg volt, hogy még azok az elfek is óvakodtak a közelébe úszni, akik a víz alatt születtek, növekedtek és éltek.

Mégis sokan voltak Ansalonban, akik irigyelték Istar lakosait, mert nekik legalább gyors halál jutott osztályrészül.

Azokra, akik elkerülték az azonnali megsemmisülést, lassú, rettenetes pusztulás várt - éhínség, járványok, gyilkosságok...

És háború.

1. FEJEZET

A félelem éles, szívszorító sikolya törte szét Crysania álmát. A kiáltás olyan rettenetes és váratlan volt, hogy egy pillanatig még azt sem tudta, mi ébresztette fel. Megzavarodva és rémülten pillantott körül, próbált visszaemlékezni, hogy hol is van, és rájönni, vajon mi ijesztette meg annyira, hogy még a lélegzete is elakadt.

Nyirkos, kemény padlón feküdt. Teste megállíthatatlanul remegett, foga vacogott a csontig hatoló hidegtől, Visszatartotta lélegzetét - mintha látott, hallott volna valamit. De a sötétség sűrű és áthatolhatatlan volt körülötte, a csend pedig töretlen.

Újra lélegzetet vett, de a feketeség mintha ellopta volna tőle a levegőt. Félelem szorította a torkát. Kétségbeesetten meresztette szemét a sötétbe, megpróbált valamilyen alakot vagy formát kivenni belőle, de képtelen volt rá. Csak magát a sötétséget látta, az örök sötétséget...

Ekkor újra meghallotta a sikolyt és rájött, hogy ez ébresztette fel. Majdhogynem megkönnyebbült, hogy egy másik emberi lény hangját hallja, de a kiáltásból kicsengő félelem lelkéig hatolt.

Még kétségbeesettebb erőfeszítéssel próbált keresztüllátni a feketeségen, kényszerítette magát, hogy gondolkodjon, hogy emlékezzen...

Hallotta a kövek énekét, a kántáló hangot - Raistlin hangját -, és érezte dereka körül a férfi karját. Aztán mintha vízbe lépett volna, hátára vette a sűrű, száguldó sötétség.

Raistlin! Crysania remegő kézzel tapogatott maga körül, de semmit sem érzett, csak a hideg, nyirkos követ. És akkor ijesztő elevenséggel tört rá az emlék, ahogy Caramon fivére felé lendül, villogó karddal a kezében... Hallotta saját hangját, ahogy imádkozik, hogy egy védővarázssal óvja a mágust... majd egy kard csendülését a kövön...

De ez a sikoltás - ez Caramon hangja volt. Mi van ha...

- Raistlin! - kiáltott fel rémülten Crysania és nagy erőfeszítéssel felállt. Hangja elhalkult, eltűnt, felolvadt a sötétségben. Olyan rettenetes érzés volt, hogy azt hitte, soha többé nem tud megszólalni. Maga köré fonta karjait, reszketve a kemény hidegben és keze öntudatlanul is Paladine medálja után tapogatott, amelyet nyakában viselt. Érezte, ahogy istene áldása keresztüláramlik testén.

- Fényt - suttogta, és szorosabbra markolva a szent medaliont, imát rebegett istenéhez, hogy világítsa meg a sötétséget.

Halvány fény kezdett sugározni az ujjai közül, visszaszorítva a lányt fojtogató éj fekete bársonyát és ismét lélegzethez juttatva őt. Crysania levette nyakából a láncot és előretartotta a medált. Körbevilágított vele, közben próbált visszaemlékezni, hogy merről hallotta a kiáltást.

Gyorsan végigfutatta tekintetét a széttört, megfeketedett bútorokon, a pókhálókön, a padlón szanaszét heverő könyveken, a falról leszakadt polcokon. A látvány majdnem olyan rémülettel töltötte el, mint az előbb a sötétség. Ezek a tárgyak sokkal inkább illettek ehhez a helyhez, mint ő maga.

Ekkor újra felhangzott a kiáltás.

Crysania keze megremegett és gyorsan a hang irányába fordult. Istene sugárzó fénye kettészelte a sötétséget és két ijesztően ismerős alakot világított meg. Egyikük, fekete köpenyben, mozdulatlanul feküdt a hideg kövön. Felette, megdermedve, egy hatalmas alak állt. Vértől pirosuló aranyozott páncélt viselt, nyaka körül acélbilincs. A sötétbe meredve előrenyújtotta kezét, szája nyitva volt és arca sápadt a rémülettől.

A medál kiesett Crysania elerőtlenedő kezéből, amikor felismerte a harcos lábánál mozdulatlanul heverő testet.

- Raistlin! - suttogta.

Csak akkor eszmélt fel és kapott a lehulló függő után, amikor érezte, hogy a platinalánc kisiklik ujjai közül, és a fény elhalványodik.

Keresztülfutott a szobán, a világ ide-oda imbolygott körülötte, ahogy a világító medál vadul lengett a lánc végén. Sötét árnyékok surrantak lábai alatt, de Crysania még csak észre sem vette. A sötétségnél is rémítőbb félelemmel telve ereszkedett térdre a mágus mellett.

A férfi sápadt arca a padlón nyugodott, csuklyája hátrahullott. A papnő óvatosan felemelte a férfi fejét és hátára fordította a testet. Szíve a torkában dobogott.

A mágus arca hamuszürke volt, ajkai elkékültek, szemei lecsukva, mélyen az üregükbe süppedtek.

- Mit tettél! - kiáltott fel Crysania, feltekintve a varázsló látszólag élettelen teste mellől.
- Mit tettél! - kiáltotta vádlón, de hangja elcsuklott a bánattól és a haragtól.
- Crysania? - suttogta Caramon rekedten.

A nyakék tündöklő fénye különös módon világította meg a lány fölé tornyosuló gladiátort. A férfi, aki még mindig előrenyújtotta karját és kezével bizonytalanul tapogatta a levegőt, fejét a hang irányába fordította.

- Crysania? - ismételte suttogva. Tett egy lépést a lány felé, de megbotlott fivére lábában és arccal a padlóra zuhant.

Szinte azonnal talpon volt megint, kezével térdét dörzsölgette és még mindig tágranyílt, merev szemmel levegő után kapkodott. Aztán ismét előrenyújtotta a kezét.

- Crysania? - lépett a férfi abba az irányba, ahonnan az előbb a lány hangját hallotta. - A fényvarázsodat! Gyorsan mondd el a fényvarázsodat!

- Már van fény, Caramon. Én... Paladine-nak hála - motyogta a papnő, és mereven nézte a harcost a halvány derengésben. - Megvakultál!

Felállt, kinyújtotta kezét és remegő ujjakkal megragadta a harcos karját. A lány érintésére Caramon megkönnyebbülten felsóhajtott. Tapogató keze olyan csonttörő erővel markolta meg a papnőt, hogy Crysania az ajkába harapott fájdalomában. De nem eresztette el sem a harcost, sem a medált.

A nagydarab férfi reszketett és kétségbeesett rémülettel kapaszkodott a lányba, szeme még mindig tágra nyitva, vakon meredt a semmibe. Crysania a sötétbe pillantott és tekintetével egy szék, ágy vagy valami hasonló után kutatott.

És ekkor hirtelen megdermedt, mert érezte, hogy a sötétség visszanéz rá.

Gyorsan megdörgölte szemét és tekintetét most már a fénykörön belül tartva, Caramont az egyetlen nagyobb, megmaradt bútorhoz vezette.

- Ülj le ide - mondta. - És dőlj neki ennek.

A harcos leült a földre, és hátát a faragott íróasztalnak vetette, amely valahonnan nagyon ismerősnek tűnt Crysaniának. A látvány durva, fájdalmas emlékeket ébresztett benne - ezt a bútort már látta valahol.

- Caramon? - kérdezte reszketve. - Raistlin megh... Megöl... megö...

Hangja elcsuklott.

- Raistlin? - fordította világtalan tekintetét a hang irányába Caramon. Arcán egyre növekvő félelem látszott. Megpróbált felemelkedni. - Raist! Hol...

- Ne! Ülj vissza! - parancsolta Crysania feltörő haraggal és rémülettel. Megmarkolta a harcos vállát és visszanyomta a földre.

Caramon lehunyta a szemét. Szája szegletében száraz mosoly jelent meg. Most egy pillanatilag nagyon hasonlított fivérére.

- Nem, nem öltem meg - felelte keserűen. Hogy is lettem volna rá képes? Az utolsó, amit hallottam, a te kiáltásod volt, ahogy Paladin-t hívod, majd minden elsötétedett. Izmain nem engedelmeskedtek, a kard kiesett a kezemből. Aztán...

De Crysania már nem figyelt rá. Visszasietett Raistlinhoz, aki néhány lépésnyire feküdt tőlük, és újra letérdelt a mágus mellé. Medálját közel tartva a férfi arcához kinyújtotta a kezét és benyúlt a csuklya alá, hogy kitapintsa a nyakon a mágus pulzusát. Szeme megkönnyebbülten lecsukódott és halk imát rebegett Paladine-nak.

- Él! - suttogta. - De akkor mi van vele?

- Miért, mi van vele? - kérdezte Caramon elkeseredetten, és hangja még mindig remegett. - Nem látok...

Crysania, aki majdhogynem bűnösnek érezte magát, gyorsan leírta a mágus állapotát. Caramon megvonta a vállát.

- Kimerítette a varázslat - mondta kifejezéstelen hangon. - Emlékezz csak vissza! Már akkor gyenge volt, amikor belefogott - nekem legalábbis azt mondta. Legyengítette az

istenek közelsége, vagy valami hasonló. Már láttam máskor is ilyennek. Amikor először használta a Sárkánygömböt, alig tudott mozdulni utána. Itt tartottam, a karomban...

Kiszakította magát emlékeiből és a sötétségbe meredt. Arca nyugodt volt, nyugodt és merev.

- Semmit sem tehetünk érte folytatta. - Pihennie kell.

Kis szünet után ismét megszólalt.

- Meg tudnál gyógyítani, Lady Crysania?

A papnő arca lángba borult.

- Én... szóval... attól félek, nem - felelte szégyenkezve. - A... az én imám volt az, ami megvakított.

Emlékezetében ismét felmerült a nagydarab harcos képe, véráztatta kardjával kezében, elszánt tekintettel, hogy megöli testvérét, sőt a lányt is, ha kell.

- Sajnálom - mondta a papnő halkan, és olyan fáradtnak és hidegnek érezte magát, mintha ő is beteg lenne. - De nagyon eltökélt voltam és... és nagyon féltem. De ne aggódj, ennek a varázslatnak nem tart örökké a hatása. Egy idő után elmúlik.

Caramon sóhajtott.

- Értem - felelte csendesen. - Van fény a szobában? Azt mondtad, csináltál.

- Igen. A medálommal.

- Nézz körül. Mondd el nekem, hol vagyunk. Írd le, légy szíves.

- De Raistlin...

- Rendbe jön - csattant Caramon hangja élesen, parancsolóan. - Gyere ide mellém! Tedd, amit mondtam! Az életünk... az ő élete függhet ettől. Mondd el, hol vagyunk.

Amikor ismét a sötétbe tekintett, Crysania érezte, ahogy szívébe visszatér a félelem. Habozva ellépett a mágustól és leült Caramon mellé.

- Nem... nem tudom - hunyorogva magasabbra emelte a medált. - Nem nagyon látom, mi van a fényen túl. De az az érzésem, hogy már jártam ezen a helyen valamikor, csak nem tudok rájönni, mikor. Törött bútorok hevernek szanaszét, el vannak szenesedve, mintha megégtek volna. Rengeteg könyv, szétszórva a földön. Aztán egy nagy faragott íróasztal - az, aminek támaszkodsz. Úgy látszik csak ez az egy dolog maradt épen. És ez is olyan ismerős nekem. Mindenféle furcsa teremtmények képeivel faragták ki.

Caramon a padlót tapogatta maga mellett.

- Szőnyeg. Szőnyeg van a padlón.

- Igen, szőnyeg van a padlón. Vagyis inkább csak volt. Most elég rongyos, olyan, mintha valami megrágta volna...

Crysania hirtelen elhallgatott, mert szeme sarkából meglátott egy surranó árnyat, amely villámgyorsan elmenekült a ráhulló fény elől.

- Mi volt ez? - kapta fel a fejét Caramon.

- Ami a szőnyeget zabálja - kacagott fel idegesen a papnő. - Patkány.

Összeszedte magát és folytatta.

- Van itt egy kandalló is, de már régóta nem használták. Teljesen belepte a pókháló. Igazából ezt az egész helyet beszótták már a pókok.

A lány ismét elhallgatott. Lelki szemei előtt felbukkant a plafonról aláereszkedő pókok és a körülöttük rohangáló patkányok képe és megborzongott. Szorosabbra húzta magán a köntösét. A csupasz, megfeketedett kandalló eszébe juttatta, hogy milyen hideg van.

Caramon érezte a lány testének remegését, halványan elmosolyodott és felé nyújtotta karját. Bátorítóan megszorította a lány kezét és hátborzongatóan nyugodt hangon megszólalt.

- Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, ha csak patkányokkal és pókokkal kell szembenéznünk, Lady Crysania.

A papnőnek eszébe jutott az a borzalmas sikoly, amely felébresztette. De még mindig

nem tudta felfedezni a forrását. Gyorsan körbepillantott.

- Mi ez? Biztos te is hallottál vagy éreztél valamit...

- Éreztem - felelte halkan Caramon. - Igen, éreztem. Valami van itt, Crysania. Valami szörnyűség. Érzem, hogy figyel bennünket. Érzem a gyűlöletét. Bárhol legyünk, mi itt csak betolakodók vagyunk. Nem így érzed te is?

Crysania a sötétbe meredt. Tehát az valóban visszanézett rá. Most, hogy Caramon beszélt róla, ő is érzett valamit a fénykörön túl. Vagy valamiket!

Minél tovább meresztette a szemét, minél tovább koncentrált, annál valóságosabbá váltak. Bár még mindig nem látta őket, tudta, hogy ott lapulnak a fénykör peremén túl. Gyűlöletük szinte sugárzott, ahogy Caramon mondta, és - ami még rosszabb volt - a papnő érezte, ahogy gonoszságuk dermesztő érintéssel fonja őt körül. Olyan volt, mint... mintha...

Crysania levegő után kapkodott.

- Mi van? - kiáltotta Caramon és megpróbált feltápáskodni.

- Csssst! - piszegett a lány és megszorította a férfi kezét. - Semmi baj, csak rájöttem, hol vagyunk.

A férfi nem szólt, de vak szemeit a papnő felé fordította.

- A palanthasi Ősmágia Tornyában! - suttogta a lány.

- Ahol Raistlin lakik? - lepődött meg Caramon.

- Igen... illetve nem hebegte Crysania zavartan. - Ez ugyanaz a szoba, amiben én is jártam - a dolgozószoba -, de mégsem ugyanolyan. Ez itt úgy néz ki, mint ahol száz éve nem járt senki, és... Caramon! Megvan! Ő azt mondta nekem, hogy elvisz egy „olyan helyre és időbe, ahol és amikor nem voltak papok”! Valamikor az Összeomlás után, de még a Lándzsaháború előtt! Mielőtt...

- Mielőtt elfoglalta volna ezt a Tornyot, mint sajátját! - fejezte be Caramon. - És ez azt jelenti, hogy még mindig átok ül a Tornyon, Lady Crysania. Vagyis Krynnek azon a helyén vagyunk, ahol a Gonosz hatalma a legerősebb. Azon a helyen, melyet mindkőzt legjobban rettegnek e világon. Ott, ahová halandó nem merésznél betenni a lábát, a helyen, melyet a Shoikan Liget őriz. És isten tudja még micsoda! Ide hozott minket! A kellős közepébe pottyantunk.

Crysania hirtelen meglátta a sápadt arcokat a fénykörön túl, melyeket mintha Caramon szavai idéztek volna meg. Testetlen fejek, melyek őt bámulták a sötétség által rég lezárt szemeikkel, rászegezték haláltól elhomályosult tekintetüket, melyek a hideg levegőben lebegtek és mohón tátogtak szájukkal élő, meleg vérre szomjazva.

- Caramon, látom őket! - lehelte Crysania, és közelebb húzódott a nagydarab harcoshoz.

- Látom az arcukat!

- Hozzám értek - mondta Caramon. Érezte a lány teste remegését, és bár maga is megállíthatatlanul vacogott, erős karjával átölelte és magához szorította a papnőt. - Megtámadtak. Érintésük megfagyasztotta a bőröm. Akkor kiáltottam, azt hallottad.

- De én miért nem láttam őket az előbb? És most miért nem támadnak?

- Te Paladine papnője vagy, Lady Crysania — felelte halkan Caramon. - Ezek a teremtmények pedig a Gonosz szolgálói, az átok szülte őket. Nincs hatalmuk feletted!

Crysania a kezében tartott medálra nézett. A fény, melyet sugárzott, még mindig elég erős volt, de láthatóan csökkent az ereje. Büntudattal gondolt Loralonra, az elf papra. Eszébe jutott, hogy visszautasította, hogy vele tartson. Az elf válasza ott visszhangzott a fülében: Akkor fogsz csak látni, ha elvakít a sötétség...

- Igaz, hogy papnő vagyok, de... - kezdte halkan Crysania, és próbálta leküzdeni hangja remegését -, de a hitem nem töretlen. Ezek a lények érzik kétségeimet, gyengeségemet. Talán egy olyan hatalmas pap, mint Elistan, elég erős lenne, hogy szembeszálljon velük. De nem hiszem, hogy én meg tudnám tenni.

A medál derengő fénye tovább halványodott.

- Gyengül a fény, Caramon! - tette hozzá egy kis idő múlva. Feltekintett és látta, hogy a fantomarcok sóváran közelebb húzódnak, mire még szorosabban simult a férfihoz. - Most mit tegyünk?

- Mit tehetnénk? Nincs fegyverem. És vak vagyok - kiáltott fel Caramon tehetetlenül és keze ökölbe szorult.

- Pssst - parancsolta Crysania megragadva a férfi karját, de egy pillanatra sem tévesztve szem elől a lopakodó árnyakat. - Úgy látom, hogy nő az erejük, amikor így beszélsz. Lehet, hogy a félelemmel táplálkoznak. Azok ott a Shoikan Ligetben legalábbis olyanok. Dalamar mondta.

Caramon mély lélegzetet vett. Testét kiverte a víz, és minden ízében remegett.

- Meg kell próbálnunk felébreszteni Raistlint - javasolta a papnő.

- Nem jó! - suttogta a harcos vacogó fogai közt. - Tudom...

- Muszáj megpróbálnunk! — vágott közbe Crysania határozottan, jóllehet rettegett a gondolattól, hogy akár csak egy lépést is tegyen ezen a borzalmas helyen.

- Légy óvatos és mozogj lassan - tanácsolta Caramon, és elengedte a lányt.

Magasra emelve a medált és tekintetét a sötétből rámeredő szemeken tartva, a papnő Raistlin mellé araszolt. Kezét a mágus fekete köpenyes vállára tette.

- Raistlin! - szólalt meg olyan hangosan, amennyire csak mert, miközben óvatosan megrázta a férfit. - Raistlin!

Nem kapott választ. Talán fel kellene emelnie a testet. Miközben ezt latolgatta, kitekintett a körülötte várakozó alakokra. Vajon a mágust meg tudnák ölni? Végül is a férfi még nem létezik ebben az időben. A „Múlt és a Jövő Ura” még nem tért vissza, hogy birtokba vegye örökségét - ezt a Tornyt.

Vagy mégis?

Crysania újra szólomatni kezdte, tekintetét egy pillanatra sem vette le az élőholtakról, akik egyre közelebb és közelebb húzódtak, ahogy a medál fényköre szűkült.

- Fistandantilus - váltott hirtelen nevet a lány.

- Igen! - kiáltott fel Caramon, aki meghallotta és azonnal megértette a papnő gondolatát.

- Hát persze! Ők ezen a néven ismerik. Mi történt? Mintha valami megváltozott volna...

- Megálltak! - felelte Crysania elakadó lélegzettel. - Most őt figyelik!

- Gyere vissza! - parancsolta Caramon, és félig felemelkedett ültéből. - Gyere el tőle! Vidd el tőle azt a fényt! Hadd lássák őt a saját sötétségükben, hadd férjenek hozzá!

- Nem! - vágott vissza mérgesen a papnő. - Te teljesen megőrültél! Ha egyszer kikerül a fényből, azok rögtön rátámadnak...

- Ez az egyetlen esélyünk!

Caramon vakon tapogatózott Crysania után, míg végre meg tudta ragadni. Erős karjával átfogta a lány derekát és elrágatta Raistlin mellől. A lány a padlóra zuhant, a harcos megbotlott benne, és teljes testsúlyával a szerencsétlen nőre esett.

- Caramon! - kapkodott levegő után a papnő. - Meg fogják ölni! Ne...

Crysania kétségbeesetten küzdött a nagytestű harcos ellen, de az a földre szögezte. A medált még mindig szorosan markolta, ám annak fénye egyre gyengült. A lány addig tekergőzött, amíg rá nem látott Raistlinra, aki most már a sötétben feküdt, a fénykörön kívül.

- Raistlin! - sikoltotta a papnő. - Ne! Eressz el, Caramon! Közelednek hozzá...

De a harcos csak még szilárdabban tartotta a lányt, a hideg padlóhoz szorítva. A férfi arca sápadt volt, de mégis elszánt és határozott, vak szemeit a nőre függesztette. Teste hideg volt a lányéhoz képest, izmai merevek és görcsösek.

Talán ha a papnő egy újabb varázslatot bocsátana rá! Akkor elengedné! Crysaniának már ajkán voltak az imádság szavai, amikor éles, fájdalmas sikoly hasított a sötétségbe.

- Segíts, Paladine! - mormolta a papnő...

De semmi sem történt.

Elgyengülve próbált ismét kiszabadulni Caramon fogásából, de tudta, hogy reménytelen. Most, amikor még istene is szemmel láthatóan elhagyta. Elkecsereződésében felzokogott, és Caramont átkozta, de nem tehetett mást, csak figyelhetett.

A sápadt, halványan derengő alakok körbevették Raistlint. A lány csupán a rothadó testükből sugárzó kísérteties fényük derengésében látta őket. Hangszálai megfeszültek és torkát fojtott kiáltás hagyta el, amikor látta, hogy az egyik szellemalak kinyújtja a karját és megérinti a mágus testét.

Raistlin felsikoltott. A fekete köpeny alatt teste görcsösen összerándult.

Caramon is hallotta fivére kiáltását, és arca holtsápadttá vált.

- Engedj el! - könyörgött a lány, de bár hideg verejtékcseppek gyöngyöztek a homlokán, a harcos határozottan megrázta a fejét, és továbbra is fogva tartotta a papnőt.

Raistlin ismét felkiáltott. Caramon összeresztette, és a lány érezte, hogy a férfi izmai elernyednek. Elengedte a medált, egy rántással kiszabadította csuklóját a harcos fogásából és ökölbe szorított kézzel az arcába vágott. De épp abban a pillanatban, amikor lesújtott, a fény kihunyott, és szuroksötétség borult rájuk. Caramon súlyos teste váratlanul legördült a lányról. Szívszorongató, rémült sikolya összekeveredett fivére kiáltásaival.

Crysanía kábultan, vadul dobogó szívvel felült, és kétségbeesetten tapogatózott a medál után.

Egy arc bukkant fel közvetlen az övé mellett. A papnő egy pillanatra felfelé tekintett kutatásából, mert azt hitte, Caramon az...

De nem ő volt. Egy testetlen fej lebegett alig egy arasznyira az orra előtt.

- Ne! - suttogta, képtelenül arra, hogy megmozduljon, és érezte, ahogy az élet elszáll kezéből, testéből és szívéből. Testetlen kezek ragadták meg a karját, hogy közelebb húzzák, vértelen ajkak nyíltak szét, hogy elszívják testmelegét.

- Paladi... - próbált imádkozni Crysanía, de úgy érezte, hogy a teremtmény halálos érintése kiszívja a lelket testéből.

Aztán távolról, tompán egy kántáló hangot hallott, a mágia szavait. Fény robbant körülötte, az arca előtt lebegő rémalak egy sikollyal semmivé foszlott, a testetlen kezek ernyedten hulltak le róla. Kén csípős szaga terjengett a levegőben.

- Shirak. - A vakító fénylobbanás kihunyott, helyette lágy, egyenletes derengés terült szét a szobában. Crysanía felült.

- Raistlin! - suttogta hálásan. Négykézláb mászott keresztül a megfeketedett padlón a mágushoz, aki hanyatt feküdt és nehezen lélegzett, egyik kezével mágusbotját markolva. A bot végére faragott sárkánykarmok között a kristályból meleg fény áradt.

- Raistlin! Jól vagy?

A férfi mellett térdelt, és sovány, sápadt arcát nézte, amikor az felnyitotta szemeit. A mágus erőtlenül bólintott. Aztán felnyújtotta a kezét és lehúzta magához a lányt. Nyugtatólag simogatta a nő dús, fekete haját. A lány hozzásimult, és érezte a férfi szívének dobogását. A mágus testéből áradó különös hő száműzte a dermesztő hideget.

- Ne félj - suttogta alig hallhatóan, mert érezte Crysanía remegését. - Nem bánthatnak bennünket. Láttak és felismertek engem. Nem sebesítettek meg?

A papnő képtelen volt megszólalni, csak a fejét rázta. A mágus megkönnyebbülten sóhajtott. A lány pedig mozdulatlanul feküdt a férfi ölelésében és nagyon jól érezte magát.

Aztán, amikor a karcsú ujjak ismét végigsimítottak a haján, érezte, hogy a mágus hirtelen megfeszül. Majdnem dühösen ragadta meg a papnő vállát, és eltaszította magától.

- Mondd el, mi történt! - parancsolta gyenge hangon.

- Én... én itt tértem magamhoz - hebegte Crysanía. Az átélt borzalmak és Raistlin forró

ölelésének emléke teljesen összezavarták. De látta, hogy a férfi szeme hideg türelmetlenséggel összeszűkül, ezért rákényszerítette magát, hogy folytassa, miközben próbálta leplezni hangja remegését. - Hallottam Caramon kiáltását és...

Raistlin szemei elkerekedtek.

- A fivérem? - kérdezte elképedve. - Szóval a varázslat őt is idehozta? Csoda, hogy még élek. Hol van?

Erőlködve felemelte a fejét, hogy körbetekintszen, és meglátta testvérét, aki eszméletlenül hevert a padlón.

- Mi van vele?

- El... elmondtam egy imát. Megvakult - felelte Crysania és belepirult. - Nem akartam, de ez akkor történt, amikor meg akart öl... ölni téged. Még Istarban, közvetlenül az Összeomlás előtt...

- Megvakítottad! Paladine... megvakította! Őt! - Raistlin felkacagott. Hangja visszhangot vetett a hideg kövön, és hallatára Crysania hátán végigfutott a hideg. De a nevetés Raistlin torkára forrt, s a mágus elkezdett köhögni és fuldokolva levegő után kapkodott.

A lány tehetetlenül nézte, amíg csillapul a roham és a férfi teste ismét elernyed.

- Mondd tovább! - suttogta sürgetően.

- Hallottam a fivéred sikolyát, de semmit sem láttam a sötétben. De később, amikor a medálom adott egy kis fényt, megtaláltam, és... és akkor láttam csak, hogy vak. Téged is megtaláltalak. Eszméletlen voltál. Nem tudtunk felébreszteni. Caramon kérte, hogy mondjam el neki, hol vagyunk, és akkor megláttam... megláttam azokat... azokat a borzalmas... - hangja elfúlt a felidézett rémülettől.

- Folytasd! - biztatta Raistlin.

Crysania nagyot sóhajtott.

- Aztán a medál fénye halványodni kezdett...

Raistlin értően bólintott.

- ...és azok a... valamik megindultak felénk. Szólongattalak, hogy térj magadhoz, és valahogy kimondtam Fistandantilus nevét. Ez megállította azokat. Akkor - a papnő hangja tele volt félelemmel, de most érződött benne a harag is - a fivéred elrántott mellőled és letepert a padlóra, valami olyasmit kiabálva, hogy „hagyjuk őket, hadd nézzék meg a saját sötétségükben”! És amikor Paladine fénye már nem ért el hozzád, azok a lények...

A lány összeborzadva takarta el kezével az arcát, ahogy újra fülébe csengett Raistlin szörnyű sikolya.

- A fivérem mondta ezt? - kérdezte halkan a mágus pár pillanatnyi csend után.

Crysania elvette arca elől a kezét, és csodálkozva nézett rá, mert a férfi hangjából meglepődést és elismerést vélt kihallani.

- Igen - felelte hidegen pillanatnyi habozás után. - Miért?

- Megmentette az életünket - közölte egyszerűen Raistlin. - Annak a fafejű tuskónak ez alkalommal támadt egy jó ötlete. Talán ha továbbra is vakságban tartanád... segítené a gondolkodását.

Raistlin megpróbált nevetni, de az köhögésbe fulladt, ami majdnem megfojtotta. Crysania megmozdult, hogy segítsen neki, de a mágus egy dühös pillantással megállította, bár teste kínzó görcsbe rándult. Mikor oldalára fordult, kissé megkönnyebbült.

A roham elmúltával Raistlin ismét a hátára gördült, szája sarkából vér szivárgott, keze remegett. Kapkodva, felületesen lélegzett. A köhögés nyilvánvalóan elgyengítette a testét. Crysania tehetetlenül nézte.

- Egyszer azt mondtad nekem, hogy ezt a betegséget az istenek nem tudják meggyógyítani. De te haldoklasz, Raistlin! Semmit nem tudok tenni érted? - kérdezte aggódva, de óvakodott attól, hogy megérintse a férfit.

A mágus bólintott, de néhány pillanatig sem megszólalni, sem mozdulni nem tudott. Végül, látható erőfeszítéssel felemelte remegő kezét a hideg padlóról, és közelebb intette Crysaniát. Fölé hajolt. Raistlin felnyúlt, megérintette a papnő arcát, és még közelebb húzta magához. A lány bőrén érezte forró leheletét.

- Vízet! - lehelte alig hallhatóan Raistlin. Crysania csak azért értette, mit mond, mert leolvasta a szót a mágus vérrel festett ajkáról. - A gyógyital... segíthet...

Elgyengült kezével lassan előhúzott egy bőrzacskót a köpenye alól.

- És... és meleget, tüzet! Nekem... nincs... erőm...

Crysania bólintott, jelezve, hogy megértette.

- Caramon? - formálták a szót a mágus ajkai.

- Azok... azok a valamik megtámadták - felelte a lány, és a harcos földön heverő teste felé pillantott. - Nem vagyok benne biztos, hogy még él.

- Szükségünk van rá! Meg... meg kell gyógyítanod! - Nem tudta folytatni, csak feküdt, pihegve, szemeit behunyva.

Crysania nyelt egyet és megborzongott.

- Biztos vagy benne? - kérdezte habozva. - Meg akart ölni téged...

Raistlin mosolygott és a fejét csóválta. A fekete csuklya követte feje mozgását. Kinyitotta a szemét és pillantása találkozott a lányéval. Crysania látta, hogy a mágus aranszemeinek mélyén most alig pislákol a láng, nyoma sincs annak a lobogó tűznek, amelyet látni szokott.

- Crysania... - suttogta a férfi - El... fogom veszteni... az eszméletem... Egyedül maradsz... ezen a... sötét helyen... A fivérem... segíthet... A tűz...

Szeme újra lecsukódott, de keze nem engedte el Crysania kezét, mintha a lány életerejébe kapaszkodna, hogy ne veszítse el a valóságot. Hatalmas erőfeszítéssel még egyszer felnyitotta a szemét és a papnőre meredt.

- Ne hagyd el ezt a szobát!

Ezzel szemhéja ismét leereszkedett.

Egyedül maradtál! Crysania rémülten nézett körül, érezte, hogy elborítja a pánik. Vízet! Tüzet! Hogy csinálja? Nem képes rá! Ebben az ördögi szobában nem!

- Raistlin! - könyörgött, mindkét kezével megragadta a mágus kezét, és arcát a férfi tenyerébe fektette. - Raistlin, kérlek, ne hagyd itt! Nem tudom megtenni, amit kértél! Nincs meg hozzá a hatalmam! Nem tudok vizet fakasztani a kősziklából...

A mágus ismét feltekintett. Szeme majdnem olyan sötét lett, mint a szoba, amelyben feküdt. Kihúzta kezét a lányéból és végigsimította az arcát. Aztán karja elerőtlenedve lehullt, feje oldalra billent.

Crysania saját arcához emelte a kezét, végigkövetve szemétől álláig a férfi érintésének nyomát, és azon töprengett, hogy vajon mit jelenthetett ez a furcsa mozdulat. Nem lehet véletlen! Valamit próbált elmondani vele. De mit? A lány bőre szinte égett, ahol a mágus megérintette... Szomorú emlékeket idézett...

És akkor rájött.

Nem tudok vizet fakasztani a kősziklából...

A könnyeim - suttogta maga elé.

2. FEJEZET

Egyedül volt a hideg szobában. Raistlin ernyedte teste mellett térdelt, s Caramon is ott feküdt nem messze tőle, sápadtan, élettelenül. És Crysania hirtelen mindkettejüket roppantul irigyelte. Milyen könnyű lehet, gondolta, öntudatlanságba süllyedni és itt hagyni

engem a sötétséggel. A hely gonosz kisugárzása, amely Raistlin szavára szertefoszlott egy időre, most kezdett ismét felerősödni. Tarkóján érezte, mint egy fagyos érintést. Szemek figyelték a sötétből, szemek, melyeket átmenetileg viaszosított a mágus botjának fénye, ami még mindig világított. Raistlin, bár eszméletét veszítette, tovább markolta a botot.

Crysanía a mágus másik kezét gyengéden keresztbefektette a férfi mellkasán. Aztán sarkaira ereszkedett, és ajkát szorosan összezárva próbálta viaszosítani a könnyeit.

- Rám van utalva - mondta magának hangosan, hogy elnyomja a körülötte neszező zajokat. - Gyengeségében az én erőmre támaszkodik.

Letörölte könnyeit, és ujját szeméhez emelve nézte a könnyecsek csillogását a mágusbot sugárzó fényében.

- Egész életemben büszke voltam a hatalmamra. És mégis, ezideig fogalmam sem volt, hogy mi az igazi erő. - Raistlinra nézett. - De most látom. Őbenne. Nem fogom hagyni, hogy elpusztuljon.

- Meleg - folytatta. Annyira vacogott, hogy alig bírt lábra állni. - Most melege van szüksége. Mindnyájunknak arra van szüksége. De hát hogy csináljak? Ha a Jégfal Kastélyban lennék, egyetlen imám képes volna felmelegíteni mindannyiunkat. Paladine segítené nekünk. De ez a hideg itt, nem a jég vagy a hó hidege! Sokkal dermesztőbb annál - a lélekig hatol. Ezen az ördögi helyen a hitem talán megvéd engem, de biztosan nem ad meleget nekünk.

Ezeket gondolva Crysanía körülnézett a mágusbot fényétől megvilágított szobában, és észrevette, hogy az ablakon egy kifakult, szakadozott függöny lóg. Nehéz bársonyfüggöny volt, elég nagy ahhoz, hogy mindnyájukat betakarhassa vele. Lelkesen talpraugrott, de szinte rögtön lelohadt ez a lelkesedés, amikor tudatosult benne, hogy az ablak és a függöny kívül esik Raistlin botjának fénykörén. Ha oda akar menni, ki kell lépnie a sötétbe.

- Muszáj odamennem - mondta magának -, ki kell lépnem az árnyékba!

Bátorsága elhagyta, tagjai elerőtlenedtek.

- Kérni fogom Paladine segítségét - biztatta magát, és közben tekintete a padlón heverő hideg, fénytelen medált kereste.

Lehajolt, hogy felemelje, de elbizonytalanodott. Félt a pillanattól, amikor megérinti, mert eszébe jutott a medál fényének szomorú haldoklása, amikor a Gonosz egyre szorosabbra vonta körülöttük a gyűrűt.

Ismét eszébe jutott Loralon, a nagyhírű elf pap, aki eljött érte az Összeomlás előtt. Akkor elutasította őt, és inkább kockáztatta saját életét, csak hogy hallhassa a Papkirály szavait. A szavakat, melyek magukra vonták az istenek haragját. Vajon megharagudott-e rá Paladine akkor? Elhagyta-e őt haragjában, mint ahogy sokan gondolták Kryn-szerte, hogy elhagyta őket, és ez Istar pusztulásához vezetett? Vagy csak arról van szó, hogy az isten óvó szeretete nem képes keresztülhatolni a Gonoszság dermesztő falán, amely körbefonja az Ősmágia elátkozott Tornját.

Crysanía összezavarodva és rettegve emelte fel a medaliont. Most nem világított. Semmit sem csinált. A fém hűvösen simult tenyerébe. A papnő csak állt a szoba közepén, kezében a nyakékkal, szinte hallhatóan vacogott, és kényszerítette magát, hogy az ablakhoz menjen.

- Ha nem teszem meg - motyogta maga elé mozdulatlan ajkakkal -, megfagyok. Mindnyáján meghalunk.

Tehtete a testvérekre siklott. Raistlin fekete bársonyköpenyt viselt, de a lány még emlékezett kezének hidegére, amikor a sajátjában tartotta azt. Caramonon még mindig a gladiátoröltözék volt, ami alig állt többől, mint néhány arany páncéldarabból és egy vékony ágyékkötőből.

Crysanía felszegte a fejét, elszánt pillantást vetett a körülötte ólálkodó, láthatatlan, suttogó lények felé, és határozottan kilépett a fénykörből, melyet Raistlin mágusbotja vetett.

A sötétség szinte azonnal életre kelt. A suttogás erősödött, és a papnő elszoruló szívvel döbrent rá, hogy érti a szavakat!

Ó, hogy dobog szíved, kedves,
Kezed félelemtől nedves,
Mily lüktetve száguld véred,
Benned már alig van lélek.

Ó, mily forró a tested, drága,
Halál édes csókja várja,
S végső leheleted hátán
Tovalovagol a Sátán.

Fagyos ujjak érintését érezte a bőrén. Crysanía előbb megdermedt a rémülettől, majd gyorsan körbenézett, de nem látott semmit. Félig öntudatlanul a gusztustalan szerelmes verstől és a félelemtől hosszú ideig mozdulni sem bírt.

- Nem! - rázta meg magát dühösen. - Azért is odamegyek! Nem, állíthatnak meg ezek a pokolbéli teremtmények sem! Én Paladine papnője vagyok! Még ha istenem elhagyott is, én nem hagyom el a hitemet!

Crysanía felszegte a fejét és maga előtt tapogatva a sötétben újra elindult abba az irányba, amerre a függönyt sejtette. Suttogó hangok vették körül, hátborzongató kacaj visszhangzott fülében, de semmi és senki nem ért hozzá, nem tartóztatta fel. Végül, egy mérföldesnek tűnő út megtétele után, elérte az ablakot.

Belekapaszkodott a függönybe, minden izében reszketett, elgyöngült lábai alig tudták megtartani. Aztán egy hirtelen mozdulattal félrehúzta a kárpitot, remélve, hogy mögötte megpillanthatja Palanthas fényeit, ami majd megnyugtatja. Odakint eleven élet zajlik - mondogatta magának, és arcát az üveghez szorította. - Látni fogom a fényeket...

De jövendölése nem vált be. Raistlin - mint a Múlt és Jövő Ura - még nem tért vissza, még nem bírta a hatalmat, mellyel magáénak követelhetné a Tornyot, hiszen mindez majd még csak ezután fog megtörténni. Így hát a Torony továbbra is áthatolhatatlan sötétségbe burkolódzott, mintha örökös fekete köd lebegne körülötte. Ha világítottak is a gyönyörű város, Palanthas fényei, a papnő nem láthatta azokat.

Crysanía halkan sóhajtott, majd szorosan megragadta a függönyt, és egy határozott mozdulattal letépte. A félig elrothadt anyag azonnal megadta magát, és nagy reccsenéssel leszakadt, beborítva a papnőt, mint valami bársony halotti lepel. A lány vállára kanyarította a nehéz szövetet, mint egy tógát és hálátelt szívvel fogadta annak meleg ölelését.

Gyorsan leszakított egy másikat is, és maga után húzva keresztülvágott a sötét szobán, vissza a fény felé, miközben az anyag magával sodorta a széttört bútorok padlón heverő darabjait.

A bot mágikus fényköre vonzotta magához, mint lepkét a gyertyaláng. Mikor végre a kimerültségtől reszketve elérte, a padlóra rogyott, és várta, hogy szíve heves dobogása lecsillapodjék.

Csak most vette észre, mennyire fáradt. Egész éjjel nem aludt, mióta a vihar kitört Istar felett. Most, hogy a bársony melegen takarta testét és számúzta az éj hidegét, leküzdhetetlen álomosság tört rá.

- Ébresztő! - parancsolta magának. Kényszerítette magát, hogy újra felálljon, és

Caramonhoz vonszolva a függőnyt, letérdelt a harcos mellé. A súlyos bársonnyal nyakig betakarta a férfit, akinek mellkasa nem mozdult, alig lélegzett. A lány Caramon nyakára helyezte a kezét, hogy kitapintsa pulzusát. A szív lassan és egyenetlenül vert. És akkor észrevette a férfi nyakán a fagyásnyomokat, a halál fehér jeleit, melyeket mintha hústalan ajkak csókoltak volna az élő testre.

A testetlen, lebegő fejek képe ismét felbukkant Crysania emlékezetében. Megborzongva űzte ki gondolataiból ezeket a képeket, és megigazítva a takarót Caramonon, tenyerét a férfi homlokára fektette.

- Paladine! - kezdte imáját halkán. - Ha nem fordultál el papnődtől haragodban; ha próbálnád megérteni, hogy mindent, amit tesz csak a Te dicsőségedre cselekszi; ha képes vagy kettéválasztani ezt a rettenetes sötétséget, hogy meghalld egyetlen imámat, kérlek, gyógyítsd meg ezt az embert! Ha végzete még nem teljesedett be, ha van még mit tennie e világon, add meg neki a lehetőséget! Ha pedig nem így rendeltetett, vedd gyengéden karjaidba megfáradt lelkét és vidd őt az örökkévalóság honába...

Crysania képtelen volt folytatni. Ereje elhagyta, a rá leselkedő rémségektől és belső küzdelmeitől lelkileg elerőtlenedve tenyerébe temette arcát és keservesen zokogni kezdett, mint a sötétben magára hagyott gyermek, mint egy végső reményét veszített lélek.

És ekkor egy kéz puhán megérintette a vállát. Rémülten kapta fel a fejét, de ez a kéz meleg és erős volt.

- Ugyan, ugyan Tika! - mondta egy mély, álmos hang. - Ne sírj! Minden rendbe jön.

Crysania lefelé fordította könnyáztatta arcát, és látta, hogy Caramon mellkasa egyenletesen emelkedik és süllyed. Arcáról eltűnt a halálos sápadtság és a fehér jegyek is elhalványultak a nyakán. Gyengéden veregette a papnő kezét és csendesen mosolygott.

- Csak egy rossz álom, Tika - motyogta a férfi lehunytt szemmel. - Reggelre elmúlik...

Nyaka köré húzkodva a takarót és kellemesen borzongva a testét körülölelő melegtől, Caramon egy hatalmasat ásított, és oldalára fordulva békés, enyhet adó álomba merült.

Crysania túl fáradt volt ahhoz is, hogy hálát rebegjen, csak ült mozdulatlanul és nézte az alvó, nagydarab embert. Ekkor valami zaj ütötte meg a fülét - a lehulló vízcsepp hangja. Megfordult, és most vette csak észre, hogy egy üvegkorsó áll az asztal szélén. A korsó hosszú nyaka letörött és oldalára borulva feküdt, szájával az asztal széle felé, kissé a padló fölé nyúlva. Tartalma már száz esztendeje elpárolgott, de most ismét csillogott benne valami tiszta folyadék, melynek cseppjei, átfolyva az edény szélén, a padlóra hullottak, lassan pörögve és felszikkázva a mágusbot fehér fényében.

Crysania kinyújtotta a kezét és felfogott tenyerével egy cseppet, majd szájához emelve óvatosan megkóstolta.

- Víz - suttogta.

Az íze kissé keserűnek tűnt, de a lánynak ez volt a legédesebb víz, amit valaha is ivott. Bár fájt minden mozdulat, mégis felemelkedett, és markába lötytyintve az éltető nedűt, szomjasan kiitta. Felállította a korsót, és látta, hogy az megint megtelik vízzel, pótolva azt a néhány kortyot, amit ő megivott.

Lelke legmélyéről érkeztek a hálátelt szavak, hogy köszönetet mondjon, olyan mélyről, hogy kiejteni sem tudta azokat, hanem közvetlenül onnan lebegtek Paladine színe elé. A sötétség és teremtményei keltette félelem eloszlott. Istene mégsem hagyta el! Még most is, még itt is vele volt.

Megkönnyebbülten tekintett ismét Caramonra, és látta, hogy a férfi békésen alszik, a fájdalom szántotta ráncok elsimultak. Elfordította tekintetét a harcosról és oda lépett, ahol a férfi testvére feküdt hidegtől elkékült ajkakkal, köpenyébe takarva.

Lefeküdt a mágus mellé, és arra gondolva, hogy testük melege hamarosan

mindkettőjüket felmelegíti, betakarta magukat a másik függönnyel. Fejét Raistlin vállára hajtotta, behunyta szemét és hagyta, hogy elborítsa a sötétség.

3. FEJEZET

- A nő „Raistlin”-nak szólította!
- De aztán „Fistandantilus”-nak!
- Hogyan győződhetnénk meg róla? Ez így nem jó! Nem a Ligeten át jött, ahogy megjósoltatott. Nem rendelkezik a hatalommal. És a többiek? Egyedül vártuk!
- De érezhetted a mágiáját! Én nem merném megkockáztatni...
- Még ilyen gazdag jutalomért sem?
- A vér szaga elvette az eszedet! Ha ez valóban ő, és rájön, hogy kételkedtél kiválasztottságában, visszaküld majd téged az örök sötétség honába, ahol folyton csak meleg vérről álmodsz, de sose jutsz hozzá!
- És ha nem, és mi nem teljesítettük kötelességünket, hogy Őrizzük e helyet, akkor az Úrnő haragja ér majd el bennünket, és akkor az a sors mennyországnak fog tűnni ahhoz képest, ami vár ránk!
- Egy ideig csend honolt.
- Csak egy módja van, hogy megbizonyosodjunk...
- Az veszélyes. Nagyon le van gyengülve, megölheti.
- Muszáj megtudnunk! Jobb neki meghalni, mint nekünk kudarcunkat a Sötét Úrnő elé vinni.
- Igaz... A halála megmagyarázható. Az élete... esetleg nem.

Hideg, dermedt fájdalom hatolt keresztül az öntudatlanság bódulatán, s mint egy jeges tű, az agyába fúródott. Raistlin levegő után kapkodott, kétségbeesetten küzdött, hogy keresztültörhessen az öntudatlanság és kimerültség ködfalán, hogy egy rövid pillanatra ura lehessen tudatának. Kinyitotta szemét és a rémülettől elakadt a lélegzete, amikor meglátta a két fantomarcot a feje felett lebegni, ahogy rámeresztek feneketlen-sötét tekintetüket. Kezüket mellkasára fektették - ez volt az az érintés, melynek jégujjai a lelkéig hatoltak.

Ahogy azokba a sötét szemekbe pillantott, a mágus rögtön tudta, hogy mire készülnek, és elborította a rettegés hulláma.

- Ne! - tiltakozott hangtalanul. - Nem akarom ismét átélni!
- De akarod. Muszáj tudnunk...

A tehetetlen düh szorongatta Raistlin torkát. Gyilkos átkot hörgött, megpróbálta karját felemelni a padlóról, hogy lesöpörje melléről a szellemkezeket, de hiába. Izmai megtagadták az engedelmisséget, csupán ujjai rándultak görcsbe, semmi több.

Dühében és őrző fájdalomában hangtalanul felsikoltott. A szellemkezek szorítottak fogásukon, a fájdalom letaglózta a mágust, és zuhanni kezdett, de nem a sötétségbe, hanem az emlékek feneketlen kútjába.

A Tanulószobának, ahol a hét mágustanonc azon a reggelen dolgozott, nem voltak ablakai. Sem a nap, sem a két hold - a vörös és a fehér - fénye nem tudott ide behatolni. Ami a harmadik, a fekete holdat illeti, annak a jelenléte itt is, mint Krynn bármely pontján érezhető volt, anélkül hogy látnák.

A szobát vaskos viaszgyertyák világították meg, melyek ezüst gyertyatartókban álltak az

asztalokon. A gyertyatartók könnyűek voltak, hogy ha valamelyik tanoncnak a dolga után járva fényre lenne szüksége, magával vihesse valamelyiket.

Fistandantilus hatalmas kastélyának csupán ebben az egyetlen szobájában égtek a gyertyák. Az összes többiben a mennyezet alatt lebegő üveggömbök világítottak, melyekre állandó fényvarázst idéztek, hogy besugározzák az erőd örök sötéttségét. Az üveggömböket jó okkal nem használták a Tanulószobában. Ha mégis bevitte volna oda az egyiket valaki, fénye azonnal kihunyott volna a szobát körülvevő, állandó mágiasemlegesítő aura miatt. Ezért volt szükség a gyertyákra és ezért kellett kizárni a nap és a két hold fényét.

Hat növendék ült körül a szoba egyik asztalát, néhányan beszélgettek, a többiek csendben tanultak. A hetedik külön ült tőlük, a terem túlsó végében álló asztalnál. Időről időre egyik vagy másik tanonc gyűlölködő pillantást vetett felé, majd gyorsan lesütötte tekintetét, mert mindegy volt, hogy ki és mikor nézett oda, a hetedik tanítvány mindig szembenézett vele.

A hetediket szórakoztatta a dolog, és fanyar mosolyt csalt ajkára. Raistlin nem sok mosolyognivalót talált az utóbbi hónapokban, amióta Fistandantilus kastélyában élt. Nem volt túl könnyű számára ez az időszak. Az nem okozott gondot, hogy álcázza magát, és megakadályozza, hogy Fistandantilus rájöjjön, ki is ő valójában, hogy elrejtse valódi hatalmát, és úgy tegyen, mintha ő is csak egyike lenne ezeknek a bolondoknak, akik mindent elkövetnek, hogy felhívják magukra a nagy varázsló figyelmét, hogy így válhassanak a segédjévé.

Az álcázás életeleme volt Raistlinnak. Még élvezte is egy kicsit ezt a ki-a-legjobb-tanítvány játékot ezekkel a tehetségtelen inasokkal, mindig csak egy kicsit csinálva jobban a dolgokat, mint azok, halálra bosszantva és a végtelenségig feldühítve őket. És élvezte azt a játékot is, amelyet Fistandantilusszal űzött. Érezte, hogy a mestermágus figyel. Tudta, hogy mi járhat a fejében: ki ez a növendék? Hol tett szert arra a mágikus erőre, melyet lobogni érez az ifjában, de amelyet képtelen pontosan behatárolni.

Néha Raistlin azon kapta Fistandantilust, hogy elgondolkodva nézi a vonásait, mintha azon töprengene, honnan olyan ismerősek neki...

Raistlin élvezte ezt a játékot. De az felkészületlenül érte, hogy olyasmivel fogja majd itt szembetalálni magát, amit nem élvez. És ez nem volt más, mint hogy ez a hely tolakodóan idézte fel benne élete legboldogtalanabb időszakát - saját inaséveit.

Okostojás - ezt a gúnynevet akasztották rá társai a régi iskolájában. Sosem szerették, nem bíztak benne, még saját mestere is félt tőle, ezért Raistlin magányosan és megkeseredetten élte le ifjúságát. Az egyetlen személy, aki törődött vele, ikertestvére, Caramon volt, de az ő szeretete annyira atyáskodó, annyira fojtogató volt, hogy a fiatal mágus néha úgy érezte, könnyebben viseli társai gyűlöletét.

De még most is, bár gyűlölte ezeket az idiótákat - akik annyira törnek magukat a Mester kegyeiért, aki majd csak azért választ egyet közülük, hogy megölje -, és bár élvezte, hogy bolondíthatja és bosszanthatja őket, mégis érzett néha valami fájdalmat magányos éjszéin, amikor halotta, hogy a többiek együtt vannak és boldogan kacarásznak...

Dühösen emlékeztette magát, hogy ez mind saját elhatározásából történik, egy nagyobb cél érdekében. Csak arra kell koncentrálnia, hogy megőrizze az erejét erre a mai napra. Mert ma lesz az, hogy Fistandantilus kiválasztja közülük a segédjét.

Ti hatan elmentek majd - gondolta magában Raistlin. Elmentek, gyűlölve és megvetve engem, és egyikőtök sem fogja soha megtudni, hogy közületek valaki nekem köszönheti az életét!

A Tanulószoba ajtaja nyikorogva kitárult, mire a hat fekete köpenyes alak a másik asztalnál azonnal elhallgatott. Raistlin torz mosollyal, figyelte őket, és ugyanilyen mosoly ült az ajtóban álló férfi májfoltos, szürke arcán is.

A varázsló villogó tekintete egyenként megállapodott a hat tanítványon, amiktől azok elsápadtak és lehajtották csuklyás fejüket, miközben kezükkel idegesen babrálták varázslat-komponenseiket, vagy ujjukat tördelték.

Végül Fistandantilus a hetedik tanítvány felé fordult, aki elkülönülve ült a többiektől. Raistlin rezzenéstelen tekintettel nézett a fekete szemekbe, torz mosolya még tovább torzult, szinte már vicsorgott. Fistandantilus felvonta szemöldökét. Feltörő haragjában bevágta maga mögött az ajtót. A hat tanítvány ijedten rezzent össze a dörrenésre, majd csendben meglapult.

A mágus lassú, kimért léptekkel a Tanulószoba közepéig sétált. Mágusbotjára támaszkodott, és szinte hallatszott öreg csontjainak nyikorgása, ahogy székébe ereszkedett. Tekintete még egyszer végigfutott az előtte ülő hat tanítványon, és miközben fiatal, egészséges testüket vizslatta, felemelte fonnyadt kezét és szórakozottan markolászott egy függőt, melyet egy hosszú, nehéz láncon a nyakában viselt. Különös ékszer volt, mindössze egy ovális vérkő, kidolgozatlan ezüstoffalatban.

A tanoncok gyakran vitatkoztak róla, találgatták, hogy mire szolgálhat. Ez volt az egyetlen ékszer, amelyet Fistandantilus valaha is viselt, ezért mindnyájan tudták, hogy nagyon értékesnek kell lennie. Még a legalacsonyabb szintű növendék is érezhette a nagy erejű védővarázslatok és rúnák mágikus kisugárzását, melyek mindenféle mágiától megvédték ezt a követ. Mire képes vajon? - találgatták suttogva, és a spekulációk igen széles skálán mozogtak, kezdve attól, hogy a halál létsíkjaíró képes megidézni teremtményeket, egészen addig, hogy magával a Sötét Úrnővel lehet kapcsolatba lépni a segítségével.

Egyikük persze megmondhatta volna: Raistlin tudta, hogy mi ez. De tudását megtartotta magának.

Fistandantilus göcsörtös, remegő keze hevesen markolászta a követ, miközben mohó pillantása egyik tanítványáról a másikra vándorolt. Raistlin esküdni mert volna rá, hogy a varázsló az ajkát nyalogatja, és a fiatal mágus szívét hirtelen összeszorította a félelem. Mi van, ha tévedek? - kérdezte magát megborzongva. Ő olyan hatalmas! A legnagyobb mágus, aki valaha is élt! Elég erős vagyok-e hozzá? Mi van, ha...

- Kezdődjék a próba - szólalt meg Fistandantilus károgó hangján, és pillantása megállapodott a hatok egyikén.

Raistlin elhessegette magától aggodalmait. Előtte volt a cél, amelyért egész életében dolgozott. Ha kudarcot vall, meg fog halni. Nézett már szembe a halállal. Tulajdonképpen felfoghatná úgy is, hogy egy régi ismerőssel találkozik...

A fiatal mágusok egyenként felálltak, és egyik a másik után felolvasta varázsigéit máguskönyvéből. Ha nem védte volna a Tanulószobát a mágiát semlegesítő aura, most csodálatos látványnak lehettek volna szemtanúi. Tűzgolyók robbantak volna a falakon, megperzselve azokat, akik hatósugarukon belül állnak, fantomsárkányok leheltek volna illúzió-lángot, más létsíkok rémítő teremtményei bukkantak volna fel vérfagyasztó sikollyal. De mivel védve volt, a szobában csak a gyertyák nyugtalan fénye táncolt, és nem hallatszott más hang, csak a varázsigéket mondó tanoncok monoton kántálása és varázskönyveik lapjainak zizegése.

A növendékek lassan mind befejezték vizsgájukat, és visszaültek a helyükre. Mindegyikük bemutatója ragyogóan sikerült. De ez nem volt meglepő. Fistandantilus csupán a hét legjobban képzett mágusjelöltnek - akik már az ősmágia Tornyának kemény Próbáját is letették - engedte meg, hogy nála tanuljon tovább. És közülük is csak a legjobb lehetett az asszisztense.

Legalábbis így tudták.

A mestermágus ismét megérintette a nyakában lógó ékszert, majd Raistlin felé fordult.

- Te következel, varázsló - mondta. Az öreg szemek mélyén megcsillant valami. A

mágus homlokán lévő májfoltok mintha kissé elsötétedtek volna, ahogy próbált rájönni, hogy hol látta már ezt az arcot.

Raistlin, arcán fanyar, cinikus mosollyal, lassan felállt, mintha az összes jelenlévő alacsonyabb rangú lenne nála. Aztán egy hanyag mozdulattal becsapta varázskönyvét. A hat másik növendék gúnyos pillantásokat váltott egymással. Fistandantilus összeráncolta szemöldökét, de szemében kíváncsiság csillogott.

Halkan, sziszegve kezdte fejből idézni egy bonyolult varázslat szavait. A többi tanítvány dermedten bámulta a tudásnak ezt a demonstrációját, gyűlölködve és alig leplezett irigységgel meredtek rá. Fistandantilus figyelt és szemöldökráncolása lassan mohó pillantásra váltott, oly mohóra, hogy kis híján megtörte Raistlin koncentrációját.

Kényszerítve magát, hogy figyelmét a feladatra összpontosítsa, a fiatal mágus befejezte a varázsigét, és a Tanulószoba hirtelen megtelt sokszínű fénnel, csendjét robbanás dőreje zúzta szét.

Fistandantilus döbbenten meredt rá, arcáról lefagyott a gúnyos vigyor. A többiek még a lélegzetüket is visszafojtották.

- Hogy tudtad megtörni a védőmágiát? - követelte dühösen a mestermágus. - Miféle különös hatalom a tiéd?

Válaszképpen Raistlin kinyitotta a kezét. Tenyerében kék és zöld lángok táncoltak, olyan erős fénnel sugározva, hogy senki sem bírt közvetlenül beléjük nézni. Ekkor halvány mosollyal a szája szegletében, tapsolt egyet, mire a lángok kihunytak.

A Tanulószobára újra csend ereszkedett, ám ez a csend most félelemmel telt meg, ahogy Fistandantilus felemelkedett székéből. Vibráló dühe mint valami lángfal vette körül, és a hetedik tanítvány felé indult.

Raistlin nem omlott össze a félelemtől. Nyugodtan állt, higgadtan figyelve a varázsló közeledését.

- Hogy csináltad... - csattant Fistandantilus hangja. Aztán tekintete a fiatal mágus karcsú kezére esett. A mestermágus egy vérfagyasztó horkantással megragadta Raistlin csuklóját.

A fiatal mágus lélegzete elakadt a fájdalomtól, az öreg mester érintése olyan hideg volt, mint a sír. De arcáról nem hagyta eltűnni a mosolyt, bár tudta, hogy vigyora már leginkább egy koponyáéhoz hasonlíthat.

- Lobbanópor! - kiáltotta Fistandantilus, és Raistlin kezét a gyertyák fénykörébe húzta, hogy a többiek is láthassák. - Egy közönséges vásári trükk, ami csak csepűrágóknak való.

- Vagyis amiből eddig éltem - felelte Raistlin fájdalomtól összeszorított foggal. - Úgy gondoltam, hogy ez éppen megfelelő lesz ennek a rakás kezdőnek, akiket itt összegyűjtöttél, Nagymester!

Fistandantilus fokozta a szorítását. A fiatal mágus fuldoklott a fájdalomtól, de meg sem kísérelte visszahúzni a kezét, sem pedig a tekintetét elfordítani a mesterről. Bár szorítása fájdalmas volt, az öreg varázsló arca kíváncsiságot és elismerést tükrözött.

- Szóval te jobbnak tartod magadat, mint ezek itt? - kérdezte Fistandantilus halk, majdnem kedves hangon, ügyet sem vetve a tanítványok dühös morgására.

Raistlinnak beletelt egy kis időbe, hogy legyőzze a zsibbasztó fájdalmat és válaszolni tudjon.

- Tudod, hogy az vagyok!

Fistandantilus rezzenéstelen tekintettel nézte, keze még mindig fogva tartotta a mágus csuklóját. Raistlin hirtelen félelmet látott megcsillanni az öregember szemében, de azt azonnal elfojtotta a csillapíthatatlan mohóság. A mester végre lazított fogásán. A fiatal mágus nem engedte meg magának, hogy megkönnyebbülten felsóhajtson és székébe rogyva dörzsölgetni kezdje elzsibbadt karját. A mestermágus kezének nyoma tisztán látszott a csuklóján, olyan volt, mintha elfagyott volna.

- Kifelé - csattant Fistandantilus hangja. A hat tanonc felemelkedett, fekete köpenyeik suhogtak körülöttük. Raistlin is elindult, de a mester hidegen ráparancsolt. - Te maradj!

A fiatal mágus visszaült a helyére, és megdörzsölte sérült csuklóját. Az élet és a meleg lassan visszatért belé. Közben a többiek kivonultak a teremből, Fistandantilus az ajtóig kísérté őket. Aztán megfordult és szembenézett tanítványával.

- A többiek hamarosan eltűnnek innen, és mi magunkra maradunk a kastélyban. Találkozz velem a titkos kamrában, mélyen a föld alatt, ha éjfél üt az óra. Épp egy olyan kísérletbe fogtam, amelyhez szükség van rád... a segítségedre.

Raistlin borzongó félelemmel figyelte, ahogy az öregember keze újra a vérkőhöz emelkedik, és szeretettel megpaskolja azt. Egy pillanatig képtelen volt megszólalni, aztán halványan elmosolyodott - ezúttal saját magán, saját félelmén.

- Ott leszek, mester - felelte.

Raistlin egy kőtömbön feküdt, a mestermágus kastélya alatt, a föld mélyébe épített laboratóriumban. Még vastag, fekete bársonyköpenye sem tudta megóvni a kő hidegétől, és Raistlin folyamatosan didergett. De hogy a hidegtől, a félelemtől vagy a kimerültségtől - azt nem tudta volna megmondani.

Innen nem láthatta Fistandantilust, de halotta. Halotta köpenyének suhogását, botja végének tompa koppanásait a padlón, varázskönyve lapjainak zizegését. A kőtömbön fekvő Raistlin látszólag reménytelenül a mester mágikus befolyása alatt állt, de valójában ugrásra készen, pattanásig feszülten várt. Közel volt már a perc.

Fistandantilus tűnt fel a fiatal mágus látóterében, és az arca fölé hajolt, szemében azzal az éhes, mohó kifejezéssel. A nyakában lógó vérkő függő ingaként lengett.

- Igen - szólalt meg a vén mágus -, te ügyes vagy. Roppant ügyes. Sokkal ügyesebb és hatalmasabb, mint bármelyik fiatal tanítványom, akivel valaha is találkoztam ezalatt a sok-sok év alatt.

- Mit akarsz tenni velem? - kérdezte Raistlin rekedten. Hangja remegése nem csupán megjátszás volt. Meg kellett tudnia, hogy hogyan működik a függő.

- Mit számít az? - kérdezett vissza Fistandantilus hűvösen, és tenyerét a fiatal mágus mellkasára helyezte.

- Én... azért jöttem, hogy tanuljak tőled - felelte Raistlin fogcsikorgatva, és próbált nem elhúzódni az undorító érintés elől. - És tanulni akarok... még az utolsó pillanatban is.

- Hát ez roppant dicséretes - bólintott Fistandantilus, és szeme valahova a sötétbe meredt, gondolatai elkalandoztak. Lehet, hogy ez a mágustanonc fölébe kerekedett az agyára nehezedő bűbájnak, hogy most is magára gondol? Élvezetes lesz egy olyan testben és elmében élni, amely ennyire szomjúhozza a tudást és ilyen rendkívül képzett a Művészetben. Rendben van, elmondom hát. Ez az utolsó leckéd, növendék. Tanuld hát meg jól!

- Neked, fiatalember, fogalmad sem lehet a megvénülés borzalmairól. Oh, milyen jól emlékszem az első életemre, a haragnak és tehetetlenségnek arra a rettenetes érzésére, amikor rádöbbsz, hogy nekem - a leghatalmasabb mágusnak, aki valaha is élt - az a végzetem, hogy egy gyenge és törékeny test csapdájában éljek, és azzal együtt pusztuljak! Az elmém, a tudatom tiltakozott. Én akkor valóban szellemi hatalmam csúcsán álltam. És mindaz az erő, mindaz a felhalmozott tudás, amely bennem volt, kárba vész, porrá omlik. Férges tápláléka leszl!

- Abban az időben a vörös köpenyt viseltem... Megrezzentél. Csodálkozol talán? Az, hogy a vörös köpenyt választottam, tudatos döntés volt, melyet azután hoztam, mikor már láttam, hogy hogyan érhetem el a legnagyobb hatalmat. A semlegesség, ha valaki kellőképpen ismeri, képes kihasználni a spektrum mindkét végét, anélkül, hogy bármelyikhez is lekötné magát.

Szóval elmentem Gileanhoz, a Semlegesség Istenéhez, és könyörögtem hozzá, engedje

meg, hogy ezen a világon maradjak, és itt fejlesszem tovább a tudásomat. De ebben az egy dologban a Könyvek és a Tudás istene nem tudott nekem segíteni, és azt tanácsolta, hogy nyugodjak bele a sorsomba.

Fistandantilus felvonta a szemöldökét.

- Egyetértést látok a tekintetemben, növendék! Szinte sajnálom, hogy el kell pusztítsalak. Azt hiszem, ritka összhang alakulhatna ki köztünk! De, hogy lerövidítsük a hosszú történetet: átmentem a sötét oldalra. Elátkoztam a Vörös Holdat és kértem a Sötétet, hogy tekintsen rám. A Sötétség Királynője meghallgatta kérésemet és megadta, amit kértem. Felöltöttem a fekete köpenyt, felajánlottam neki szolgálataimat, és ő cserébe maga mellé vett, a saját létsíkjára. Láttam a jövőt és éltem a múltat. Ő adta nekem ezt a nyakéket, ami képessé tesz rá, hogy új testet válasszak magamnak. És ha majd átlépek az idő határait, s belépek a jövőbe, vár rám egy előkészített test, hogy befogadja lelkem.

Ezt hallva, Raistlin nem tudta elnyomni teste remegését. Ajka összeszorult a gyűlölettől. Ő volt az a test, akiről a mágus beszél! Aki előkészítve várakozik...

De Fistandantilus ezt nem vette észre. Felemelte a vérköves függőt, hogy nekifogjon a varázslatnak.

A laboratórium közepén lebegő üveggömb halvány fényében csillogó ékszer figyelve. Raistlinnak felgyorsult a szívverése. Keze ökölbe szorult.

Óriási erőfeszítéssel, a fáradtságtól reszkető hangon, amelyről remélte, hogy félelemtől remegőnek hallatszik, suttogva megszólalt.

- Mondd el, hogy működik! Mi fog történni velem?

Fistandantilus elmosolyodott, és kezével lassan forgatta a követ a fiatal mágus mellkasa felett.

- Ezt rá fogom helyezni a mellkasodra, pont a szíved fölé. Érezni fogod, ahogy lassan kiáramlik életerőd a testedből. A fájdalom, azt hiszem, elviselhetetlen lesz. De nem tart sokáig, ha nem küzdesz ellene. Ne ellenkezz, és akkor hamar elveszíted az eszméletedet. Megfigyeléseim szerint az ellenállás csak meghosszabbítja az agóniát.

- És még csak varázsszót sem kell használnod? - kérdezte Raistlin vacogva.

- Természetesen kell - felelte nyugodtan Fistandantilus, és előredőlve, hogy szeme majdnem egy vonalba került Raistlin mellkasával, a vérkövet lassan, óvatosan a fiatalember szíve fölé helyezte. - Mindjárt hallani fogod... Ezek lesznek az utolsó szavak, amiket hallasz...

Raistlin úgy érezte, hogy teste húzódozik az érintés elől, és csak nehezen bírta megállni, hogy fel ne pattanjon és ki ne meneküljön, a laboratóriumból. Ne, parancsolt magára hidegen, és ökölbe szorított kezének körmeit tenyerébe mélyesztette, hogy a fájdalom kiszorítsa tudatából a félelmet. Hallanom kell a varázsigéket!

Borzongva kényszerítette magát, hogy fekve maradjon, de muszáj volt a szemét becsuknia, hogy ne lássa a gonosz, májfoltos arcot, amely olyan közel került az övéhez, hogy érezte rothadó leheletének bűzét...

- Ez az! - hallotta a halk hangot. - Most engedd el magad...

Fistandantilus nekifogott a szertartásnak.

A vén mágus a bonyolult varázslatra koncentrált, és miközben a vérkövet tenyerével egyre beljebb préselte Raistlin húsába, behunyta a szemét, és felsőtestével ütemesen himbálódzva kántálta a szavakat. Épp ezért észre sem vette, hogy védtelen áldozata elismétli szavait, hogy lázas igyekezettel mondja utána a rítus szövegét. Mire észrevette, hogy valami nincs rendjén, már befejezte a mágikus szavak felsorolását, és állt mozdulatlanul, várva, hogy az új élet első hőhulláma felmelegítse őszöreg csontjait.

De semmit sem érzett.

Fistandantilus riadtan nyitotta ki a szemét. Egy pillanatig döbbenet meredt a kötömbön fekvő, fiatal fekete köpenyes mágusra, majd ajkát ijesztő, artikulálatlan üvöltés hagyta el,

és a rázuhanó félelemtől hirtelen hátratántorodott.

- Látom, felismertél végre! - mondta Raistlin, és felült. Egyik kezével a kötömbre támaszkodott, de a másikkal köpenyének egy titkos rekeszébe nyúlt. - Olyan sokáig kellett annak a testnek várnia rád a jövőben, hogy elébed jött!

Fistandantilus nem válaszolt. Tekintetét Raistlin zsebére függesztette, mintha át akarná szűrni pillantásával a sűrű szövetet.

De hamar összeszedte magát.

- A nagy Par-Salian küldött vissza ide, kis varázslóm? - kérdezte acsarogva, de tekintetét nem vette le a kidudorodó zsebről.

Raistlin tagadólag megrázta a fejét, miközben lecsusszant a kötömből. Fél kezét továbbra is zsebében tartva, a másikkal hátrahúzta fekete csuklyáját, hogy Fistandantilus láthassa valódi arcát, ne pedig azt az illúziót, amellyel az utóbbi hónapokban elfedte magát.

- Magam jöttem. Én vagyok most a Torony Ura.

- Az lehetetlen! - horkantotta a vén mágus.

Raistlin ajka mosolyra húzódott, de szeme - amelyet el nem mozdított Fistandantilusról - hidegen csillogott, mint a tükör.

- Szerinted. De elköveltél egy hibát. Alábecsültél. Elpusztítottad életerőm egy részét, cserébe azért, hogy megments a drow-tól. Rákényszerítetted, hogy állandó fájdalomban éljem az életem egy összetört testben, arra ítéltél, hogy a fivéreimre szoruljak. Megtanítottál a Sárkánygömb használatára, és életben tartottál, amikor meg kellett volna halnom a palanthasi Nagykönyvtárban. A Lándzsaháború alatt segítettél nekem, hogy visszaszorítsam a Sötétség Királynőjét Abyssba, ahol már nem jelentett többé fenyegetést a világra nézve - és rád nézve sem. És amikor elég erőt éreztél már magadban, elhatároztad, hogy visszatérsz a jövőbe, és elbitorlod az én testemet! Te fogsz lenni én!

Raistlin látta, hogy Fistandantilus szeme összeszűkül, és keze megfeszült a zsebében rejtegetett tárgyon. De az öreg varázsló kedvesen csak ennyit mondott:

- Ez mind így igaz. Mit szándékozol tenni velem? Megölsz?

- Nem - felelte Raistlin halkán. - Úgy döntöttem, hogy inkább én leszek Te!

- Te ostoba! - kacagott fel fülsértően Fistandantilus. Felemelte ráncos kezét és magasra tartotta a függőt. - Csak egyetlen módon lehetséges az, amit akarsz, ha ezt énrajtam használod! Márpedig e függőt búbáj védi mindenféle mágiától, olyanoktól is, melyekről neked fogalmad sincs, kis varázslóm...

Hangja suttogássá halkult, és torokszorító rémület borította el, amikor Raistlin előhúzta kezét köpenye zsebéből. Nyitott tenyerén ott csillogott a kimunkálatlan ezüsfoglalatba illesztett vérkő...

- Védett minden fajta mágiától - mondta a fiatal mágus, és úgy vigyorgott, mint egy csontkoponya -, de nem egy bűvészmutatványtól. Nincs védve egy közönséges vásári csepűragó trükkjeitől...

Raistlin látta, hogy a mester halálsápadt lesz. Fistandantilus rémülten tekintett a nyakláncára. De mostanra az illúzió már megszűnt, és ő döbbenten eszmélt rá, hogy semmi sem lóg a nyakában.

Rekedt, károgó hang törte szét a csendet. A kőpadló meglódult Raistlin lába alatt, és a fiatal mágus térdre bukott. Szikladarabok hullottak a mennyezetről, ahogy a laboratórium alapja meghasadt. A zűrzavar felett Fistandantilus hangja uralkodott, ahogy hatalmas erejű varázslatokat idézett.

Raistlin felismerte, hogy mi történik, és markába szorítva a vérkövet gyorsan aktivált egy pajzs-varázslatot, hogy védelme mögött időt nyerjen, amíg előkészíti saját varázslatát. Lekuporodott a padlóra, és szeme sarkából látta, hogy a laboratórium alapját alkotó

gránitsziklán keresztültörve egy borzalmas teremtmény jelenik meg, melyhez foghatót csak rémálmában lát az ember.

- Fogd el és hozd ide! - rikoltotta Fistandantilus, és Raistlinra mutatott. A jelenés öles léptekkel keresztülvágott a meghasadt padlójú laboratóriumon és kinyújtotta vibráló csápjait áldozata felé.

A fiatal mágust elborította a félelem, amikor az odaátról érkezett lény nekikezdett saját mágikus erejének fókuszálásához, hogy azt Raistlinra irányítsa.

Koncentrálj! A számtalan, tanulással töltött óra, a hosszú gyakorlat és a kemény önfegyelem adták Raistlin szájába az újabb varázslat szavait. Egy pillanat alatt készen volt, befejezte a felidézést. Amint kiejtette az első szavakat, megérezte azt a mámort, amelyet a testén átáramló mágikus energiák okoznak, és száműzték belőle a félelmet.

A jelenés habozva megállt.

Fistandantilus őrjöngve adta ki parancsát újra és újra.

Raistlin viszont megálljt parancsolt.

A jelenés hol egyikük, hol másikuk felé fordult, csápjai összevissza tekeregtek, hajladoztak, az egész lény vibrált, remegett. Mindkét mágus hatalmában tartotta, akik most árgus szemekkel figyelték egymást, hogy mikor pislant a másik, mikor tesz egy szájrándítást vagy egy rossz mozdulatot, amely végzetévé válhatna.

Egyik sem mozdult, legalábbis egyikük sem látszott mozogni. Raistlin szívósabb volt, de Fistandantilus mágikus ereje ősi forrásokból táplálkozott, képes volt sosem látott hatalmakat megidézni, hogy segítségére legyenek.

Végül maga a jelenés volt az, aki nem bírta tovább. Két egyforma erejű mágikus erő cibálta kettőre, míg végül a testét összetartó misztikus energiák kimerültek. A lény egy hatalmas villanással felrobbant.

A felszabaduló energia mindkét mágust nekivágta a falnak. Borzalmas szag töltötte meg a laboratóriumot, és felülről üvegszilánkok záporoztak. A terem fala megfeketedett és elszenesedett. Itt is, ott is apró tüzecskék lobbantak, sokszínű lángnyelvek lobogtak, különös megvilágítást adva a robbanás által megsemmisített területnek.

Raistlin villámgyorsan talpra ugrott, homlokán egy sebből csorgott a vér. Ellenfele sem volt lassabb, mindketten tudták, hogy a gyengeség most halált jelent. A két varázsló szembenézett egymással a hunyorgó fényben.

- Ide jutottunk hát! - mondta Fistandantilus öreg, károgó hangján. - Úgy látszik, lemondhatok a békés öregségről, mert egy tehetségtelen ostobával kell megosztoznom azon a testen. Miért akarod ilyen megszállottan elpusztítani magad?

- Tudod jól! - vágott vissza Raistlin, nehezen szedte a levegőt, ereje már majdnem teljesen kimerült.

A vén varázsló, szemét ellenfelén tartva, lassan bólintott.

- Ahogy mondtam - dűnnyögte halkan. - Nagy kár, hogy el kell pusztítsalak! Sokra vihettük volna mi ketten, te meg én. De hát...

- Élet az egyiknek, halál a másiknak! - felelte Raistlin. Kinyújtott kézzel a hideg kötömbre helyezte a vérkőfüggőt. Ekkor meghallotta a mágia szavait, és mintha saját magának válaszolna, ő is hangosan belefogott a kántálásba.

A küzdelem sokáig tartott. A Torony két őre, akik a kezük közt vergődő feketeköpenyes mágus emlékeiből maguk által felidézett látványt figyelték, teljesen összezavarodtak. Eddig mindent Raistlin szemén keresztül láttak. De a két mágus annyira összekeveredett, hogy az események most egyszerre látszottak mindkettőjük szemén át. Villámok cikáztak, az előremeresztett ujjak hegyéből, fekete köpenybe burkolt testek rándultak össze a fájdalomtól, halálsikoly és düh visszhangzott a kövekhez verődve a laboratóriumban.

Mágikus tűzfal csapódott a jégből emelt torlasznak, forró szél fújt szembe a tomboló

hurrikánnal. Tűzvihar zúgott a folyosón, rettenetes lények bukkantak fel Abyss legmélyebb bugyaiból, hogy elpusztuljanak gazdájukért, elementálok szaggatták a kastély földmélybe nyúló gyökereit. Fistandantilus hatalmas, sötét várkastélya repedezett, a falak ormáról kövek záporoztak.

És ekkor, ajkán a düh és fájdalom sikolyával, az egyik feketeköpenyes összerogyott, szája sarkából vér szivárgott.

De melyik az? Melyik? Ki esett el? Az örök kétségbeesetten találgatták, de képtelenek voltak megmondani.

A másik mágus, teljesen kimerülve, pihent egy ideig, majd négykézláb keresztülmászott a padlón a Kötömbhöz. Remegő karjával felnyúlt, és tapogatózó kezével megtalálta és megragadta a vérkőfüggőt. Utolsó erejével visszamászott ellenfele mellé, akiben még mindig pislálott az élet.

A padlón fekvő mágus már nem bírt megszólalni, de pillantása - mely összefonódott gyilkosa tekintetével és fogva tartotta azt - átkot vetett, oly rettenetessé, hogy annak szörnyűségéhez képest a Torony két óra saját meggyötört létezését hirtelen elviselhető, szinte kellemes létnek érezte.

A feketeköpenyes kezében megállt a függő. Olyan közel volt áldozata tudatához, hogy el tudta olvasni a szemek ki nem mondott üzenetét, és lelke rémülten hőkölt hátra attól, amit látott. De aztán a szája megfeszült, torz győzelmi mosolyra húzódott, és óvatosan, gondosan ellenfele mellére helyezte a vérkövet.

A földön fekvő test görcsbe rándult a gyötrelmes kintől, éles sikoly buggyant ki alvadt vérrel borított ajkain. Aztán a sikoly, amilyen váratlanul jött, ugyanolyan gyorsan el is hallgatott. A mágus bőre pattogva repedezni kezdett, mint valami ősi pergamen, szeme élettelenül meredt a sötétbe. A test lassan teljesen összefonnyadt.

A másik varázsló megkönnyebbült sóhajjal áldozatának tetemére borult, legyengülve, sebesülten, majdhogynem holtan. De kezében ott szorította a vérkövet, és ereiben új, megríszsült vér keringett életet adva, amely - egy idő múlva - teljesen helyreállíthatja majd egészségét. Elméjében ott volt a tudás, a hatalom évszázadainak tapasztalata, varázsszavak, a szépség és borzalom képei, melyeket generációk hordoztak szívükben. De a legmélyén ott volt egy ikertestvér emléke is, egy megkínzott, örök fájdalomra kárhoztatott testé és a sosem múltó, gyötrő lété.

Ahogy a két élet összekeveredett benne, ahogy különös, ellentmondó emlékek száguldottak keresztül agyán, a mágus karikába görbült az érintésüktől. Ellenfele teste mellett összekuporodva, a feketeköpenyes varázsló, aki az imént szerezte meg a győzelmet, a kezében szorongatott vérkövet nézte. Majd elborzadt tekintettel meredve maga elé, ezt suttogta:

- Ki vagyok én?

4. FEJEZET

Az örök elsiklottak Raistlin mellől, üres szemgödreikkel meredve rá. A mágus túl gyenge volt ahhoz, hogy megmozduljon, csak tekintetével követte őket, szeme visszatükrözte a sötétséget.

- Megmondtam nektek - szólalt meg hangtalanul, de azok megértették. - Ha még egyszer hozzám értek, hamuvá oszlatlak benneteket, mint őt!

- Igenis, Mester! - felelték suttogva, és halvány körvonaluk felolvadt a feketeségben.

- Mit... - motyogta álmosan Crysania. - Mondtál valamit? Hirtelen tudatosult benne, hogy a férfi mellett fekszik, annak mellére hajtva a fejét. Zavarában szégyenkezve elpirult és

felült.

- Se... segíthetek valamit?

- Forró vizet... - hanyatlott vissza Raistlin kimerülten - a... a gyógyitalnak...

Crysanía körbetekintett, és kisímította szeméből fekete haját. Szürke fény szivárgott keresztül az ablakon. Gyenge és halovány volt, mint egy kísértet, és épp annyira megnyugtató. A mágusbot még mindig világított, távol tartva az éjszaka sötét teremtményeit. De meleget nem adott. Crysanía megdörgölte elmerevedett nyakát. Fáradt volt és fájt minden porcikája, érezte, hogy még szüksége lenne néhány órai alvásra. A szobában még mindig dermesztően hideg volt. A lány hunyorogva a kormos kandalló felé pislogott.

- Fa van itt - motyogta, körbehordozva tekintetét a széttört bútorzat maradványain -, de nincs tűzszerszámom, amivel meggyújthatnám. Nem tudom...

- Keld fel a fivéremet - hörögte Raistlin levegő után kapkodva. Próbált még mondani valamit, de képtelen volt rá, csak kezével mutogatott erőtlenül. Szemében olyan harag csillogott, arca olyan dühvel torzult el, hogy Crysanía riadtan nézett rá, kínzóbb hideget érezve, mint ami a szobában vette körül.

Raistlin elgyengülve csukta le szemét, keze mellkasára hullt.

- Kérlek! - suttogta haldokolva. - A fájdalom...

- Persze, persze! - felelte gyorsan Crysanía, és elszégyellte magát. Milyen szörnyű lehet napról napra ilyen fájdalomban élni! Kibújt a magukra terített függöny alól, és gondosan nyakig betakarta vele Raistlint. A mágus hálásan bólintott, de beszélni nem volt ereje. Crysanía vacogva keresztülvágott a szobán, oda, ahol Caramon feküdt.

Kinyújtotta kezét, hogy felrázza a harcost, de aztán elbizonytalanodva megállt. Mi van, ha még mindig vak? - gondolta. Vagy ha már lát, de még mindig elszánt... elszánt arra, hogy megölje Raistlint?

De csak egy pillanatig habozott. Aztán megragadta a harcos vállát és erősen megrázta. Ha megpróbálná, majd újra megállítom! - mondta magában. Egyszer már megtettem, megteszem most is.

Miközben a férfit ébresztgette, szeme sarkából a sápadt öröket figyelte, akik a sötétben körülöttük ólálkodtak, lesve a papnő minden mozdulatát.

- Caramon! - szólalt meg halkán. - Caramon, kelj fel! Kérlek! Szükségünk van rád...

- Mi? Tessék? - ült fel gyorsan a harcos, és kezével reflexszerűen kardja után kapott, ám az nem volt mellette. Tekintetét Crysanía felé fordította, és a lány megkönnyebbülten vette észre, hogy a férfi látja őt, bár üres tekintettel mered rá, mintha nem ismerné fel, majd körbehordozta pillantását a szobán.

Ekkor a papnő meglátta a férfi tekintetén, hogy visszatérnek emlékei, látta, hogy telnek meg azok a szemek fekete félelemmel. Észrevette a fájdalmas eszmélést a harcos állán megfeszülő izmokon, a hideg pillantáson, amellyel végigmérte őt. Már éppen azon volt, hogy mondjon valamit - valami bocsánatkérésfélét vagy magyarázatot -, mikor Caramon tekintete ellágyult, szemében aggodalmaskodó fény csillant.

- Lady Crysanía, te fázol! - mondta felülve, és lehúzta magáról a vállá köré tekert függönyt.

Mielőtt a lány egyetlen tiltakozó szót is szólhatott volna, Caramon körékanyarította a takarót. A papnő észrevette, hogy miközben ezt teszi, vet egy pillantást ikertestvére felé. De tekintete gyorsan továbbsiklott Raistlinről, mintha ott sem lenne.

Crysanía megragadta a férfi karját.

- Caramon - kérlette -, ő mentette meg az életünket. Ő mondta el azt a varázslatot. Azok az izék ott a sötétben azért hagytak békén bennünket, mert ő parancsolta nekik!

- Mert felismerték, hogy közülük való! - vágott vissza nyersen Caramon, és szemét lesütve megpróbálta kiszabadítani karját a lány fogásából. De Crysanía szorosan tartotta,

és sokkal inkább a tekintetével, mint hideg kezével.

- Most megölheted - csattant fel mérgesen. - Látod, teljesen védtelen, gyenge! Persze, ha megteszed, mindnyájan meghalunk. De hát te elszántad rá magad, nemde?

- Képtelen vagyok megölni - felelte Caramon, barna szeme tisztán és hidegen csillogott, így Crysania most ismét láthatta az ikrek közötti hasonlóságot.

- Ne áltassuk magunkat, Tisztelendő Nővér! Ha megpróbálnám, újra megvakítanál.

A férfi lesöpörte karjáról a papnő kezét.

- Egyikünk legalább tisztán lát - tette hozzá.

Crysania szégyellte magát, és elpirult dühében, mert Loralon szavait hallotta visszacsengeni a harcos cinikus megjegyzéséből. A férfi elfordult tőle és gyorsan felállt.

- Rakok tüzet - folytatta nyugodt, határozott hangon. Kezével a sötétség felé intett. - Ha azok ott valóban a fivérem barátai, hagyni fogják.

- Azt hiszem, azok - felelte Crysania hasonlóan hűvösen, miközben ő is felállt. - Engem nem bántottak, amikor... amikor leszakítottam a függönyöket.

Nem tudta elleplezni hangja remegését, ahogy ismét eszébe jutottak azok a szörnyű pillanatok, amikor körülvették a holtak árnyai.

Caramon végigmérte a papnőt. Crysania az elkorhadt, fekete bársonyfüggönybe csavarva állt, fehér csuhája elszakadt, vér, kosz és hamu szennyezte. A férfi tekintetére ösztönösen hajához nyúlt, hogy megigazítsa. Ehhez a hajdan oly csillogó, selymes, gondosan ápolt fekete zuhataghoz. Most csapzottan, kosztól ragacsosan tapadt arcához. A lány érezte arcán a rászáradt könnyeket, piszkot, vért...

Öntudatosan felszegte a fejét, és megpróbálta hátrasimítani haját homlokából. De aztán, látva Caramon sajnálkozó tekintetét, elképzelte, hogy milyen szánalmasan és ostobán nézhet ki. Dühösen kihúzta magát, vállalva rongyait.

- Már nem vagyok az a márványszobor, akivel először találkoztál - szólalt meg büszkén -, mint ahogy te sem vagy már az a szánalmas alkoholista! Úgy tűnik, mindketten rájöttünk néhány dologra ezen a kiránduláson!

- Én rájöttem, azt tudom - felelte tompán Caramon.

- Valóban? - vágott vissza Crysania. - Meg vagyok lepve! Rájöttél volna, ahogy én, hogy a mágusok visszaküldtek engem az időben, tudván, hogy nem térhetek vissza?

A férfi csodálkozva nézett rá. A lány keserűen elmosolyodott.

- Nem. Velel elfelejtették közölni ezt az apróságot, épp ahogy a fivéred mondta. Azt az időjáró szerkezetet csak egy személy használhatja, az, akinek adták - vagyis te! A mágusok visszaküldtek a múltba meghalni, mert félték tőlem.

Caramon töprengve ráncolta szemöldökét. Válaszra nyitotta a száját, majd ismét becsukta. Végül megrázta a fejét.

- Elmehe télt volna Istarból azzal az elf pappal, aki érted jött.

- Te elmentél volna? - szegezte neki a kérdést Crysania. - Feladtad volna, az életedet a mi korunkban, ha még látsz rá módot, hogy jobbíts rajta? Nem hiszem, hogy ennyire különbözőek lennénk!

Caramon még jobban összeráncolta homlokát, és éppen válaszolni akart, amikor Raistlin felköhögött. Crysania odakapta tekintetét, és sóhajtva folytatta.

- Jobb lesz, ha raksz egy kis tüzet, vagy mindnyájan elpusztulunk.

Visszanézett Caramonra, aki még mindig mozdulatlanul állt, őt figyelve, majd megfordult és a mágushoz sietett.

Ahogy a lány elnézte a törékeny testet, azon gondolkodott, hogy vajon hallotta-e őket? Csodálkozna, ha még eszméletén volna.

Raistlin eszméletén volt, de ha felfogta is, ami a másik kettő között történt, túl gyengének tűnt ahhoz, hogy érdekelje. Crysania a tenyerébe lötytyintett egy keveset a törött kancsóban lévő vízből, és a férfi mellé térdelt. Letépett egy csíkot köpenye tisztább

szegélyéből, és a megnedvesített ronggyal megtörölte Raistlin arcát, amely a szoba csontig ható hidege ellenére is lázban égett.

A lány hallotta, hogy a háta mögött Caramon összeszedgeti a törött bútorok darabjait, és máglyába rakja a kandallóban.

- Szükségem lesz egy kis gyújtósra - dörögte maga elé. - Talán ezek a könyvek...

Ahogy ezt meghallotta, Raistlin szemei felpattantak, feje megmozdult és erőlködve próbált feltámaszkodni.

- Caramon, ne! - kiáltotta rémülten Crysania. A harcos, kezében egy könyvvel, megdermedt.

- Ez veszélyes, testvér! - suttogta gyengén Raistlin. - Azok varázskönyvek! Ne nyúlj hozzájuk...

Hangja elhalt, de csillogó szemét továbbra is Caramonra függesztette olyan eltökélt határozottsággal, hogy fivére hátrált egy lépést. Aztán a harcos, „felesleges ostobaság”-ról motyogva valamit, eldobta a könyvet, és az íróasztal környékén kezdett keresgélni. Crysania látta, hogy Raistlin megkönnyebbülve hunyja le ismét a szemét.

- Ezek itt... valami levelek - dűnnyögte pár pillanattal később Caramon, a szétszóródott papírok közt kotorászva. Majd gúnyosan megkérdezte - Ezek... ezek megfelelőek lesznek?

Raistlin szótlanul bólintott, és néhány pillanat múlva Crysania már hallotta is a tűz pattogását. A bútorok kiszáradt, lakkozott fája hamar lángra kapott, és a tűz hamarosan vidáman ropogva égett, bevilágítva fényével a szobát. Az árnyékos sarkokba pillantva Crysania még mindig látta a sápadt, lebegő arcokat, de azok nem mozdultak onnan.

- A tűzhez kell vinnünk Raistlint - mondta, és felállt. - Meg beszélt valami gyógyitalról...

- Tudom - felelte Caramon hangsúlytalanul. Odament Crysaniához, és lenézett fivérére. Aztán megvonta a vállát. - Vigye csak oda magát a varázserejével, ha akarja.

Crysania szeme dühösen megvillant. A harcshoz fordult, és már éppen nyelven volt a csípős válasz, amikor Raistlin egy erőtlen kézmozdulatára mégis inkább ajkába harapott és csendben maradt.

- Nagyon alkalmatlan időpontot választottál arra, hogy önállósodj, testvér! - suttogta a mágus.

- Lehet - felelte vontatottan Caramon, és arca leírhatatlan szomorúságot tükrözött. Megcsóválta a fejét és visszaballagott a kandallóhoz. - De lehet, hogy ez már nem is számít.

Crysania, aki figyelte, mint követi tekintetével Raistlin a fivérét, csodálkozva látta, hogy a férfi arcán egy váratlan, titokzatos mosoly suhan keresztül, és elégedetten bólint. De amikor a lányra nézett, gyorsan eltűnt ez a mosoly. A mágus felemelte a kezét és intett a papnőnek, hogy jöjjön közelebb.

- Fel tudok állni - suttogta -, ha segítesz.

- Tessék a botod, ha szükséged lenne rá - nyúlt Crysania a mágus botja felé.

- Ne érj hozzá! - csattant fel Raistlin, és elkapta a nő kezét.

- Ne... - ismételte meg sokkal kedvesebben, de egy köhögésroham beléfojtotta a szót. - Ha idegen... kéz érinti... kialszik a fény...

Crysania gyorsan körbepillantott a szobában, és megborzongott. Raistlin látta a lány félelmét és a vibráló, halvány körvonalakat a bot fénykörének peremén, és megrázta a fejét.

- Nem hiszem, hogy megtámadnának minket - suttogta, miközben a papnő segítségével megpróbált lábra állni. - Tudják, hogy ki vagyok.

Szájával görcsösen kapkodta a levegőt.

- Tudják, hogy ki vagyok - ismételte meg határozottabban. - És nem hiszem, hogy keresztezni mernék az utam. De...

Újabb köhögési roham tört rá, és teljes súlyával Crysaniára nehezedett, egyik kezével a lány vállát karolva át, másikkal a botját szorongatva.

- ...biztonságosabb, ha a bot tovább világít.

A mágus, miközben beszélt, tett néhány botladozó lépést, és majdnem felbukott. Cysania megállt, hogy megvárja, amíg a férfi visszanyeri a lélegzetét. Ő is gyorsabban szedte a levegőt, mint szokta, zavarának és belső feszültségének jeleként. Hallotta Raistlin erőltetett légzésének sípolását, és szívét megtöltötte a szánalom a férfi szenvedése miatt. De ilyen közlelől érezte a testéből áradó perzselő forróságot is. A mágust körülengte a varázslatok komponenseinek - szárított rózsaszirm, egzotikus fűszerek - patikaillata, a papnő érezte a fekete bársonyköpeny cirógató puhaságát, amely sokkal lágyabb volt, mint a vállára terített függöny. Tekintetük összefonódott, ahogy ott álltak egymás mellett, és a lány egy pillanatra úgy látta, hogy rés nyílik a tükörszemek sima páncélján, s mögötte melegséget és vágyat talált. A férfi karja szorosabban fonódott a dereka köré és közelebb húzta magához a papnőt, de láthatóan fogalma sem volt róla, hogy mit cselekszik.

Cysania elpirult, és épp annyira szeretett volna elszaladni, mint amennyire örökre itt maradni ebben a forró ölelésben. Gyorsan lesütötte a szemét, de elkésett. Érezte, hogy Raistlin teste megfeszül. Aztán a férfi dühösen elrántotta a karját, félrelökte a lányt és botjára támaszkodott.

De még mindig túlságosan gyenge volt. Lassan előredőlt és a padló felé zuhant. Cysania már mozdult, hogy segítsen neki, de ekkor egy hatalmas test ugrott közéjük. Izmos karok fogták fel Raistlin zuhanását, mintha csak valami csecsemő lenne. Caramon a megfeketedett, kényelmes karosszékhez vitte fivérét, melyet gondosan kipárnázva épp most helyezett a kandalló elé.

Cysania néhány pillanatig moccani sem bírt, csak állt, az íróasztalra támaszkodva. Csak akkor lépett ő is sietve a tűzhöz, amikor észrevette, hogy egyedül maradt a sötétben, mind a tűz, mind a bot fénykörén kívül.

- Ül le, Lady Cysania - mondta Caramon, és a tűzhöz húzott egy másik széket, s amennyire tudta, lesöpörte róla a port és a hamut.

- Köszönöm - motyogta a papnő, és valamiért kerülte a nagydarab ember tekintetét. Belesüppedt a karszékbe, közelebb húzta a tűzhöz, és mereven a lángokba bámult, amíg úgy nem érezte, hogy valamennyire összeszedte magát.

Mikor ismét képes volt körülnézni, látta, hogy Raistlin, hátradőlve a székében, lehunyta szemmel, egyenletesen lélegzik. Caramon egy kopott vasfazékban vizet forralt, amelyet - külseje után ítélve - a kandalló hamujából kotorhatott ki. A tűzhely előtt állt és elmélyülten figyelte a zubogó vizet. A tűzfény csillogva verődött vissza aranyozott páncéljáról és végigsiklott napbarnított testén. Izmai hullámoztak, ahogy kezét a lángok fölé tartva dörzsölgette átfagyott tagjait.

Valóban csodálatos testű férfi - gondolta Cysania, aztán megborzongott. Újra maga előtt látta, ahogy a harcos beront abba az átkozott Templom alatti szobába, véres karddal a kezében, halállal a szemében...

- Kész a víz - jegyezte meg Caramon, és a papnő összerendezve tért vissza a Toronyba.

- Hadd készítsem el én a gyógyitalt - mondta gyorsan, boldogan, hogy lefoglalhatja magát valamivel.

Raistlin felnyitotta a szemét, mikor a lány mellé lépett. A papnő most csak saját tükörképét látta bennük, sápadtan, piszkosan, rendezetlenül. A férfi szó nélkül felé nyújtott egy selyemerszényt. Miután a lány elvette tőle, a fivére felé intett, majd kimerülten hátrahanyatlott párnái közé.

Cysania elvette a zsákocskát, megfordult és szembetalálta magát Caramon figyelő tekintetével. A férfit az arcán megjelenő zavar és szomorúság most különösen vonzóvá

tette. De amikor megszólalt, csak annyit mondott:

- Dobj néhány levelet ebbe a csészébe és öntsd rá a forró vizet.

- Mi ez? - kérdezte kíváncsian a papnő. Kinyitotta a zacskót, és a gyógytea furcsa, kesernyős illata az orrába csapott. Caramon vizet öntött a lánynál lévő csészébe.

- Nem tudom - felelte vállat vonva. - Raist mindig maga gyűjtötte és keverte ezeket a gyógyfüveket. Par-Salian adta neki a receptet azután, hogy... a Próba után, amikor olyan beteg volt. Tudom, hogy szörnyű szaga van - mosolygott a lányra - de az íze még rettenetesebb.

Majdnem szeretettel nézett fivérére.

- De ez majd segít rajta.

Hangja rekedt volt. Gyorsan elfordult.

Crysanía Raistlinhoz vitte a gőzölgő csészét, aki érte nyúlt remegő kezeivel, és mohón szájához emelte a forró italt. Beleszürcsölt, és egy megkönnyebbült sóhajjal újra hátradőlt.

Kínos csend ereszkedett rájuk. Caramon ismét a tüzet bámulta. Raistlin is a lángokat nézte, és szó nélkül kortyolgatta italát. Crysanía visszatért székéhez, és ő is azt tette amit a többiek - próbálta rendezni a gondolatait, valami értelmet találni ebben az egészben.

Néhány órája még egy elátkozott városban állt, egy városban, amely magára vonta az istenek haragját, melyet a végzet pusztulásra szánt. A testi és lelki összeomlás határán volt. Bár akkor ezt nem ismerte volna el, de most be kellett látnia. Mennyire meg volt róla győződve, hogy hitének szilárd acélfala majd megvédi őt! De most már látta, hogy nem acélból volt e fal, hanem jégből. Jégből, amely rögtön szertefoszlott az igazság vakító fényében, otthagya őt védtelenül és sebezhetően. Ha nincs Raistlin, ott pusztult volna el, Istarban.

Raistlin... A lány elpirult. Valami olyasmit képviselt, amiről a papnő úgy hitte, hogy sose kell majd vele foglalkoznia - a vágyat, a szerelmet. Évekkel ezelőtt jegyben járt egy ifjúval, és alapjában véve nagyon kedvelte őt. De nem szerette szerelemmel. Igazából soha nem hitt a szerelemben, mármint abban a fajtában, amely a gyermekeknek szóló mesékben létezik. Olyan erősen kötődni egy másik személyhez, hogy az hátrányt jelent, elesetté tesz. Eszébe jutott valami, amit Tanis a feleségéről, Luranáról mondott. Hogy is mondta? „Ha eltűnne, olyan volna, mintha elveszteném a fél karomat...”

Micsoda romantikus badarság! - gondolta akkor. De most feltette magának a kérdést, hogy nem ugyanígy érez-e ő is Raistlin iránt? Gondolatai visszakanyarodtak Istar utolsó napjához, a pusztító viharhoz, a csapkodó villámok fényéhez és a pillanathoz, amikor hirtelen Raistlin karjaiban találta magát. Szíve ismét összefacsarodott a kízó vágytól, amelyet akkor érzett. De gondolatai közt ott volt a hasogató félelem is, a furcsa, taszító érzés. Akaratlanul is eszébe jutott a férfi lázasan csillogó szeme, különös viselkedése a viharban - mintha ő maga idézte volna azt elő.

Olyan volt ez, mint a varázslatkomponensek furcsa illata, melyek a férfi körül lengtek: a rózsaszirm és a fűszerek kellemes párái összekeveredve a rothadás bűzével és a kén csípős szagával. Miközben teste a férfi érintésére vágyott, lelkében valami rémülten menekült...

Caramon gyomra hangosan megkordult. A hang, mennydörgésként hatott a szoba siri csendjében.

Crysanía feltekintett, gondolatai szétszaladtak, és látta, hogy a nagydarab férfi mélyen elpirult szégyenében. Hirtelen rádöbbsent, hogy ő is éhes - nem is emlékezett rá, hogy mikor volt utoljára, amikor le tudott nyelni egy falat ételt. És ekkor elkezdett kacagni.

Caramon gyanakodva nézett rá, azt gondolva, hogy a lányon kitört a hisztéria. És a természetes harcos zavarodott arckifejezése láttán a papnő csak még jobban nevetett. A szobában mintha visszaszorult volna a sötétség, lelkéről felszállt az árnyék. Boldogan

kacagott, és a fertőző jókedv végül átragadt Caramonra is, aki szintén göcögve nevetni kezdett, de közben fejét csóválta és vörös volt, mint a rák.

- Így figyelmeztetnek bennünket az istenek halandó voltunkra - törölgette szeméből a könnyet Cysania, amikor újra meg tudott szólalni. - Itt vagyunk, az elképzelhető legszörnyűbb helyen, körülvéve mindenféle rémséggel, melyek mohón lesik, hogy egészben bekaphassanak, mégis az egyetlen dolog, amire most képes vagyok gondolni az az, hogy milyen rettenetesen éhes vagyok!

- Étetl kell szereznünk - komolyodott el hirtelen Caramon. - És meleg ruhát, ha még sokáig itt akarunk maradni.

Fivérére nézett.

- Meddig leszünk még itt?

- Nem sokáig - felelte Raistlin. Már megitta gyógyitalát, és hangja most valamivel erősebben csengett. Arcára is visszatért némi szín. - Időre van szükségem, hogy visszanyerjem erőmet és újratanuljam varázslataimat. Ennek az ifjú hölgynek is...

Csillogó szemét Cysaniára emelte, aki megborzongott ennek a hirtelen személytelenné vált tónusnak a hallatán.

- ...beszélnie kell istenével, és meg kell újítania hitét. Akkor majd felkészültek leszünk, hogy átlépjünk a Kapun. És akkor majd, testvér, mehetsz, amerre kedved tartja.

Cysania magán érezte Caramon kérdő tekintetét, de arca nyugodt és kifejezéstelen maradt, bár Raistlin hideg, tényszerű megállapítása a hátborzongató Kapun történő áthaladásról - hogy Abyssba lépjenek és szembenézzenek a Sötétség Királynőjével - megdermesztette a lány szívét. Hogy tekintetével elkerülje a harcos szemét, a lángokat nézte.

A férfi sóhajtott és megköszöörülte a torkát.

- Haza fogsz küldeni? - kérdezte ikertestvérét.

- Ha az az a hely, ahova menni akarsz...

- Igen - jelentette ki Caramon mély, határozott hangon. - Vissza akarok menni Tikához, és... és beszélni akarok Tanisszal. Be kell számolnom neki... valahogy... Tas haláláról... ott Istarban...

- Az istenek nevére, Caramon - csattant fel Raistlin, és karcsú kezével ingerülten legyintett. - Azt hittem, hogy már felnőttél, és talán kóborol egy kis értelem ebben a hegytömegnyi testben valahol! Kétség sem fér hozzá, hogy mire visszatérsz, Tasslehoffot már ott fogod találni a konyhátokban, ahogy éppen Tikát szórakoztatja mindenféle hülye történettel, miközben kilopja még a szemeteket is!

- Tessék? - sápadt el Caramon, és szemei elkerekedtek.

- Figyelj rám, testvér! - sziszegte Raistlin, ujját a harcos mellének szegezve. - A surranó maga okozta a vesztét, amikor tönkretette Par-Salian varázslatát. Nagyon jó oka van annak, hogy az ő fajtájának, valamint a törpéknek és a gnómoknak megtiltották, hogy visszamenjenek az időben. Mert e fajok véletlenül keletkeztek, egy ostoba baleset kapcsán, Reorx gondatlansága miatt. Nincsenek benne az idő folyamában, mint az emberek, elfek és ogárok - azok a fajok, melyeket először teremtettek az istenek.

- Ezért a surranó megváltoztathatta volna az időt, amit azonnal meg is próbált, amikor ezt véletlenül megemlítettem neki. Nem engedhettem, hogy ez megtörténjen. Ha megakadályozza az Összeomlást, mint ahogy tervezte, ki tudja milyen következményei lennének. Lehet, hogy mire visszatértünk volna a saját korunkba, azt látjuk, hogy a Sötétség Királynője már egyedül uralkodik, legyőzhetetlenül az egész világ felett. Mert az Összeomlást részben azért hozták ránk az istenek, hogy felkészítsék e világot az ő eljövetelére, és átadják azt az erőt, amellyel majd száműzhető...

- Szóval te megölted Tast! - vágott közbe durván Caramon.

- Azt mondtam neki, hogy fogja azt az eszközt - köpte ki magából Raistlin a szavakat -,

megtanítottam rá, hogyan használhatja, és hazaküldtem vele.

Caramon pislogott.

- Tényleg ezt tetted? - kérdezte gyanakodva.

Raistlin sóhajtott és hátradőlt a székében.

- Igen, ezt. De nem várom, hogy elhidd nekem, testvér. - Kezével szórakozottan babrált fekete köpenyén. - Végül is, miért hinnéd?

- Tudod - szólalt meg halkán Cysania -, én úgy emlékszem, hogy azokban a szörnyű utolsó percekben, mielőtt elkezdődött a földrengés, mintha láttam volna Tasslehoffot. Ő... ő mellettem volt... a Szent Szobában...

A lány látta, hogy Caramon szeme gyanakodva összeszűkül. A férfi szúrós tekintettel nézett rá, mintha a szívébe akarna látni, pillantásától a lány megdermedt, és hirtelen összekavarodtak a gondolatai.

- Folytasd! - sürgette Caramon.

- E... emlékszem, hogy nála volt az a micsoda. Legalábbis azt hiszem. Mert mondott róla valamit. - Cysania kezébe fogta a homlokát. - De már nem tudom, mit. Ez....minden olyan ijesztő, zavaros. De... arra emlékszem, hogy azt mondta, nála van az a szerkezet.

Raistlin halványan elmosolyodott.

- Cysaniának csak hiszel, testvér? - mondta, és felvonta szemöldökét. - Elvégre Paladine papnője nem hazudhat!

- Szóval Tasslehoff otthon van? Már most is? - kérdezte Caramon, és próbálta feldolgozni ezeket a meglepő információkat. - És ha majd hazatérek, ott fogom találni...

- ...biztonságban és harsányan kiabálva, roskadozva a zsebeibe tömődött holmijaid súlya alatt - fejezte be Raistlin szárazon. - De most ennél sokkal fontosabb dolgokkal kell törődnünk. Igazad van, testvér, élelmet kell szereznünk. Szükségünk lesz ételre és meleg ruhára, és egyiket sem könnyű itt beszerezni. Az idő, amiben vagyunk, nagyjából száz esztendővel lehet az Összeomlás után. Ez a Torony az elmúlt években elhagyatva állt. Most azok a teremtmények őrzik, amelyeket a varázsló átka idézett meg, akinek a holtteste most is ott van a kapu dárdáira tűzve, alattunk. A Shoikan Liget már létrejött körülötte, és nincs Kryn timer senki, aki be merné tenni ide a lábát.

- Senki, kivéve persze engem - folytatta kis szünet után.

- Nem, ide valóban senki sem juthat be. De az örök egyikünket sem fogják megakadályozni - például téged sem, testvér - abban, hogy elhagyjuk ezt a helyet. Be fogsz menni Palanthasba, élelmet és ruhát vásárolsz. Tudnék teremteni ilyesmiket varázserőmmel is, de mostantól, amíg át nem léptem - illetve léptük, Cysaniával - a Kaput, nem akarom feleslegesen pazarolni az energiámat.

Caramon szemei elkerekedtek. Tekintete a megfeketedett ablakokra esett, és azokra a hátborzongató históriákra gondolt, amiket a mögöttük fekvő Shoikan Ligetről meséltek.

- Bűbájt bocsátok rád, testvér, az megvéd majd - tette hozzá Raistlin idegesen, mikor meglátta a félelmet Caramon arcán. - Ez a varázslat végül is szükséges. De nem könnyíti meg az utadat a Ligeten keresztül. Idebent sokkal veszélyesebb. Az örök engedelmeskednek nekem, de szomjaznak a véredre. Egy lépést se tégy nélkülem ezen a szobán kívül. Ezt ne felejtsd el! És te sem, Lady Cysania!

- Hol van ez a... ez a Kapu? - kérdezte habozva Caramon.

- A felettünk lévő laboratóriumban, a Torony tetején - felelte Raistlin. - A Kaput a legbiztonságosabb helyre tették, amit csak a mágusok ki tudtak gondolni, mert mint azt nyilván sejtet is, roppant veszélyes eszköz.

- Úgy látszik, a mágusok szeretnek olyan dolgokkal játszani, amit jobb lenne, ha nem piszkálnának - horkantotta Caramon. - De az istenek szerelmére, miért csináltak egyáltalán átjárót Abyssba?

Raistlin, ujjai hegyét összeillesztve a tűzbe bámult, és a lángokhoz beszélt, mintha csak

azok lennének képesek felfogni, amit mond.

- A tudásszomj csillapítására az emberek már rengeteg mindent létrehoztak. Egyesek közülük jók, mindenki számára hasznosak. Egy kard a te kezében, Caramon, a törvény és az igazság fegyvere és védelmezi az ártatlanokat. De egy kard imádott nővérünk, Kitiara kezében ártatlan fejeket fog lenyisszantani, ha éppen úgy tartja kedve. Ez vajon a fegyverkovács hibája?

- N... - kezdte volna Caramon, de testvére rá se hederített.

- Valamikor régen, az Almok Korának idején, amikor a varázslókat még tisztelték és Krynn-szerte virágzott a mágia tudománya, az Ősmágia öt Tornyát úgy állt itt, mint világítótoronyok a tudatlanság sötét tengerén. Hatalmas varázserő gyűlt fel bennük, mindenki szolgálatában. És még többet akartak. Ha sikerül, ki tudja, mostanra tán megtanultunk volna lovagolni a szél hátán, és az égbolt csúcsai felé törnénk, mint a sárkányok. Tán elhagytuk volna ezt a romba dőlt világot, hogy másikat népesítsünk be távoli helyeken, messze innen... messze...

Hangja lágy volt és nyugodt. Caramon és Cysania mozdulatlanul álltak, lenyűgözve szavainak varázsától, elkápráztatva az eléjük vázolt kép bűbájától.

A varázsló sóhajtott.

- De nem így lett. Olthatatlan vágyukban, hogy mihamarabb elérjék munkájuk célját, a mágusok úgy határoztak, meg kell oldani, hogy bármikor elérhessék egymást, bármikor beszélhessen egyik a másikkal, anélkül, hogy a meglehetősen nehézkes teleportálást kelljen alkalmazniuk. Így hát megalkották a Kapukat.

- És működtek? - kérdezte Cysania gyönyörűségtől csillogó szemmel.

- Működtek - biccentett Raistlin. - Sokkal jobban, mint ahogy akár legmerészebb álmukban is gondolni merték volna. Mert a Kapuk nem csupán az egymástól távol álló tornyok és mágikus erődök közt biztosították a mozgásukat, de rajtuk keresztül eljuthattak az istenek birodalmába is, mint azt rendem egyik óvatlan varázslója felfedezte egy véletlen folytán.

Raistlin hirtelen fázósan megborzongott, szorosabbra húzta magán köpenyét és közelebb hajolt a tűzhöz.

- Beleszeretve a Sötétség Királynőjébe, aki az istenek közül az egyetlen, ki el tud csábítani egy halandót, ha úgy akarja, a mágus használta a Kaput, hogy belépjen az Ő birodalmába és elnyerje tőle jutalmát, melyet az istennő éjszakánként, álmában ajánlott fel neki.

Raistlin szaggatott, keserű kacajjal felnevetett.

- Az ostoba! Senki sem tudja, mi lett vele, soha nem bukkant fel újra a Kapuban. De a Királynő igen. És vele együtt sárkányok légiói...

- Az Első Sárkányháború - lehelte Cysania.

- Igen, egy olyan valaki hozta ránk, aki rendemből való, de elvtelen volt és nem tudott uralkodni magán. Valaki, aki hagyta magát elcsábítani...

Raistlin abbahagyta a megkezdett mondatot és elgondolkodva a tűzbe bámult.

- Hát én semmi ilyesmiről nem tudok - tiltakozott Caramon. - A legendák szerint a sárkányok...

- A te történelmi ismereteid, testvér, a gyermekmesékre korlátozódnak - szakította félbe Raistlin türelmetlenül -, és csak azt bizonyítja, hogy milyen keveset is tudsz a sárkányokról valójában. Ők független, önálló teremtmények, büszkék, egocentrikusak és teljesen alkalmatlanok arra, hogy összegyűljenek egy délutáni teára, de arra még inkább, hogy szervezett, összehangolt háborút indítsanak. Nem, akkor a Királynő személyesen jött el erre a világra, nem csupán az árnyéka, mint a mi háborúnkban. Bár akkor is pusztulást hozott e világra, s csak Huma önfeláldozásának volt köszönhető, hogy sikerült viasszaszorítani.

Raistlin elgondolkodva simogatta ujjával az ajkát.

- Egyes legendák szerint Huma nem arra használta a Sárkánydárdát, hogy fizikai valóságában megsemmisítse őt. Hanem inkább kihasználta a fegyver némely mágikus sajátosságát, hogy visszaszorítsa a Királynőt a Kapuhoz, és azt örökre lezárja. Az a tény, hogy ezt megtette, már bizonyítja az istennő sebezhetőségét - legalábbis ezen a világon.

Raistlin töprengve ráncolta a homlokát.

- Volt még ott valaki a Kapunál, amikor a Királynő belépett. Valaki, az igazság hatalmával, valaki, aki elég erős volt ahhoz, hogy teljesen megsemmisítse a Királynőt. Különbözik most másfajta történelmet íránk.

Senki sem szólt. Crysania a lángokba bámult, és talán ugyanaz a hősi látvány tárult a szeme elé, mint a mágusnak. Caramon fivére arcát vizsgálta.

Raistlin hirtelen elfordította tekintetét a lángokról és szeme ismét hidegen, tisztán csillogott.

- Holnap, ha már erősebb leszek, felmegyek a laboratóriumba. Egyedül. - Elszánt pillantása elsiklott Caramon és Crysania felett. - Megkezdem az előkészületeket. Te pedig, hölgyem, legjobb, ha máris elkezded fohászolni istenedhez.

Crysania nyelt egyet idegességében. Vacogva húzta közelebb székét a tűzhöz. De Caramon hirtelen felpattant, odalépett hozzá, és megragadta a karját. Erősen fogta, hogy a lány kénytelen legyen a szemébe nézni.

- Ez örölség, hölgyem - mondta megnyerő hangon. - Engedd, hogy kivigyelek erről az elátkozott helyről. Te meg vagy rémülve - és van is okod a félelemre. Lehet, hogy nem minden volt igaz abból, amit Par-Salian Raistlinről mondott. Lehet, hogy semmi sem volt igaz abból, amit én mondtam róla. Talán kissé elfogult voltam. De ebben most biztos vagyok, hölgyem. Te félsz, és én nem vádolok téged ezért. Hadd csinálja Raistlin egyedül ezt a dolgot! Hadd szálljon szembe maga az istenekkel, ha ezt akarja! De neked nem kell vele tartanod. Gyere haza! Hadd vigyelek vissza a mi korunkba, minél messzebb ettől a helytől.

Raistlin nem szólt egy szót sem, de gondolatai olyan tisztán csengtek Crysania fülében, mintha kimondta volna őket. Hallottad a Papkirályt! Te magad mondtad, hogy rájöttél a hibájára. Paladine kedvel téged. Még erről a sötét helyről is meghallgatja imádat. Te vagy az ő választottja. Te fogod helyrehozni, amit a Papkirály elrontott. Jöjj velem, Crysania! Ez a mi sorsunk.

- Félek - szólalt meg a lány szelíden lefejtve Caramon kezét a karjáról. - És igazán jólesik az aggodalmad. De ez a félelem az én gyengeségem, ami ellen harcolnom kell. Paladine segítségével majd legyőzöm - még mielőtt a Kapuhoz mennénk a fivéreddel.

- Legyen hát - mondta sóhajtván Caramon, és elfordult.

Raistlin elmosolyodott, sötét, titokzatos mosollyal, aminek azonban nyoma sem volt hangjában vagy tekintetében.

- Hát akkor, Caramon - szólalt meg szarkasztikusan -, miután kellőképpen kinyűzsögted magad egy olyan ügybe való beavatkozásaidal, amelyet teljességgel képtelen vagy felfogni, itt az ideje, hogy dolgozdra indulj. Most olyan kora délelőttre járhat az idő, a piac - már amennyi van ezekben a szűkös időkben - épp most nyitott.

Raistlin benyúlt fekete köpenye zsebébe, előhúzott néhány pénzérmét és fivére felé hajította.

- Ez talán elég lesz a szükségleteink fedezésére.

Caramon elkapta az érméket. Aztán habozva megállt, és testvéreire meredt, ugyanazzal a tekintettel, amelyet Crysania az istari templomban látott, s amiről akkor is és most is azt gondolta magában: „micsoda feneketlen gyűlölet... és milyen végtelen szeretet...”

Végül a harcos elkapta a tekintetét fivérééről és a pénzt az övébe rejtette.

- Gyere ide, Caramon - mondta Raistlin halkan.

- Miért? - dörmögte a másik, hirtelen támadt gyanakvással.

- Nos, tudod, én csak annak a nyakadon lévő acélörvnek a problémáját szerettem volna megoldani. Vagy inkább így akarsz mászkálni a piacon, a rabszolgaság jelével a nyakad körül? Meg aztán itt van még az a védővarázslat is, amit ígértem.

Raistlin végtelen nyugalommal beszélt. Látva, hogy Caramon még mindig habozik, hozzátette még:

- Nem tanácsolom, hogy enélkül elhagyd a szobát. De ebben neked kell döntened...

Caramon az árnyékban lebegő, sápadt arcok felé pillantott - melyek még mindig reménykedve figyelték őket -, és mellkasán keresztbefont karral a fivéréhez lépett.

- Na mi van? - dörmögte.

- Térdelj le előttem.

Caramon arca lángolt a dühtől. Már épp valami borzalmas átkozódás szavai tolultak ajkára, amikor szeme sarkából megpillantotta Crysaniát, és rá való tekintettel visszanyelte a vaskos káromkodást.

Raistlin sápadt arca szomorúnak látszott. Felsóhajtott.

- Nagyon fáradt vagyok, Caramon. Nincs hozzá erőm, hogy felálljak. Kérlek...

A harcos, csikorgó fogakkal lassan fél térdre ereszkedett, így egy vonalba került fivérével.

Raistlin egy szót suttogott. A harcos nyaka köré kovácsolt bilincs darabokra tört és csengve a padlóra hullott.

- Gyere közelebb - súgta Raistlin.

Caramon nyelt egyet, körbetapogatta a nyakát, és úgy tett, ahogy parancsolták neki, miközben szemét testvéreére függesztve elkeseredetten nézett rá.

- Ezt az egészet csak Crysaniáért teszem - mondta tompa hangon. - Ha csak te meg én lennénk itt, hagynálak megrohadni ezen az istenverte helyen.

Raistlin kinyújtotta a két karját, és egy óvatos, majdnem gyengéd mozdulattal kezei közé fogta testvére fejét.

- Valóban azt tennéd, testvér? - súgta Raistlin olyan halkán, hogy hangja alig volt hangosabb a lélegzetvételnél. - Magamra hagynál? Ott, Istarban... tényleg megöltél volna?

Caramon csak meresztette rá a szemét, képtelenül arra, hogy megszólaljon. Akkor Raistlin előrehajolt és homlokon csókolta fivérét. Caramon összeresztett, mert úgy érezte, mintha egy vörösen izzó vasdarabbal érintették volna meg.

Raistlin elengedte testvérét.

Caramon kétségbeesetten nézett rá.

- Nem tudom! - dünnyögte megtörten. - Úgy segíljenek az istenek, hogy nem tudom!

Hangosan zokogni kezdett és tenyerébe temette az arcát. Feje lassan fivére ölébe süllyedt.

Raistlin megsimogatta a harcos göndör fürtjeit.

- Jól van, Caramon, jól van! - csitítgatta. - Rajtad már a bűvös jel. A sötétség teremtményei most már nem árthatnak neked... amíg én itt vagyok.

5. FEJEZET

Caramon a dolgozószoba ajtajában állt, és a folyosó suttogásokkal és figyelő tekintetekkel teli sötétjébe meresztette szemét. Raistlin mellé lépett, egyik kezét fivére karjára helyezte, másikkal mágusbotjára támaszkodott.

- Minden rendben lesz, testvér - mondta halkán. - Bízz bennem!

Caramon szeme sarkából fivérére pillantott. A mágus észrevette a pillantást, és gúnyosan elmosolyodott.

- Az egyiküket veled küldöm - folytatta, és kezével a sötétség felé intett.

- Inkább ne! - morogta Caramon, és gyanakodva figyelte, ahogy az egyik közelben lebegő szempár lassan felé úszik a levegőben.

- Vigyázz rá! - parancsolta Raistlin a szemeknek. - A védelmem alatt áll. Látsz engem? Tudod, hogy ki vagyok?

A szempár alázatosan lesütötte tekintetét, majd hideg, kísérteties pillantását Caramonra szegezte. A természetes harcos hátán végigfutott a hideg, búcsúpillantást vetett Raistlinra, de az rezzenéstelen nyugalommal nézett vissza rá.

- Az őr biztonságban keresztülvezet a Ligeten. Sokkal inkább kell tartanod attól, ami azon túl vár rád. Légy óvatos, testvér! Ez a város most nem az a gyönyörű, elbűvölő hely, amivé két évszázad múlva válik. Most tele van menekültekkel, akik a síkatorokban és az utcákon laknak, ahol helyet találtak maguknak. Minden reggel szekerek döcögnek végig a város macskaköves utcáin, összeszedve azok holttesteit, akik előző este meghaltak. Sok ember mászkál most itt, akik képesek lennének megölni a csizmáért. A legelső dolgod legyen, hogy vegyél egy kardot magadnak, és azt feltűnően a kezeden hordva jársz a dolgaid után.

- Nem a város miatt aggódom - vágott vissza Caramon. Megfordult és habozva elindult a sötét folyosón, miközben próbált nem venni tudomást a válla körül lebegő, figyelő szemekről.

Raistlin addig nézett utána, amíg ki nem lépett a mágusbot fényköréből és el nem nyelte a folyosó néma sötétje. Megvárta, míg Caramon súlyos lépteinek visszhangja is elhal, akkor megfordult és visszatért a dolgozószobába.

Lady Crysania a karosszékekben ült, és ujjaival próbálta kifésülni összekócolódott fekete haját, de nem sok sikerrel. A mágus óvatos, halk léptekkel mögé settenkedett, és fekete köpenyének egyik rejtett zsebéből egy marék finom, fehér homokot húzott elő. Még egy lépést tett a lány felé, és a fehér port csendesen a papnő fekete hajára csorgatta.

- Ast tasark similaran krynawi - suttogta Raistlin, és Crysania feje abban a pillanatban a mellére csuklott, szemei lecsukódtak, s a lány mély, mágikus álomba zuhant. A varázsló most szembeállt az alvó nővel és hosszan, figyelmesen nézte.

Jóllehet Crysania már lemosta arcáról a könnyeket és a vért, de a nehéz utazás nyomai még mindig látszottak rajta, a szemei alatt látható sötét árnyékból, az ajka feletti apró vágásból és a szokásosnál is sápadtabb arcszínéből. Raistlin kinyújtotta a kezét és gyengéden hátrasimította a lány szeme elé hulló, fekete hajzuhatagot.

A papnő karszéke mellett ott hevert a takaróként használt bársonyfüggöny, amelyet félrelökött, amikor a szobát kezdte bemelegíteni a kandalló tüze. Szakadozott, vérrel festett fehér csuhája kigombolódott a nyakánál. Raistlin látta a papnő kebleinek szépívű halmait, ahogy egyenletesen emelkednek és süllyednek a légzés ritmusára.

- Ha más ember lennék, az enyém lehetne - mondta halkán magának.

A mágus hosszú ujjai a lány szénfekete haját morzsolgatták.

- De nem vagyok más ember - mormolta, és hagyta kihullani a selymes szálakat ujjai közül. Felemelte a bársonyfüggönnyt és eligazgatta a lány körül. Crysania mintha elmosolyodott volna álmában, és még jobban befészkelte magát a karszékekbe, fejét a karfára hajtotta.

Raistlin kezével végigsimította a lány arcát, és az érintés emlékeket ébresztett benne. A férfi reszketni kezdett. Szerette volna megszakítani ezt az álomvarázst, és ismét karjaiban tartani a lányt, úgy, ahogy az alatt a varázslat alatt tette, ami idehozta őket. Volna egy órácskájuk kettesben, mielőtt Caramon visszatér...

- Én nem vagyok olyan, mint a többi férfi - sziszegte Raistlin.

Gyorsan elfordult, űzött tekintete találkozott a sötétségből figyelő örök izzó pillantásával.

- Vigyázzatok rá, amíg távol leszek - vetette oda az árnyékos sarokban ólálkodó, félig láthatatlan, lebegő kísérteteknek.

- Ti ketten - mutatott arra a kettőre, akik ébredésekor mellette voltak -, velem jöttök.

- Igen, uram - motyogták. Ahogy a mágusbot fénye rájuk vetült, egy pillanatra fekete köntösök halvány körvonala sejlett fel.

Raistlin kilépett a folyosóra, és gondosan becsukta az ajtót maga mögött. Megszorította mágusbotját, elmondott egy varázsszót, és azonnal a Torony tetején lévő laboratóriumban találta magát.

Miután materializálódott a sötétségből, jóformán még levegőt sem vett, máris megtámadták.

A gyűlölet örült sikolya és üvöltése visszhangzott körülötte. Sötét árnyak villantak felé a levegőben, csontfehér ujjak ragadták meg a nyakát és köpenyét. A támadás olyan hirtelen és váratlan volt, a felé áramló gyűlölet annyira erős és émelyítő, hogy Raistlin majdnem elvesztette önkontrollját.

De hamar összeszedte magát. Széles ívben meglendítette a botját és mágikus szavakat kiáltott, visszarettentve ezzel a kísérteteket.

- Mondjátok el nekik - parancsolta a vele érkezett öröknek. - Mondjátok el nekik, ki vagytok!

- Fistandantilus - halotta Raistlin a hangzavaron keresztül. - ...bár még nem jött el az ideje, ahogy megjósoltatott... egy mágikus kísérlet...

A mágus elgyengülve, zúgó fejjel egy karszékhez támolygott és belerogyott. Keserűen átkozta magát, amiért készületlenül érte ez a támadás, és átkozta törékeny testét is, amiért ismét cserben hagyta. Az arcát megsebző keskeny vágásból szivárgó vért törölgette, és minden figyelmét arra összpontosította, hogy ne veszítse el az eszméletét.

Te tetted ezt, Királynőm! A mágus gondolatai ködösen bukkantak fel a fájdalom vibráló fényfalából. Te nem mertél nyíltan megküzdeni velem. Túl erős vagyok neked, ahhoz hogy itt, a saját létsíkomon megtámadj! Mégis viseli e világ a kezed nyomát. A Templom, a maga kifacsarodott módján már áll Nerakában. Már felkeltetted a gonosz sárkányokat. Már ellopattad a jó sárkányok tojásait. De az ajtó zárva maradt, az Alapkövet leláncolta az önfeláldozó szerelem. És ez volt a hiba, amit elkövettél. Mostanra, azáltal, hogy beléptél a mi síkunkra, lehetővé vált, hogy mi a tiedre jussunk. Még nem érek el hozzád... még nem érhetsz el hozzám... De hamarosan eljön az idő... hamarosan...

- Jól érzed magad, Mester? - hallott maga mellett egy aggódó hangot. - Sajnálom, hogy nem tudtuk megakadályozni a támadást, de túl gyorsan mozgottál. Kérlek bocsáss meg nekünk! Hadd segítsünk...

- Semmit sem tehettek - acsargott Raistlin, és felköhögött. Érezte, hogy a fájdalom enyhül a mellkasában. - Hagyjatok békén egy pillanatra... hadd pihenjek. Vezessétek el innen a többieket!

- Igen, Mester!

A mágus lehunyta a szemét, és várta, hogy elmúljon a rettenetes fájdalom és a szédülés. Jó óráig ült a sötétben, és újra átgondolta tervét. Legalább két hét zavartalan pihenésre és tanulásra van szüksége, hogy felkészüljön. Ezt az időt könnyen biztosíthatja magának. Crysanía már az övé, a lány szabad akaratából fogja követni - vagy inkább kíváncsiságból - és kéri majd Paladine segítségét, hogy megnyissák a Kaput és legyőzzék a mögötte várakozó Öröket.

Megszerezte Fistandantilus tudását is, a tudást, amelyet a varázsló évszázadokig gyűjtögetett. Megvan a saját tudása is és egy fiatal test ereje. Mostanra készen állt, hogy belépjen, elérte varázsereje csúcspontját, ő volt a leghatalmasabb mágus, aki valaha is élt Krynnen.

A gondolat kellemes érzéssel töltötte el, és friss energiákat szabadított fel benne. Végre alábbhagyott a szédülése és fájdalma is enyhült. Felállt és gyorsan körbepillantott a laboratóriumban. Ráismert természetesen. Pontosan olyan volt, mint amikor először lépett be ide, kétszáz évvel később. Akkor hatalma birtokában érkezett - mint előre megjósoltatott. A kapu megnyílt előtte, az örök alázatosan üdvözölték, nem pedig rátámadtak.

A mágusbotból áradó fény megvilágította útját, ahogy keresztülvágott a laboratóriumon. Raistlin gyanakodva körülnézett. Furcsa, rejtélyes változásokat észlelt. Mindennek pontosan olyannak kellett volna lennie, mint amikor belép majd ide, kétszáz évvel később. De egy füstölő, amelyet akkor törönten talált, most érintetlenül állt. Egy varázskönyv, amelyet majd a földön fog megtalálni, most a kőasztalon feküdt.

- Hozzányúlnak az örök ezekhez a tárgyakhoz? - kérdezte azt a kettőt, akik vele maradtak. Fekete köpenye bokája körül suhogott, ahogy a laboratórium végébe ment, hátra a Kapuhoz, Amely Sosem Táru Fel.

- Ó dehogy, Mester - felelte az egyik, elborzadva. - Semmihez nem szabad itt hozzáérnünk.

Raistlin vállat vont. Sok minden történhet kétszáz év alatt, akár véletlenül is.

- Talán egy földrengés - mondta magában, és meg is feledkezett az egészeiről, ahogy megállt a hatalmas Kapu előtt.

Magasra emelte a botját és felvilágított vele a feje fölé. Az árnyékok távolra menekültek a laboratóriumnak abból a sarkából, ahol a Kapu állt. Az öt sárkányt ábrázoló platina keret fogta körbe az ezüsttel kiveret hatalmas ajtószárnyat, amelyet Krynn egyetlen kulcsa sem nyitott.

Raistlin magasra emelte a botot... és elakadt a lélegzete.

Percekig csak dermedten bámult, lélegzetét is visszafojtva, és arra tért magához, hogy a légszomjtól szúr a tüdeje. Akkor melléből a düh és a tehetetlen harag sikolya szakadt fel, ami keresztüldöfte a Torony élettelen életből szőtt sötéttségét.

A sötét folyosókon visszhangzó kiáltás olyan borzalmas volt, hogy az örök rémülten húzódtak vissza az árnyékba, arra gondolva, hogy talán rettenetes Királynőjük rontott rájuk váratlanul.

Caramon is hallotta a sikolyt, aki épp ekkor lépett be a Torony alsó kapuján. Végigfutott hátán a hideg a rémülettől, lehajította a csomagokat, melyeket magával hozott, és remegő kézzel gyújtotta meg a frissen vásárolt fáklyát. Aztán csupasz kardjával a kezében felrohant a lépcsőn, kettesével véve a fokokat.

Berobbant a szobába és látta, hogy Lady Crysania rémült, álmos tekintettel pislog körbe.

- Sikolyt hallottam - rebegte a lány, és szemeit dörzsölve felemelkedett.

- Nincs semmi bajod? - lihegte Caramon.

- Nincs. Miért? - kérdezte a lány, aztán rájött, hogy mire gondol a harcos. - Nem én voltam. Biztos elaludtam. Erre ébredtem fel...

Hol van Raist? - követelte Caramon.

- Raistlin! - ismételte a lány riadtan, és megindult, hogy elmenjen Caramon mellett, de a férfi megragadta a karját.

- Hát ezért aludtál el - mondta keserűen, némi fehér homokot söpörve ki a lány hajából. - Altatóvarázs.

Crysania pislogott.

- De hát miért...

- Meg fogjuk tudni.

- Harcos! - szólalt meg egy hang közvetlenül a férfi füle mellett.

Caramon villámgyorsan megpördült, maga mögé rántva Crysaniát, és felemelte kardját,

amikor egy fekete köpeny körvonalai bontakoztak ki a sötétből.

- A mágust keresed? Fent van a laboratóriumban. Segítségre van szüksége, de mi azt a parancsot kaptuk, hogy ne érjünk hozzá.

- Megyek - felelte Caramon azonnal -, egyedül.

- Veled tartok - ellenkezett Crysania. - Veled akarok menni. - ismételte meg határozottan, látva Caramon szemöldökráncolását.

A harcos már éppen tiltakozni akart, de aztán eszébe jutott, hogy a lány Paladine papnője, és hogy egyszer már bizonyította hatalmát a sötétség ezen teremtményei felett, ezért aztán vállat vonva beleegyezett, bár nem szívesen.

- Mi történt vele, ha azt a parancsot kaptátok, hogy ne nyúljatok hozzá? - kérdezte a kísértet Caramon eléggé otrombán, miközben Crysaniával együtt követték a szobából a sötét folyosóra.

- Maradj mellettem - dűnnyögte a lánynak, de szükségtelen volt mondania.

Ha eddig elevennek tűnt a sötétség, most egyenesen nyüzsgött, zsibongott és lüktetett a folyosóra tódult öröktől, akiket megrémített a kiáltás. Bár Caramon most már melegen volt öltözve - a piacon vett magának ruhát -, mégis szünet nélkül vacogott a hidegben, amely a kísértetalakok testéből áradt. Mellette a papnő annyira remegett, hogy alig tudott járni.

- Hadd vigyem én a fáklyát - kérte vacogó fogakkal a lány. Caramon átadta neki, majd jobb karjával átölelte, szorosan magához vonva. A papnő is belekapaszkodott, mindketten erőt merítettek a meleg érintésértől. A kísértet nyomában haladva felkapaszkodtak a lépcsőn.

- Mi történt? - kérdezte menet közben újra a férfi, de vezetőjük nem válaszolt, csak felmutatott a sötétbe vesző, kanyargó lépcsőn.

Végtelennek tűnő kapaszkodás után elértek az Ősmágia Tornyának tetejére, szívük a torkukban dobogott és csontig átfagytak.

- Pihennünk kell - mondta Caramon, de ajkai olyan merevek voltak, hogy alig lehetett hallani rekedt suttogását. Crysania a férfi vállába kapaszkodott, szemeit lehunyta, kapkodva szedte a levegőt. A harcos úgy érezte, hogy bár remek kondícióban van, képtelen lenne még egy lépcsőt megmászni.

- Hol van Raist... Fistandantilus? - szólalt meg Crysania, miután kilihegte magát.

- Odabenn.

A kísértet a csukott ajtóra mutatott, ami magától, csendben kinyílt.

Hideg levegő sötét hulláma áramlott ki az ajtón, összeborzolta Caramon haját és meglebbentette Crysania köpenyét. Caramon megdermedt. A szobából kiáramló gonoszság érzete elborította. De a papnő, szorosan markolva Paladine medálját, előrelepett.

Caramon utánanyúlt és visszahúzta.

- Hadd menjek előre!

Crysania halványan rámosolygott.

- Bármilyen más esetben, harcos, megadom neked ezt az előjogot. De itt, ez a medál, amit viselek, éppoly hatékony fegyver, mint a kardod.

- Nem lesz szükségetek semmilyen fegyverre - mondta a kísértet hűvösen. - A Mester a lelkünkre kötötte, hogy nem eshet bántódásotok. Mi engedelmeskedünk az akaratának.

- És mi van, ha halott - kérdezte nyersen Caramon, és érezte, hogy Crysania rémülten összerezzen.

- Ha meghalt volna - felelte a kísértet mohón csillogó szemmel -, forró véretek már a mi ajkainkon csorogna. Most pedig lépjete be.

A harcos és a papnő szorosan egymáshoz simulva léptek be az ajtón. Odabenn mindketten megálltak, és Crysania magasra emelte a fáklyát, hogy körbenézzenek.

- Ott - suttogta Caramon. Az a szoros belső kötelék, amely az ikreket egymáshoz fűzte,

lehetővé tette számára, hogy észrevegye a laboratórium túlsó végében heverő, alig kivehető sötét tömeget.

Crysanía, félelméről megfélemedkezve, előresietett, Caramon valamivel lassabban követte, miközben szeme nyugtalanul fürkészte a sötétet.

Raistlin az oldalán feküdt, csuklyája eltakarta arcát. Mágusbotja, melynek fénye kihuny, nem messze tőle, a padlón hevert, mintha a mágus dühében elhajította volna. Röptében összetört egy füstölőt és levert az asztalról egy varázskönyvet.

Crysanía a harcos kezébe nyomta a fáklyát, és letérdelt a mágus mellé, hogy kitapintsa nyakán a pulzusát. A szívverés gyenge volt és szabálytalan, de a férfi még élt. A lány megkönnyebbülten felsóhajtott és megcsóválta a fejét.

- Nincs semmi baja. De nem értem. Mi történhetett vele?

- Nem esett fizikai bántódása - szólalt meg a közelükben lebegő kísértet. - Ide jött, a laboratóriumnak ebbe a sarkába, mintha keresne valamit. Aztán átment oda, valami kapuról motyogva. Ott állt, ahol most fekszik, magasba emelte a botot és csak bámult előre. Aztán a botját hirtelen elhajította, a padlóra zuhant és vadul átkozódott, amíg el nem vesztette az eszméletét.

Caramon elgondolkodva emelte magasra a fáklyát.

- Vajon mi történhetett - dünnyögte. - Hiszen itt semmi sincs. Semmi, csak a puszta fal!

6. FEJEZET

- Hogy van? - kérdezte Crysanía halkán, amikor belépett a szobába. Hátrahúzta fejéről a fehér csuklyát, kioldotta nyakán a rögzítőszalagot, és hagyta, hogy Caramon lesegítse a válláról a köpenyt.

- Nyugtalan - felelte a harcos az egyik sötét sarok felé pillantva. - Türelmetlenül várta, hogy visszatérj.

Crysanía felsóhajtott és ajkába harapott.

- Bárcsak jobb híreket hoznék! - suttogta maga elé.

- Én örülök, hogy nem így van - mondta keserűsen Caramon, miközben átvette karján a papnő köntösét. - Talán feladja ezt az örült ötletet és végre hazamegyünk.

- Én nem... - kezdte Crysanía, de váratlanul félbeszakították.

- Ha majd befejezték ezt a sutyorgást ott a sötétben, talán ide fáradhatna a kisasszony és elmondhatná, amit megtudott.

Crysanía mélyen elpirult. Dühös pillantást vetett Caramonra, és keresztülsietett a szobán, oda, ahol Raistlin feküdt a kandalló előtt egy hevenyészett ágyon.

A mágus türelmetlensége érthető volt. Caramon hozta át a laboratóriumból, ahol eszméletlenül hevert a földön. Crysanía elkészítette fekhelyét a padlón, aztán tehetetlenül nézte, ahogy a harcos a fivére körül forgolódik, oly gyengéden ápolva őt, mint anya beteg gyermekét. De a nagydarab férfi csak keveset tehetett törékeny ikertestvééréért. Raistlin egy egész napig hevert eszméletlenül, különös szavakat motyogva lázalmában. Egyszer felriadt és rémülettől tágra nyílt szemmel felsikoltott, de azonnal visszahullt a sötétségbe, amelyből érkezett.

A mágusbot - melyet még Caramon sem mert megérinteni, ezért a laboratóriumban hagyták - fényének hiányában a harcos és Crysanía szorosan Raistlin mellett ült. Felszították a tüzet, hogy fénye megvilágítsa a kandalló előterét, de mindketten érezték az árnyékban a Torony őreinek jelenlétét, ahogy várnak és figyelik őket.

Raistlin végül felébredt. Első dolga volt, hogy Caramonnal elkészíttesse gyógyitalát, amitől eléggé erőre kapott ahhoz, hogy az egyik őrt elküldje a mágusbotért. Aztán

Crysaniának adta ki parancsát.

- El kell menned Astinushoz suttogta.

- Astinushoz? - ismételte Cysania értetlenül. - A történetíróhoz? De miért... nem értem...

Raistlin szeme felvillant, sápadt arcán lázpirban égő folt tűzelt.

- A Kapu nem itt van! - sziszegte, és fogai megcsikordultak tehetetlen dühében. Keze ökölbe szorult és köhögni kezdett. Tekintetét Cysaniára függesztette.

- Ne vesztegesd az időmet felesleges kérdésekkel! Csak menj! - parancsolta olyan acsargó dühvel, hogy a lány csodálkozva hátrahőkölt. A mágus visszahanyatlott az ágyra, és levegőért kapkodott.

Caramon együttérző pillantást vetett Cysaniára. A lány, szemét lesütve az asztalhoz ment, ügyet sem vetve a padlón szétszórt, megfeketedett könyvekre.

- Egy pillanatra, hölgyem - szólalt meg Caramon csendesen, és a papnőhöz lépett. - Ugye nem gondolod komolyan, hogy odamenj? Tulajdonképpen ki ez az Astinus? És hogy akarsz keresztülmenni a Ligeten védővarázslat nélkül?

- Már rajtam van a jel - motyogta Cysania. - Akkor tette rám a testvéred, amikor... amikor először találkoztunk. Ami pedig Astinust illeti, ő a Palanthasi Nagykönyvtár vezetője, Krynn Történelmének Krónikása.

- Lehet, hogy az a mi időnkben, de nem itt és most! - csattant fel ingerülten Caramon. - Gondolkozz csak!

- Épp azt teszem! - vágott vissza a papnő dühös pillantást vetve a harcosra. - Astinust úgy is szokták emlegetni, hogy a Kortalan. A legendák szerint ő volt az első, aki Krynn földjére lépett, és ő lesz az utolsó, aki elhagyja azt.

Caramon hitetlenkedve nézte a lányt.

- Ő jegyezi fel a történelmet, ahogy előrehalad. Ő tud mindent, ami a múltban történt és a jelenben történik. De - vetett Cysania egy aggódó pillantást Raistlin felé - nem tudja, mit hoz a jövő. Szóval nem értem, hogy miben tudna segíteni nekünk.

Caramon azonban, aki még mindig gyanakodott, és szemmel láthatóan a felét se hitte el ennek a valószínűtlen történetnek, sokáig tiltakozott az ellen, hogy a lány elmenjen. De Cysania eltökéltsége csak erősödött, míg végül Caramon is rájött, hogy érveivel itt nem megy semmire. Raistlin állapota is súlyosabb lett. Öntudatlan periódusai egyre hosszabbak voltak, és azokban a rövid időszakokban, amikor magánál volt, mind dühösebben követelte, hogy a papnő látogassa már meg végre Astinust.

Így végül a lány összeszedte bátorságát, hogy szembenézzen a Liget borzalmaival, és a nem kevésbé ijesztő palanthasi utcák veszélyeivel. És most újra itt térdelt a mágus ágya mellett, és elszoruló szívvel figyelte, ahogy az fivére segítségével küszködve felül, és lázban égő tekintete mohón rá mered.

- Mondj el mindent! - parancsolta nyersen. - Pontosan úgy, ahogy történt. Semmit ne hagyj ki.

Cysania csendesen bólintott, és még mindig remegve a Tornyt körülvevő ligeten történt átkelés borzalmaitól, próbálta lecsillapítani szívdobogását és összeszedni gondolatait.

- Elmentem a Nagykönyvtárhoz, és... és kihallgatást kértem Astinustól - kezdte, ideges mozdulatokkal rendezgetve a dísztelen, fehér köpeny ráncait, melyet Caramon vásárolt a régi szakadozott és vérfoltos helyett. - Az Esztéták visszautasították, hogy bejelentsenek, de megmutattam nekik Paladine medálját. Ettől kissé összezavarodtak, mint azt el tudjátok képzelni. Több mint egy évszázada nem láthatták már a régi istenek szimbólumait, így végül egyikük elment, hogy bejelentsen Astinusnak.

- Rövid várakozás után bevezettek abba a szobába, ahol a bölcs napközben dolgozik, gyakran késő éjszakáig, és lejegyzí a világ történéseit.

Cysania elhallgatott, mert hirtelen megrémítette Raistlin mohón rajta csüngő tekintete.

Mintha a férfi egyenesen a lány agyából akarná kiszívni a szavakat.

A papnő egy pillanatra félrefordult, hogy összeszedje magát, majd a kandalló lángjaira függesztve szemét, folytatta.

- Beléptem a szobába, és ő... ő csak ült, abba sem hagyva az írást és ügyet sem vetve rám. Akkor az Esztéta, aki odakísért elmondta a nevemet: A Tarinius házbéli Lady Crysania - ahogy te meghagytad, hogy bemutatkozzam... és akkor...

A lány elhallgatott, enyhén megborzongott. Raistlin sürgette.

- Akkor mi?

- Akkor Astinus felnézett - folytatta Crysania különös hangon és szembefordult a mágussal. - A historikus letette a tollat, abbahagyta az írást! Aztán rám kiáltott. „Te?” De olyan mennydörgő hangon, hogy hátrahőköltem, a kíséretemben lévő esztéta pedig majdnem elájult. De mielőtt bármit is szólhattam vagy kérdezhettem volna, hogy honnan ismer engem, újra felkapta a tollat, és áthúzta a sorokat, amelyeket érkezésemkor írt!

- Áthúzta a sorokat! - Ismételte Raistlin elgondolkodva, sötét, távolba révedő szemekkel.
- Áthúzta.

Crysania látta, hogy a mágus a gondolataiba merül, ezért hallgatott, amíg a férfi ismét rá nem nézett.

- És mi történt azután? - kérdezte végül Raistlin halkan.

- Írt valamit az elrontott sorok fölé, majd ismét rám emelte tekintetét. Azt hittem, hogy dühös lesz. Az esztéta is ezt hihette, mert éreztem, hogy minden ízében remeg. De Astinus teljesen nyugodt lett. Elbocsátotta az esztétát, engem pedig helyel kínált. Aztán megkérdezte, miért jöttem?

Elmondtam neki, hogy a Kaput keressük. Hozzátettem azt is - ahogy javasoltad -, hogy bizonyos információk alapján úgy gondoltuk, a palanthasi Ősmágia Tornyában bukkanunk rá, de amikor idejöttünk, hogy megkeressük, kiderült, a hír hamis. A Kapu nincs ott.

Ő bólintott, mintha ez egyáltalán nem lepné meg. „A Kaput elvitték onnan, amikor a Papkirály megpróbálta rátenni a kezét a Toronyra. Csak a biztonság kedvéért, természetesen. Ha majd itt lesz az ideje, visszakerül a palanthasi Toronyba, de ez az idő még nem jött el.”

„Akkor most hol van?”, kérdeztem. Hosszú percekig nem válaszolt, aztán...

Crysania hangja elhalkult, és kétségbeesetten pillantott Caramonra, mintha tőle várna segítséget.

Raistlin elkapta a lány pillantását, és erőlködve felkönyökölt.

- Mondd meg! - követelte durván.

Crysania vett egy mély lélegzetet. Próbálta elfordítani a tekintetét, de Raistlin megragadta a csuklóját, és, dacára gyengeségének, olyan erővel szorította a lány karját, hogy az képtelen volt kiszabadítani magát a férfi halálos szorításából.

- Azt... azt mondta, hogy ezért az információért fizetned kell. Mindenkinek megvan a maga ára, neki is.

- Fizetnem kell - ismételte Raistlin alig hallhatóan, lángoló tekintettel.

Crysania újra tett egy sikertelen kísérletet, hogy kiszabadítsa magát a mágus szorításából, mert az kezdett fájdalmassá válni.

- Mi az az ár? - követelte a férfi.

- Azt mondta, hogy neked tudnod kell! - lehelte a papnő. - Hogy te már régen megígérted azt neki.

Raistlin elengedte a lány csuklóját. Crysania karját dörzsölgetve hátrébb húzódott tőle, kerülve Caramon sajnálkozó tekintetét. A harcos hirtelen felállt és odébb ment. Raistlin, ügyet sem vetve sem fivérére, sem a lányra, visszahanyatlott gyűrött párnáira, arca sápadt volt és feszes, szeme sötét és fáradt.

A papnő felállt és elment, hogy töltsön magának egy pohár vizet, de keze remegett és a

víz kilötyögött az asztalra, ezért gyorsan letette a kancsót. Caramon a lány mögé lépett, és megtöltötte neki a poharat, majd komor tekintettel a kezébe adta.

Ahogy Cysania ajkához emelte a poharat, észrevette, hogy a harcos döbbsen a csuklójára mered. Odapillantott, és meglátta Raistlin szorításának nyomait a karján. Gyorsan letette a poharat az asztalra, és köpenye ujját lehúzogatva iparkodott elrejteni a sérülést.

- Nem akart bántani - felelte a harcos tekintetéből kiolvasható kérdésre. - De a fájdalom türelmetlenné teszi. Mi a mi szenvedésünk az övéhez képest? Annyira magával ragadja grandiózus látomása, hogy nem is tudja, amikor másnak fájdalmat okoz.

Elfordult és visszament a kandallóhoz, ahol Raistlin üres tekintettel bámult a lángokba.

- Ó, dehogynem! Nagyon is jól tudja! - dörögte magának Caramon. - Csak most értettem meg... hogy mindig is tudta!

...

Palanthasi Astinus, Krynn krónikása a szobájában ült és írt. Későre járt, nagyon későre, már az Éjfélőrség ideje is elmúlt. Az Esztéták már rég bezárták és elrekesztették a Nagykönyvtár kapuját. Napközben is csak kevesen léphettek be ide, de éjjel senki. De zár és rezesz nem volt akadály annak az embernek, aki most belépett a Könyvtárba, és ott állt Astinus előtt.

A történetíró nem nézett fel.

- Már azon kezdtem gondolkodni, hogy hol késhetsz - szólalt meg, de nem hagyta abba az írást.

- Nem éreztem jól magam - felelte a látogató, és mintha szavait akarná igazolni, köhintett néhányat.

- Remélem most már jobban vagy - társalgott tovább Astinus, de még mindig nem nézett fel.

- Az egészségem csak lassan tér vissza, sok minden szívja el az erőm.

- Akkor foglalj helyet - mutatott lúdtollának végével egy székre Astinus, továbbra is az előtte lévő naplóra szegezett tekintettel.

A fekete köpenyes alak halványan elmosolyodott, a székhez csoszogott és leült. Aztán hosszú csend ereszkedett a szobára, melyben csak Astinus tollának sercegése hallatszott, és néha-néha a kései vendég köhögése.

Végül Astinus letette a tollat, felemelte tekintetét és a látogató felé fordult. A jövevény hátrahúzta fejről a fekete csuklyát. Astinus sokáig tanulmányozta vendége arcát, majd némán bólintott.

- Nem ismerem ezt az arcot, Fistandantilus, ismerem viszont a szemeidet. Bár látok bennük valami furcsát. A jövőt látom a szemed mélyén. Tehát az idő urává váltál, de mégsem tértél vissza a hatalommal, mely megjósoltatott.

- A nevem nem Fistandantilus, ó Haláltalan! Raistlinnak hívnak, és azt hiszem ez elegendő magyarázat arra, hogy mi történt. - A varázsló mosolya eltűnt, szemei összeszűkültek. - De te ezt biztosan tudod. Biztos, hogy a végső harc kimenetele köztünk feljegyeztetett...

- Feljegyeztem a nevet, mint ahogy feljegyeztem a harcot is - felelte hűvösen Astinus. - Szeretné látni a szöveget... Fistandantilus?

Raistlin összevonta szemöldökét, szeme veszélyesen megvillant. De a történetírót ez nem zavarta. Hátradőlt székében, és nyugodtan tanulmányozta a mágusmestert.

- Elhoztad, amit kértem?

- El - felelte Raistlin kényszeredetten. - Napokig tartó fájdalomba került ez nekem és rettenetesen legyengített, különben hamarabb jöttem volna.

Ekkor, először a beszélgetés kezdete óta, valamilyen érzelm halvány árnyéka suhant át Astinus merev, kortalan arcán. Mohón előredőlt, szeme csillogott, miközben Raistlin lassan félrehúzta köpenye egyik szárnyát, és feltárta az alatta rejtőző tárgyat, egy átlátszó kristálygömböt, amely tartójában lebegett, mint valami tiszta üvegszív.

Astinus nem tudta palástolni ámulatát, de szeme még jobban elkerekedett, amikor a kristálygömb, Raistlin kezének egy apró mozdulatára felé lebegett, miközben a mágus másik kezével lassan visszaigazította köpenye szárnyát a teste köré.

Ahogy a gömb a történetíró mellé ért, az óvatosan a kezébe fogta és gyengéd szeretettel cirógatta. Érintésére a kristály megtelt holdfénnel, az ezüst, a vörös, sőt még a sötét hold különös aurája is láthatóvá vált benne. És a holdak alatt képek kavargtak.

- Látod, az idő halad, még most is, miközben itt ülünk és beszélgetünk - szólalt meg Raistlin, és hangjában önkéntelen büszkeség csengett. - És mostantól, Astinus, nem kell láthatatlan hírnökeidre hagyatkoznod, akik általad is ismeretlen létsíkokon túlról hozzák el neked a tudást, hogy mi történik körülötted a világban. Mostantól saját szemeid lesznek ezek a hírnökök.

- Igen! Igen! - lehelte a historikus, és gömbbe néző szemében könny csillogott, kezei remegtek.

- És most az én díjmról! - folytatta Raistlin hűvösen. - Hol a Kapu?

Astinus feltekintett a kristálygömbből.

- Valóban nem sejtet, Múlt és Jövő Ura? Olvastad a Krónikát...

Raistlin szótlánul meredt a történetíróra, arca egyre halványabb és merevebb lett, míg végül olyanná nem vált mint egy halotti maszk.

- Igazad van. Valóban olvastam a Krónikát. Szóval ezért ment Fistantilus Zhamanba.

Astinus szótlánul bólintott.

- Zhaman, a mágikus erőd, amely Dergoth síkján fekszik... Thorbardin, a hegyi törpék otthona mellett. És amely a hegyi törpék ellenőrzése alatt áll. - Ahogy Raistlin tovább fűzte gondolatait, hangja egyre inkább olyanná vált, mintha egy könyvből olvasna fel. - És amit rokonaik, - a dombi törpék még most is visszakövetelnek, egy, még az Összeomlást megelőző vitából kifolyólag, amelyben menedéket követelnek maguknak az ősi hegyek alatt.

- A Kapu tehát...

- ...Zhaman kazamatáinak mélyén van elrejtve - fejezte be Raistlin keserűen. - És akkor Fistantilus megindította a Nagy Törpe Háborút...

- Meg fogja indítani... - helyesbített Astinus.

- Meg fogja indítani - mormolta Raistlin - a háborút, mely saját pusztulásához vezet!

A mágus elhallgatott. Aztán hirtelen felállt és Astinus asztalához lépett. Megragadta a rajta fekvő könyvet és maga felé fordította. Astinus hűvös, rezzenéstelen tekintettel figyelte.

- Igazad van - folytatta Raistlin, miközben szemei végigfutottak a még mindig nedves sorokon. - Én a jövőből jöttem. Én olvastam a Krónikát, ahogy azt te lejegyezted. Legalábbis bizonyos részeit. De emlékszem rá, hogy ezt a részt olvastam, ahogy majd ide be fogod írni.

A mágus egy üres részre mutatott, majd fejből kezdte idézni.

- „Ugyanaznap, Éjfélőrség után 30 cseppel. Fistantilus elhozta nekem a Múló Idő Kristálygömbjét.”

Astinus nem válaszolt. Raistlin keze remegni kezdett.

- Ezt fogod írni? - kérdezte, hangjában düh remegett.

Astinus tovább hallgatott, majd alig észrevehetően, bocsánatkérőleg vállat vont. Raistlin sóhajtott.

- Szóval semmit nem tehetek, ami már meg ne történt volna!

Keze hirtelen ökölbe szorult, és mikor ismét megszólalt, hangja keményen zengett, amint próbálta megőrizni nyugalma.

- Pár nappal ezelőtt Lady Crysania eljött hozzád. Elmondta nekem, hogy írtál, amikor belépett, és aztán, mikor megláttad őt, kihúztál valamit a szövegből. Mutasd meg, mi volt az!

Astinus a homlokát ráncolta.

- Mutasd meg! - reccsent Raistlin hangja, szinte már sikoltott.

Astinus az asztal egyik sarkára helyezte a kristálygömböt, mely előtte lebegett, és vonakodva elvette kezét annak bársonyos felszínéről. A gömbben a fény pislantott egyet, majd kihunyott. A historikus megfordult, a háta mögötti polcról leemelt egy vaskos, bőrkötéses kötetet és keresgélés nélkül felütötte a kívánt oldalon.

A könyvet Raistlin elé fordította.

A mágusmester elolvasta az áthúzott szavakat, majd a javításukat is. Amikor felegyenesedett, fekete köpenye suhogva lengett körülötte, arca halálosan sápadt volt, de nyugodt maradt.

- Ez megváltoztatja a történelmet.

- Ez semmit nem változtat meg - felelte Astinus nyugodtan. - A leány jött a barát helyett, ez minden. Egy váratlan csere. Az idő folyik tovább, zavartalanul.

- És magával sodor engem is?

- Hacsak nem rendelkez a hatalommal, hogy kitéríts medréből egy folyót néhány kavics beleszórásával - jegyezte meg Astinus szárazon.

Raistlin rámeredt, majd elmosolyodott, gyorsan, keserűen. Aztán a gömbre mutatott.

- Figyeld, Astinus - suttogta -, figyeld a kavicsokat! Ég veled, Haláltalan.

A szoba hirtelen üres lett, csak Astinus maradt. A történetíró egy ideig csendben elgondolkodva ült. Aztán visszafordította a könyvet maga elé és még egyszer elolvasta a sorokat, melyeket akkor jegyzett fel, amikor Crysania belépett.

Ugyanaznap, dél után 15 cseppel. Denubis, Paladine papja ideérkezett, Fistandantilus, a mágusmester megbízásából, hogy kiderítse, merre van a Kapu. Cserébe a segítségemért, Fistandantilus meg fogja tenni, amit már régóta ígér - elhozza nekem a Múló Idő Kristálygömbjét...

Denubis neve át volt húzva és fölé írva: „Crysania”.

7. FEJEZET

- Meghaltam - mondta Tasslehoff Fúró láb.

Habozott egy pillanatig.

- Meghaltam - ismételte. - Ó, ó. Ez itt most biztosan a Túlvilág.

Ismét várt egy percig.

- Hát - elmélkedett tovább -, meg kell mondjam, hogy... hogy ez itten elég sötét.

Még mindig nem történt semmi. Tas izgalmasnak találta, hogy meghalt, és kezdett felélénkülni. Rájött, hogy hanyatt fekszik valami különösen kényelmetlen, hideg és kőszzerű izén.

- Lehet, hogy engem is márványsírba temettek, mint Humát? - mondta, és megpróbált lelkesedni a dologért egy kicsit. - Vagy valami hősi emlékműbe, amilyenbe mi temettük Sturmot.

Egy ideig elkápráztatta a lehetőség.

- Jaj!

Kezét oldalához szorította, amitől fájdalom nyilallt a mellkasába és a fejébe. Ezenkívül

vacogni kezdett a hidegtől, érezte, hogy egy hegyes, kődarab böki a hátát és a nyaka is elgémberedett.

- Hát egyáltalán nem erre számítottam - csattant fel ingerülten. - Mindig azt mondták, hogy ha meghalok, nem érzek majd semmit, se fájdalmat, se hideget, se meleget.

Ezt elég hangosan mondta, arra az esetre, ha valaki hallgatná.

- Mindig azt mondták, hogy semmit nem fogok érezni - ismételte megrovóan, amikor a fájdalom csak nem akart elmúlni.

- A fenébe! - dűnnyögte Tas. - Ez biztos olyan átmeneti állapot féle. Már biztos meghaltam, de még nem érkeztem meg a másik világba. Nem tudok mindent pontosan erről a halál-dologról, úgyhogy biztos megtörténhet ilyesmi. Hát akkor várjunk még!

Fészkelődött egy kicsit, hogy kényelmesebben elhelyezkedjen - mindenekelőtt kivette maga alól azt a szúrós követ - majd keresztbe fonta karját a mellkasán és a fölé boruló áthatolhatatlan sötétségbe bámult. Néhány perc múlva gondterhelten ráncolni kezdte a homlokát.

- Hát, ha ilyen a halál, nem csodálom, hogy nem nagyon törik utána magukat a népek! - jegyezte meg csípősen. - Nem elég, hogy meghaltam, ráadásul még unatkozom is!

Néhány pillanatig ismét a sötétséget fürkészte.

- Nos, gondolom, az ellen nem sokat lehet tenni, hogy meghaltam, de az unalom ellen tehetek valamit. Most már biztos, hogy ez olyan átmenet-izé.

Felült és meglendítette a lábát, hogy lecsusszanjon a márványravatalról, de rá kellett jönnie, hogy nyilvánvalóan valami kőpadlón fekszik.

- Milyen ízléstelen! - jegyezte meg felháborodva. - Miért nem dobtak mindjárt egy pöcegödörbe!

Erőlködve lábra állt, tett egy bizonytalan lépést előre és nekiütközött valami keménynek és szilárdnak.

- Szikla - állapította meg, végigsimítva a kezével. - Hm. Kova meghal - őt fába temetik. Én halok meg - engem sziklába. Hát az már biztos, hogy itt valaki jól elszúrta a dolgokat!

- Hééé!... - kiáltotta, körbetapogatózva a sötétben. - Van itt valaki...?

- Lássuk csak, mit tudunk? Jé, még megvannak a zsákocskáim! Hagyták, hogy mindent magammal hozzak, még ezt a mágikus micsodát is. Na, ez azért rendes volt tőlük. De azért - Tas összeszorította ajkait az elszántságtól - csinálhatnának már valamit ezzel a fájdalommal! Erre igazán semmi szükségem.

Mivel még most sem látott semmit, fürgé ujjáival tapogatózva, kíváncsian fedezte fel a sziklát. Úgy tűnt, valami véset van rajta - rúnák talán? De valahogy ezek a minták ismerősek voltak neki. Mint ahogy ennek a hatalmas sziklának a formája is.

- De hisz ez nem is szikla! Inkább egy asztal - motyogta megzavarodva. - Egy kőasztal, rúnákkal kifaragva...

És akkor hirtelen rájött.

- Tudom már! - kiáltotta diadalmasan. - Ez az a hatalmas kőasztal, ami a laboratóriumban állt, ahová Raistlin, Caramon és Crysania után mentem, de aztán ők mégsem vártak meg. Emellett álltam, amikor a tüzes hegy lehullott az égből, pont a fejemre! Vagyis ez az a hely, ahol meghaltam!

A nyakához kapott. Igen, az acél nyakbilincs még mindig rajta volt - a bilincs, amelyet akkor tettek rá, amikor eladták rabszolgának. Folytatta a sötétben való tapogatózást, és hirtelen megbotlott valamiben. Lehajolt érte és megvágta magát az éles tárgygal.

- Caramon kardja! - kiáltott fel, amikor kitapogatta a markolatot. - Emlékszem. Itt láttam a padlón. És ez azt jelenti...

Tas haragja egyre nőtt.

- ...hogy még csak el sem temettek! Egyszerűen csak otthagyták a testem heverni, ahol volt! A rombadőlt Templom pincéjében.

Felháborodva nyalogatta a megvágott ujjából szivárgó vért. Ekkor hirtelen eszébe jutott valami.

- És fogadjunk, hogy úgy gondolták, gyalog menjek oda, arra a Túlvilágra! Még a szállításomról sem gondoskodtak. Hát most már tényleg betelt a pohár!

Elkezdett kiabálni, ahogy a torkán kifért.

- Hééé! - kiáltotta, kis öklét rázva a mennyezet felé. - Beszélni akarok a főnökkel, bárki legyen is az!

Senki sem válaszolt.

- Még fény sincs - méltatlankodott. - Bezárnak ide, egy romtemplom aljába, holtan! Talán még az istari Vértenger fenekére is lesüllyesztettek...

Egy pillanatra elgondolkodott.

- Ez esetben persze... talán láthatok néhány tengeri elfet, amilyenekről Tanis is mesélt. Nem, mégsem - sóhajtott szomorúan -, hiszen meghaltam, és amennyire én tudom, a halál után nem találkozhatok az élőkkel. Hacsak nem leszek élőholt, mint Lord Soth.

A surranó újra fellelkesült.

- Kíváncsi vagyok, hogy hogyan lehet kikapni egy ilyen melót. Majd megkérdelem. Halállovagnak lenni nagyon izgalmas lehet. De most először azt kell kiderítenem, hogy hol kellene most lennem és miért nem vagyok még ott.

Újra nekiveselkedett, és próbált utat törni magának oda, ahol a Templom alatti laboratórium bejáratát sejtette. Közben ismét eszébe jutott a Vértenger, és épp azon gondolkozott, hogy miért nincs itt több víz, amikor hirtelen rádöbbszent valamire.

- Hát persze! - mondta félhangosan. - A Templom nem süllyedt a tenger fenekére, hanem Nerakába ment! Voltam is ott, amikor legyőztem a Sötétség Királynőjét.

Tas végül a bejáratához ért - abból gondolta, hogy sikerült kitapogatnia az ajtófélfát - és belepislogott a sötétségbe, amely olyan nagyon sötét volt.

- Neraka, he? - mondta, azon tűnődve, hogy vajon ez jobb vagy rosszabb, mint a tengerfenék.

Óvatosan előre lépett és érzett valamit a lába alatt. Lehajolt és megragadta a tárgyat.

- Egy fáklya! Ez lehetett az, amelyik itt az ajtó felett világított. Na, hova is tettem a tűzszerszámom?

Gyorsan átkutatta zsákocskáit, de természetesen az utolsóban volt.

- Furcsa - jegyezte meg, amikor a fáklya fényénél körbenézett a folyosón. - Épp úgy néz ki, mint amikor utoljára láttam. Éppolyan koszos és pont úgy tele van szórva a földrengéstől beomlott fal törmelékével. Azért a Királynő azóta már rendet rakhatott volna! Nem emlékszem, hogy amikor Nerakában jártam, ilyen nagy kupleráj lett volna. Vajon merre kell innen kimenni?

A lépcső felé nézett, amelyen lejött, amikor Raistlint és Crysaniát kereste. Még elevenen élt az emlékezetében, ahogy a falak megrepedeztek és az oszlopok rendre ledőltek.

- Hát ez így nincsen rendjén, az már biztos - morgolódott a fejét csóválva. - Jaj, ez fáj!

Homlokára szorította a tenyerét.

- De erre kell lennie a kijáratnak. Most már biztos vagyok benne. - Felsőhajtott és egy kicsit elkeseredettnak érezte magát. De a surranók velük született nemtörődömségével hamar túltette magát a dolgon. - Biztos sok helyen megrepedt a fal. Talán valamelyik nyílás kivezet innen.

A fejébe és oldalába nyilalló fájdalom miatt Tas óvatosan bár, de kilépett a kifelé vezető folyosóra. Gondosan végigtapogatott minden falat, de semmi biztatót nem talált, amíg az előtér legvégéhez nem ért. Itt egy széles repedést fedezett fel a márványban, amely mélyebben hasított a szikla belsejébe, mint ameddig Tas fáklyája bevilágította.

Más nemigen fért volna be a repedésbe, csak egy surranó, de még Tasnak is erőlködni és tekeregni kellett, amíg átpréselte magát a nyíláson minden motyójával együtt.

- Hát, annyit mondhatok, hogy halottnak lenni kissé fárasztó dolog! - méltatlankodott, miközben beszuszakolta magát a keskeny hasadékba, és még a nadrágját is elszakította.

A helyzet később sem javult. Egyik szütyője beakadt egy sziklakiszögellésbe, és meg kellett állnia, hogy kiszabadítsa magát. Aztán meg a repedés annyira összeszűkült, hogy egyáltalán nem volt biztos benne, képes-e továbbjutni. Levette magáról minden felszerelését, és a fáklyával együtt maga elé nyújtotta; kifújta tüdejéből a levegőt és elszakította az ingét, végül mégis keresztüljutott. De addigra már fájt minden porcikája, kimelegedett, izzadt és nagyon rossz hangulatban volt.

- Sokszor gondolkoztam azon, hogy milyen lehet, ha valaki haldoklik - lihegte arcát törölgetve. - Most már tudom.

Pihent egy kicsit, hogy visszanyerje a lélegzetét, miközben visszaaggatta magára a zsákocskáit. A surranó rosszkedve azonnal elszállt, amikor megpillantotta a fényt a repedés túlsó végén. Körbevilágított a fáklyával, és látta, hogy a hasadék itt kiszélesedik, így hát egy pillanattal később továbbindult és nemsokára elért a fény forrásához.

Amikor a szabadba lépett, Tas körbehunyorgott, vett egy mély lélegzetet és fennhangon megszólalt.

- Na, ez végre jobb, mint amire számítottam!

A táj természetesen semmire sem hasonlított, amit valaha is látott. Lapos volt és kihalt, a végtelenbe nyúlt, a csupasz égboltról sejtelmes derengés tükröződött vissza, mintha a nap épp most bukkanna fel, vagy távoli tűz világítaná meg. De az egész ég különös színekben pompázott. És mégis, dacára a mindenfelől áradó fénynek, majdnem sötét volt. A vidék olyannak tűnt, mintha fekete kartonból vágták volna ki, és a különös égbolt alá ragasztották volna. A mennybolt teljesen üres volt - se nap, se hold, se csillagok. Semmi.

Tas tett néhány bizonytalan lépést. A talaj semmiben sem különbözött azoktól a földektől, melyeken eddig járt, bár ahogy lépkedett rajta, megfigyelte, hogy ugyanolyan furcsa színe van, mint a föléje boruló égnek. Feltekintett, és a távolba meredve látta, hogy ott a színek ismét fekete sötétséggé olvadnak össze. Néhány további lépés után megállt és visszatekintett a rombadőlt Templomra.

- Reorx szakállára! - kapkodott levegő után Tas, és majdnem kiejtette kezéből a fáklyát.

Semmi sem volt mögötte. Bárhonnan jött is ide, az eltűnt. A surranó körbefordult a tengelye körül. Semmit sem látott maga előtt, semmit maga mögött, semerre sem, akármerre fordult.

Tasslehoff Fúroláb bátorsága zöldzoknis inába szállt, és az istennek sem volt hajlandó kijönni onnan, bárhogy is csalogatta. Kétség sem fért hozzá, hogy ez volt a legborzasztóbb hely, amit valaha is látott!

- Ez nem lehet a Túlvilág - mondta a surranó kétségbeesetten. - Az nem lenne igazság! Itt valami félreértésnek kell lennie. Hé, várjunk csak egy pillanatra! Azt hiszem itt találkozhatom Kovával. Fizban azt mondta. És lehet, hogy Fizban egyes dolgokban kissé összevissza beszélt, de ebben az egyben nagyon határozott volt.

- Lássuk csak... hogy is történt? Volt egy nagy fa, egy gyönyörű fa, és alatta ott ült egy öreg, morgó törpe, valami fadarabot farigcsálva, és... nicsak, itt a fa! Hát ez hogy került ide?

A surranó meglepetten pislogott. Nem messze tőle, ott ahol az előbb még semmi sem volt, most egy magas fa ágaskodott.

- Hát nem éppen ilyennek képzeltem egy gyönyörű fát - zsörtölődött Tas, miközben megindult felé. Minden lépésnél úgy érezte, mintha a talaj megpróbálna félresiklani a talpa alól. Meglehetősen szokatlan viselkedés ez egy talaj részéről. - Vagy Fizbannak van ilyen fura gusztusa. Remélem Kova azért nem ilyen lesz.

Közelebb ért a fához, amely fekete volt - mint minden errefelé -, göcsörtös és púpos,

éppen olyan, mint az a boszorkány, akit egyszer a surranó látott. Még levelet sem látott az ágakon.

- Ez legalább száz éve halott - fitymálta le Tas. - Hát ha Kova azt gondolja, hogy ezalatt a halott fa alatt ücsörögve fogom eltölteni a Túlvilági életemet, akkor nagyon téved... Hé, Kova!

A surranó közben a fa mellé ért és körbetekintett.

- Kova! Merre vagy? Én vagyok... ja, itt vagy! - mondta megkönnyebbülten, amikor megtalálta a földön ücsörgő, szakállas alakot a fa, másik oldalán. - Fizban mondta, hogy itt talállok. Fogadjunk, meglepődtél, hogy hirtelen megjelentem! Én...

Tas megkerülte a fát és megtorpant.

- Nocsak - kiáltotta dühösen. - Te nem is Kova vagy! Ki a... Arack!

A surranó hátrált egy lépést, amikor a törpe, aki valaha az istari Játékok Mestere volt, felkapta a fejét, és eltorzult arcán olyan ördögi vigyorral nézett fel rá, hogy Tas ereiben megdermedt a vér - egészen szokatlan érzés volt, nem emlékezett rá, hogy tapasztalt volna már ilyesmit. De mielőtt kiélvezhette volna a szokatlan borzongás izgalmát, a törpe vad vicsorgással előrelendült, és a surranóra vetette magát.

Tas meglepetten felkiáltott és meglendítette fáklyáját, hogy távol tartsa magától Arackot, miközben szabad kezével kapkodva kutatott apró kése után, melyet övébe tűzve viselt. De mielőtt előránthatta volna bicskáját, Arack eltűnt. A fa is. Tas ismét egyedül találta magát a semmi közepén, feje felett a távoli tűz fényétől megvilágított égbolttal.

- Akkor ez rendben lenne szólalt meg alig érezhető remegéssel a hangjában. - Nem túl jó vicc! Elég ijesztő és félelmetes, és bár Fizban azt ígérte, hogy az egész túlvilági élet egy végtelen kaland, nem hiszem, hogy ilyesmikre gondolt volna.

A surranó lassan megfordult, egyik kezében tartotta előrántott kését, a másikkal pedig magasra emelte a fáklyát.

- Tudom, hogy nem voltam egy templomjáró alkat - tette hozzá orrát szívogatva, miközben végigfuttatta tekintetét a kihalt tájon és próbálta megvetni a lábát a mozgó talajon -, de azért úgy hiszem, elég rendes életet éltem. És én győztem le a Sötétség Királynőjét is!

- Persze azért mások is segítettek - helyesbített gyorsan, mert úgy érezte, hogy ez nem a legalkalmasabb hely az ilyesfajta dicsekvésre. - Azonkívül Paladine személyes jó barátja vagyok és...

- A Sötétség Úrnője nevében - szólalt meg egy halk hang mögötte -, mit csinálsz te itt?

Tas ijedtében majd egy méternyire felugrott a levegőbe, biztos jeleként annak, hogy a idegei kezdték felmondani a szolgálatot, és villámgyorsan megpördült. Háta mögött - ahol egy perccel ezelőtt még senki sem volt - egy alak állt, aki roppantul hasonlított Elistanra, Paladine papjára, kivéve, hogy ezen a papon fekete csuha volt a fehér helyett, és nyakában Paladine medálja helyén az Ötfejű Sárkány szimbóluma lógott.

- Ööö... izé... bocsánat, uram - dadogott Tas -, de magam sem tudom pontosan, hogy mit is csinállok itt. Őszintén megvallva, azt sem sejtem, hol az ez itt és... egyébként a nevem Tasslehoff Fúróláb.

Udvariasan kezét nyújtott.

- És az öné?

De az idegen ügyet sem vetett a surranó kinyújtott kezére, hanem hátrahúzta fekete csuklyáját és közelebb lépett. Tas elképedve látta, hogy a csuklya alól hosszú, acélszürke haj buggyan elő, olyan hosszú, hogy bízvást földig érne, ha nem lebegne valami ördögi módon a nem létező szélben, csakúgy, mint a hosszú, szürke szakáll, amely mintha ebben a pillanatban nőtt volna ki a koponyaszerű arc állán.

- Hát... hát ez... lenyűgöző - hebegte Tas tátott szájjal. - Hogyan csinálja? És, bár nem hiszem, hogy megmondaná, de mit mondott, hol vagyok? Tu... tudja...

Az alak még egy lépést tett a surranó felé, és bár Tas természetesen nem félt a férfitől, vagy izétől, vagy akármi-is-eztől, de bizonyos okokból mégis úgy érezte, hogy nem szeretné, ha ez a micsoda közelebb kerülne hozzá, ezért hátralépett.

- Én... én meghaltam, tudja - Tas próbált továbbhátrálni, de valami megakadályozta ebben, valami volt a háta mögött - és... és jut eszembe, maga itt a főnök? Mert én úgy látom, hogy ez a haláldolog nincs rendesen megszervezve! Én például megsebesültem.

Tas megrovóan nézett az előtte álló alakra.

- A fejem is megsérült, meg a mellkasom is. Meg aztán a magam erejéből kellett felmásznom ide a Templom alagsorából...

- A Templom alagsorából!

Az alak megállt, alig egy Hüvelyknyire Tasslehofftól. Szürke haja körötte csapkodott, mintha forró szél kavargatná. Szemei - ilyen közlől Tas tisztán láthatta - éppoly vörösen izzottak, mint az ég alja, bőre szürke volt, mint a hamu.

- Igen - nyelt egyet a surranó. Ráadásul ez a fickó még elviselhetetlenül bűdös is! - Kö... követtem Lady Crysaniát, aki Raistlint követte, és...

- Raistlin! - az idegen olyan hangsúllyal ejtette ki a nevet, hogy Tas hátán szó szerint felállt a szőr. - Kövess!

Az alak megragadta Tasslehoff csuklóját. Nagyon különös keze volt.

- Jaj! - cincogta Tas, amikor karjába nyilallt a fájdalom. - Ez fáj...

De a férfi ügyet sem vetett rá. Lehuny szemmel koncentrált, szorosan tartva a surranót. A talaj hirtelen örvényleni kezdett Tas körül. A surranó lélegzete elakadt a csodálkozástól, amikor a körülötte elterülő vidék gyors, száguldó mozgásba lendült.

Nem is mi mozgunk, döbrent rá, hanem a talaj!

- Izé... - szólalt meg a surranó halkan. - Mit is mondott, hol vagyok?

Abyssban - felelte a másik síri hangon.

- Szent ég! - sóhajtotta Tas szomorúan. - Azt azért nem gondoltam, hogy ennyire rossz a helyzet!

Egy könnycsepp gördült végig az orrán.

- Szóval ez Abyss. Remélem, nem haragszik, ha azt mondom, hogy mélységesen csalódott vagyok. Mindig úgy gondoltam, hogy Abyss elbűvölő hely. De eddig nem nagyon tetszik. A legkevésbé sem. Rettenetes... rettenetesen unalmas és... és nevetséges... és, igazán nem akarok udvariatlan lenni, de iszonyú bűdös van itt. - Szipákol és beletörölte orrát a kezelőjébe, mert túl lehangolt volt ahhoz, hogy zsebkendő után kotorásszon. - Mit mondott, hová megyünk?

- Látni akartad a „főnököt” - felelte az idegen, és csontkeze megmarkolta a nyakában függő medált.

Alattuk a táj megváltozott. Egyszerre volt ez az összes város, ahol Tas valaha járt, de ugyanakkor egyik sem. Ismerős volt, de a surranó mégsem tudta felismerni az egyes dolgokat. Fekete volt, lapos és élettelen, de valahogy mégis nyüzsgő. Nem látott vagy hallott semmit, de mégis minden mozgott és zajongott körülötte.

Tasslehoff, ahogy a mellette álló alakra, majd onnan a körülöttük, alattuk és felettük elsuhanó háttérre nézett, elszédült. Életében másodszor fordult elő vele - az első eset akkor történt, amikor újra találkozott a rég halottnak hitt Fizbannel -, hogy képtelen volt megszólalni.

Ha Krynn surranóit megkérnék, hogy írjanak listát a Helyekről, Melyeket Legszívesebben Meglátogatna, a legtöbb felsorolásban a létsík, ahol a Sötétség Királynője lakik legalább a harmadik helyen szerepelne.

De Tasslehoff Fúroláb, most, ahogy ott állt a nagy és félelmetes Királynő várócsarnokában, az emberek és surranók által ismert legérdekesebb helyek egyikén,

olyan boldogtalannak érezte magát, mint még soha.

Először is a szoba, amelyben a szürke hajú, fekete csuhás pap hagyta, ráparancsolva, hogy itt várjon, teljesen üres volt. Nem állt itt asztal, mindenféle érdekes aprósággal a tetején vagy a fiókjában, és nem volt szék sem, ezért Tasnak ácsorognia kellett. De még csak falak sem voltak! Tulajdonképpen az egyetlen tény, amiből a surranó tudta, hogy szobában van, a papnak az a mondata volt, hogy „maradj itt, a várócsarnokban”. Akkor Tas hirtelen megérezte, hogy szobában van.

De ameddig csak ellátott, nem volt semmi, a Semmi közepén állt. Még abban sem volt teljesen biztos, hogy merre van a fenn és a lenn. Minden irány egyformának tűnt - hátborzongató, derengő, tűzfényszínű semminek.

Újra és újra megpróbálta azzal vigasztalni magát, hogy találkozni fog a Királynővel. Felidézte a történeteket, melyeket Tanis mesélt találkozásáról az Úrnővel Neraka Templomában.

„- Áthatolhatatlan sötétség vett körül” - mesélte Tanis, és bár az eset hónapokkal korábban történt, még mindig remegett belé a hangja -, „de ez sokkal inkább lelkem sötét félelme volt, mint az engem körülvevő valóság. Lélegezni is alig bírtam. Aztán felemelkedett a sötétség, és az Úrnő szólt hozzám, bár nem ejtett ki egyetlen hangot sem. Valahol az agyam legmélyén hallottam. És egyszerre láttam őt minden formájában: mint Ötfejű Sárkány, mint Sötét Harcos, mint Éj Úrnő - mivel még nem volt teljesen itt, ezen a világon. Még nem uralta teljesen.”

Tas emlékei szerint Tanis itt megcsóválta a fejét.

„- De fensége és hatalma óriási volt. Végül is ő egy istennő, a világ teremtőinek egyike. Sötét szemével a lelkembe nézett és én képtelen voltam ellenállni - térdre omlottam előtte és imádtam őt...”

És most ő, Tasslehoff Fúroláb készül találkozni a Királynővel, annak saját létsíkján, ahol a leghatalmasabb és legerősebb.

- Lehet, hogy Ötfejű Sárkányként fog majd megjelenni - reménykedett Tas, hogy felvidítsa magát kissé. De még ez a káprázatos lehetőség sem segített, jóllehet soha nem látott még ötfejű akármit sem, nemhogy sárkányt. Olybá tűnt, mintha a kíváncsiság és a kalandozószellem kicsepegett volna a surranóból, mint vágott sebből a vér.

- Énekelgetek egy kicsit - határozta el, de csak azért, hogy legalább a saját hangját hallja. - Az általában jót tesz a lelkemnek.

Elkezdte dúdolni az első dalt, ami az eszébe jutott. Aranyholdtól tanulta valamikor, és a címe A Hajnal Himnusza volt.

Majdcsak véget ér az éjjel
És lelked megtelik fénnel,
Sötét lován lovagolva
Menekül az árnyékhorda.

Fénylő szemed parancsára
Oszlik már az éj homálya,
S szíved lüktetése lassan
Megpihen a pirkadatban.

Tas éppen nekifogott volna a következő strófának, amikor rémülten hallotta, hogy dalának visszhangja visszaszáll hozzá - csak szavai egy kissé megváltoztak.

Míg véget nem ér az éjjel
S lelked meg nem telik fénnel,

Sötét lován lovagolva
Nyomodban az árnyékhorda.

Oszló szemed pillantása
Hunyorog az éjhomályba,
S szíved lüktetése lassan
Megáll majd az alkonyatban.

- Hagyd abba! - visította Tas toporzékolva a hátborzongató, izzó csendnek, amely visszaköpte dalát. - Én nem így mondtam! Én...

Váratlanul megjelent előtte a feketeköpenyes pap, mintha a teret kitöltő derengésből lépett volna ki.

- Ősötét Felsége látni óhajt - mondta és mielőtt Tasslehoff egyet is pislanthatott volna, máris egy másik helyen találta magát.

Inkább csak tudta, hogy ez egy másik hely, mert se el nem mozdult az előzőről, se a környezete nem változott meg, de valahogy megérezte. Itt is ugyanaz a pokolbéli fény világított, ugyanaz az üresség vette körül, kivéve, hogy úgy érezte, most nincs egyedül.

Egy másodperccel később szemei előtt egy simára csiszolt, támlás faszék körvonalai bontakoztak ki a derengésből, háttal a surranó felé. A székben fekete csuhás alak ült, csuklyáját mélyen a fejére húzva.

Tasslehoff egy pillanatig arra gondolt, hogy itt valami félreértés lehet, vagy a pap rossz helyre hozta, de azért - idegesen markolászva zsákocskáit - óvatosan megkerülte a széket, hogy a benne ülő alak arcába nézhessen. De az is lehet, hogy a szék fordult lassan felé, hogy az nézhessen az ő arcába. Tas nem tudta volna pontosan megmondani, hogy melyik igaz a kettő közül.

Ahogy a szék szembekerült a surranóval, fokozatosan láthatóvá vált az ülő alak arca.

És Tasslehoff már tudta, hogy nincs itt semmiféle tévedés. Nem az Ötfejű Sárkányt látta. Nem a hatalmas, fekete harcost, lángoló páncéljában. Még csak nem is az Éj Úrnőt, aki Raistlin álmaiban kísértett. Csak egy feketébe öltözött asszonyt, akinek haját fekete csuklya takarta, sötét, ovális keretbe foglalva fehér arcát.

A nő két karján kissé felcsúszott a csuha ujjja, ahogy a szék karfáján nyugodott, fehér ujjai a kartámlák lekerekített végeinek ívét követve begömbültek.

Arckifejezése nem volt se rémítő, se kegyetlen, se gyűlölködő. Tulajdonképpen nem is volt arckifejezése. Tas mégis biztos volt abban, hogy ez az asszony most kíváncsian tanulmányozza őt, tekintetével mélyen a lelkébe hatol, és ott bekukkant valamennyi kis zugba, ízekre szed minden érzést és gondolatot.

- Én... Tasslehoff Fúró láb vagyok, Felség - szólalt meg a surranó, és öntudatlan mozdulattal előrenyújtotta kis kezét. Túl későn tudatosult benne az udvariatlan mozdulat, és kétségbeesett hajlongással és keze észrevétlen, lassú visszavonásával próbálta jóvátenni a hibát, amikor váratlanul megérezte, hogy őt ujj érinti meg a tenyerét. Rövid érintés volt csupán, de Tas mintha csalánba markolt volna. Őt szűrő, éles fájdalomcsík lövellt végig a karján, egyenesen a szívéig, hogy elakadt tőle a lélegzete.

De amilyen hirtelen jött, oly gyorsan el is tűnt a fájdalom, és a surranó ott találta magát közvetlenül a szeretetre méltó, sápadt hölgy előtt, aki olyan kedvesen nézett most rá, hogy Tas már kezdett kételkedni benne, hogy lett volna bármi köze az előbbi fájdalomhoz, amíg le nem pillantott a tenyerébe és ott meg nem látta a csillag alakú heget.

Meséld el a történeted.

Tas lenyűgözve állt. Bár az asszony ajkai meg sem mozdultak, mégis tisztán hallotta szavait. A surranó rettenetesen megrémült, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy ez az asszony talán jobban ismeri a történetét, mint ő saját maga.

Gyöngyöző homlokkal, idegesen matatva szütyői közt, Tasslehoff Fúró láb megpróbálta időrendben elmondani napja történetét - már amennyire egy surranó képes az ilyesmire. Aztán, mindössze öt perc alatt elmondta Istarba utazásának történetét is. És minden szava igaz volt.

- Par-Salian véletlenül küldött vissza az időben Caramonnal, a barátommal. Azért mentünk, hogy megöljük Fistandantilust, de aztán mégse tettük, mert kiderült, hogy ő Raistlin. Én elmentem, hogy megakadályozzam az Összeomlást egy mágikus micsodával, de Raistlin úgy intézte, hogy eltörjem azt az izét. Erre követni kezdtem egy papnőt, bizonyos Lady Crysaniát, le az istari Templom alá, a laboratóriumba, hogy megkérjem Raistlint, javítsa meg azt a tárgyat. De akkor megrepedt a plafon, és én elvesztettem az eszméletem. Mire magamhoz tértem, már mindenki elment, és az Összeomlás is véget ért, és most én halott vagyok ideküldtek Abyssba.

Tasslehoff vett egy mély, remegő lélegzetet, és copfjával idegesen törölgette arcáról az izzadságot. Aztán úgy érezte, hogy ez az utolsó mondata nem volt túl udvarias, ezért még sietve hozzátette.

- Nem akarok udvariatlan lenni, Felség. Biztos vagyok benne, hogy bárki intézte is ezt így, megvolt rá a jó oka. Végül is tényleg összetörtem azt a sárkánygömböt, és most mintha rémlene, hogy egyszer azt mondta valaki, hogy elvettem valamit, ami nem az enyém, és... és Kovával sem voltam olyan tisztelettudó, mint illetet volna, és egyszer Caramon ruháit is eldugtam - persze csak tréfából - amíg fürdött, és meztelenül kellett végigmennie Vigaszon. De - Tas hangja elcsuklott - mindig segítettem megkeresni Fizban kalapját, ha elvesztette!

Nem vagy halott, szólalt meg fejében újra a hang, és senki sem küldött téged ide. Valójában senki sem számított rá, hogy idekerülsz.

Erre a megdöbbenő kijelentésre Tas felkapta a fejét, és egyenesen a Királynő sötét szemeibe nézett.

- Tényleg? - cincogta, mert úgy érezte, hogy elhagyja a hangja. - Nem haltam meg?

Kezével önkéntelenül megtapogatta a fejét, amely még mindig fájt.

- Akkor hát ez a magyarázat! Én meg már azt hittem, hogy valaki itt összekavarta a dolgokat...

Surranók nem jöhetnek ide, folytatta a hang.

- Hát ez nem lep meg - mondta szomorúan Tas, aki mióta megtudta, hogy nem halott, sokkal jobban érezte magát. - Sajnos nagyon sok olyan hely van Krynnen, ahová surranókat nem engednek be.

Úgy tűnt, a fejében beszélő hang még csak meg sem hallotta, amit Tasslehoff mondott.

Amikor beléptél Fistandantilus laboratóriumába, a mágikus aura védelmébe kerültél, amelyet ő épített ki a hely köré. Minden más hely Istarban mélyen a föld felszíne alá süllyedt az Összeomlás során. De nekem sikerült kimentenem a Papkirály Templomát, és ha majd rendbehozattam, vissza fog térni Krynn színére, velem együtt.

- De nem fogsz győzni - jósolta Tas meggondolatlanul. - Én... izé... én tudom...

Hangja elcsuklott, amikor a sötét szemek tekintete a gondolataiba fúródott.

- ...mert ott voltam...

Nem, nem voltál ott, mert ez még nem történt meg. Tudod, surranó, azzal, hogy megzavartad Par-Salian varázslatát, lehetőséget teremtettél az idő megváltoztatására. Fistandantilus - vagy Raistlin, ahogy te ismered - mondta is ezt neked. Ezért küldött téged a halálba, vagy legalábbis megpróbált. Mert ő nem akarja, hogy megváltozzon a történelem. Az Összeomlásra szüksége volt, hogy azt a Paladin-papnőt elvihesse egy olyan korba, amikor ő lesz az egyetlen igaz pap egész Krynnen.

Tasnak úgy tűnt, mintha valami sötét elismerést látott volna megcsillanni az asszony árnyékba rejtett szemeiben, amitől megborzongott, bár maga sem tudta, miért.

Hamarosan megbánod ezt a döntésedet, Fistandantilus, nagyra törő barátom! De addigra már késő lesz. Szegény, nevetséges kis halandó. Elkövettél egy hibát - egy végzetes hibát! Bezáródtál saját időciklusodba. Saját végzeted felé rohansz.

- Egy szót se értek - kiáltott fel Tas.

De igen, érted, felelte nyugodtan a hang. Eljöveteled megmutatta nekem a jövőt. Elhoztad nekem a lehetőséget, hogy megváltoztassam azt. És elpusztításoddal Fistandantilus megfosztotta magát az egyetlen esélytől, hogy kiszakítsa magát a körből. Teste ismét hamuvá omlik majd, ahogy egyszer már hamuvá omlott. De ez alkalommal, amikor majd lelke kétségbeesetten kutat egy új test után, hogy az befogadja, én fogom megállítani. Így az az ifjú mágus, Raistlin, a jövőben átesik majd az Ősmágia Tornyának Próbáján - és meghal. Nem marad életben, hogy keresztezhesse a terveimet. És utána szépen, egyenként a többiek. Raistlin segítségével nélkül Aranyhold nem fogja megtalálni a kék kristálybotot. És ez lesz a világ végének kezdete.

- Ne! - suttogta Tas rémülten. - Ez nem lehet! Én... én nem akartam, hogy így legyen. Én... én csak el akartam kísérni Caramont... erre a kalandra. Egyedül... egyedül nem tudta volna megcsinálni... Szüksége volt rám!

A surranó kétségbeesetten nézett körbe, a menekülés lehetőségeit kutatva. Elrohanni bármerre elrohanhatott volna, de elrejtőzni sehol sem tudott. Térdre rogyott a fekete ruhás asszony előtt és ráfüggesztette tekintetét.

- Mit tettem! Mit tettem! - kiáltozta elkeseredetten.

Valami olyasmit, amitől még maga Paladin is hátat fordít neked, surranó.

- Mi a szándékod velem? - szípozta Tas összetörve. - Hova kerülök? Nem lehetne, hogy... hogy visszaengedjél Caramonhoz? Vagy vissza, a saját koromba?

A te korod nem létezik többé. Ami Caramonhoz való visszatéréseid illeti, az is teljességgel lehetetlen, mint azt minden bizonynyal magad is belátod. Nem, itt fogsz maradni mellettem, így biztos lehetek abban, hogy semmit nem rontasz el.

- Itt? - kapkodott levegő után Tas. - De hát meddig?

Az asszony már kezdett elhalványodni a surranó szemei előtt, körvonalai vibráltak, míg végül teljesen feloldódott a körülöttük lévő semmiben.

Nem sokáig, ahogy én a surranókat ismerem. Semmiképpen sem sokáig. Vagy talán örökre...

- Mit akarsz... mit akart ezzel mondani? - fordult Tas a mellette álló paphoz, aki hirtelen megjelent, hogy betöltse Úrnője megüresedett helyét. - Hogy nem sokáig vagy mindörökké?

- Bár nem vagy halott, de ebben a pillanatban is - haldoklasz. Életerőd elszivárog belőled, mint minden élőből, aki véletlenül idevetődik, és akinek nincs elég hatalma hozzá, hogy szembeszálljon e hely gonoszságával, amely iparkodik elnyelni őt. És ha meghaltál, az istenek majd döntenek a sorsod felől.

- Értem - mondta Tas olyan hangon, mint akinek torkán akadt egy halszájka. Lecsüggesztette a fejét. - Rászolgáltam, azt hiszem. Ó, Tanis, igazán sajnálom! Tényleg nem akartam semmi rosszat...

A pap fájdalmasan megszorította a karját. A környezet ismét változni kezdett, a talaj eltávolodott a lábuk alól. De Tas észre sem vette. Szeme megtelt könnyel, lelke sötét szomorúsággal, és azt kívánta, bárcsak hamar jönne érte a halál.

8. FEJEZET

- Itt vagyunk - szólt a sötét csuhás pap.

- Hol? - kérdezte Tas tompán, sokkal inkább megszokásból, mint kíváncsiságból.

A szerzetes megvonta a vállát.

- Ha van egyáltalán börtön Abyssban, akkor most ott vagy.

Tas körülnézett. Éppúgy semmi sem volt itt, mint máshol - csupán a sűrű, végtelen üresség. Nem voltak falak, cellák, rácsos ablakok, sem zárok, sem börtönőrök. De valahol mélyen, legbelül tudta, hogy innen nincs esélye megszökni.

- Most addig kell itt állva maradnom, amíg össze nem esem? - kérdezte Tas halkán. - Úgy értem, nem kaphatnék egy ágyat vagy egy... egy széket... ó...

Amint kimondta, egy ágy jelent meg előtte egy háromlábú, alacsony faszékkel együtt. De még ezek a hétköznapi tárgyak is valahogy olyan rémisztőnek tűntek, ahogy ott álltak a semmi közepén, hogy a surranó még pillantást is alig mert vetni rájuk.

- Kö... szönöm - nyelt egyet, és a székhez lépve egy mély sóhajjal letelepedett rá. - És mi a helyzet az étellel meg az itallal?

Várt egy percet, remélve, hátha ezek is felbukkannak. De nem történt semmi. A pap megcsóválta a fejét, sűrű sörénye gomolygó felhőként kavargott feje körül.

- Nem, halandó tested igényeit majd másként elégítjük ki, amíg itt leszel. Nem fogsz sem éh, sem szomjat érezni. Még a sebeidet is begyógyítom.

Tas hirtelen megérezte, hogy bordái, melyek eddig minden lélegzetvételre szűrő fájdalommal reagáltak, már nem fáznak, és a koponyáját feszítő nyomás is enyhül. Még az acélbilincs is eltűnt a nyakáról.

- Nem szükséges megköszönnöd - folytatta a pap, mert észrevette, hogy Tas szóra nyitja a száját. - Azért tesszük, hogy ne zavarj ezek miatt bennünket a dolgainkban. És most, ég veled...

A pap felemelte a kezét, és szemmel láthatóan arra készült, hogy távozzon.

- Várj! - kiáltotta Tas, felpattanva székéről és megragadva a férfi csuháját. - Nem találkozhatunk később? Ne hagyj magamra!

De mintha csak egy ködfoltot akart volna megragadni. A lebegő csuha kisiklott az ujjai közül és a fekete alak eltűnt.

- Majd amikor meghalsz, visszavisszük testedet a felettünk lévő világba, ahogy lelked elindul utolsó útjára... vagy végleg itt marad, ahogy ítéltetik. Addig nincs szükség rá, hogy kapcsolatba lépjünk veled.

- Egyedül vagyok - sóhajtott Tas, végigtekintve sivár környezetén. - Valóban egyedül... egyedül, amíg meg nem halok... ami már nem tarthat soká.

Visszament a székéhez és újra leült.

- Legjobb lenne olyan gyorsan meghalni, amilyen gyorsan csak lehet, hogy túlessek rajta. Legalább elmehetek egy másik helyre - remélem.

Feltekintett az áthatolhatatlan ürességbe.

- Fizban - folytatta csendesen -, valószínűleg nem hallod tisztán innen, amit mondok. És nem nagyon hiszem, hogy bármit is tudnál tenni értem, de muszáj elmondanom neked, mielőtt meghalok, hogy én nem akartam ennyi bajt okozni. Mármint, hogy elrontsam Par-Salian varázslatát, meg visszamenjek az időben, amikor azt nekem nem is szabad, meg minden...

Tas nehéz szívvel sóhajtott, összefűzte apró kezeit, mintha imádkozna és a szája megremegett.

- Lehet, hogy ez nem sokat számít, de... de ha meg akarom mondani az igazat, én egyrészt azért mentem Caramonnal, mert... - visszanyelte könnyeit, melyek kezdtek csiklandozni az orrát - mert olyan jó mókának látszott. De másrészt meg azért, mert nem tudott volna vigyázni magára a múltban. Tudod, olyan buggyant lett attól a törpeszesztől. És én megígértem Tikának, hogy vigyázok rá! Ó, Fizban! Ha csak egy aprócska lehetőség is volna rá, hogy kikerüljek ebből a lekvárból, én mindent megpróbálnék jóvá tenni.

Ígérem...

- Tali hó!

- Mi?

Tas majdnem leesett a székről. Villámgyorsan megperdült, félig-meddig abban reménykedve, hogy Fizbant pillantja meg, de helyette egy alacsony - még nála is alacsonyabb - alakot látott, barna térdnadrágban, zöld tunikában és bőrkötényben.

- Aszontamhogytalihó! - ismételte a jövevény kicsit sértődötten.

- Izé... hel... helló - dadogott Tas a másikra meredve. Az illető egyáltalán nem nézett ki sötét papnak, a surranó legalábbis soha nem hallott róla, hogy ezek a papok kötényt hordanának. De Tas felkészült a meglepetésre, különösen, ha figyelembe vette, hogy az eredetileg barna kötény már majdnem fekete volt a kosztól. De valahogy ez a személy mégis egész másra emlékeztette; mintha találkoztak volna már valahol...

- Gnosh! - ismerte fel hirtelen Tas, és ujjával pattintott. - Te egy gnóm vagy, ugye? Ööö... bocsánat, hogy ilyen személyeskedő kérdést teszek fel, de... mondd csak, te meghaltál?

- Éste? - kérdezett vissza a gnóm, és gyanakodva méregette a surranót.

- Nem - felelte Tas kissé hűvösen.

- Nosháténsem!

- Ööö... nem tudnál lelassulni egy kicsit? - ajánlotta Tas. - Tudom, hogy a ti népetek ilyen gyorsan beszél, de nekünk többieknek kicsit nehéz ezt megértenünk, mert...

- Azt mondtam, hogy én sem - kiáltotta hangosan a gnóm, mintha a surranó süket lenne, nem lassú.

- Köszönöm - mondta Tas udvariasan. - És a hallásommal nincs semmi baj. Beszélhetsz normálisan... ööö... izé... szóval normális hangerővel, de lassan - tette hozzá sietve, mert látta, hogy a gnóm nagy lélegzetet vesz.

- Mi... a... neved... - kérdezte az idegen, szinte szótagolva.

- Tasslehoff... Fúróláb. - A surranó kinyújtotta kis kezét, amit a gnóm megragadott és szívből megrázott.

- És téged? Mármint, hogy hogy hívnak? Jaj, ne! Csak a... De már elkésett, a gnóm belefogott.

- Gnimshmarigongalesefrahootsputhturandotsamanella...

- ...beceneved! - vágott közbe gyorsan a surranó, amikor a gnóm levegőt vett.

- Ja! - A jövevény kissé szomorúnak látszott. - Az Gnimsh.

- Kösz! Hát, örülök, hogy találkoztunk... Gnimsh! - sóhajtott Tas megkönnyebbülten.

Az előbb teljesen megfélemezett róla, hogy minden gnóm neve tartalmazza a teljes családfáját, legkorábbi ismert őseitől kezdve.

- Örülök, hogy találkoztunk, Fúróláb - viszonzta a gnóm, és újra megrázta a kezét.

- Helyet foglalnál? - kínálta székkal Tas újdonsült ismerőst, miközben maga letelepedett az ágy szélére. De Gnimsh megvető pillantással mérte végig a háromlábú sámlit, és inkább letelepedett a mögötte felbukkanó ülőalkalmatosságra. Tasnak egy pillanatra elakadt a lélegzete. Az valóban egy rendkívüli szék volt. Volt rajta állítható lábtámasz, hintatalp, melyen magától billegett előre-hátra, és a háttámláját teljesen le lehetett dönteni, hogy akár fekhessen is benne, aki úgy kívánja.

Sajnos, amikor Gnimsh beleült, a szék túlságosan hátrabillent, így a gnóm kicsúszott belőle és pont a fejére esett. Morgolódva visszamászott és megnyomott egy kart.

Ez alkalommal a lábtámasz csapódott fel és vágta orrba a szerencsétlent. Egyidejűleg a háttámla előrecsuklott és Tasnak elég sokáig tartott, amíg kiszabadította Gnimsh-t a székből, amely mintha el akarta volna nyelni a gnómot.

- Afrancba - szólalt meg Gnimsh, és egy kézmozdulattal visszaküldte a széket oda, ahonnan jött, és vonakodva bár, de helyet foglalt Tasslehoff sámliján.

Mivel már látott gnómokat korábban, sőt a találmányaikhoz is volt már szerencséje, Tas megfelelően tudott reagálni az eseményekre.

- Ez roppant érdekes... valóban új fejezet a székek történetében...

- Ugyan, dehogy! - csattant fel Gnimsh a surranó legnagyobb meglepetésére. - Ez egy hibás modell. A feleségem unokatestvére készítette. Okosabbat is tehettem volna, mint hogy éppen erre gondoljak! De néha olyan honvágyam van.

- Tudom - keseredett el Tas, és nyelt egyet, mert valamiért összeszorult a torka. - Ha meg nem sértelek a kérdéssel, mit csinálsz itt, ha... ööö... ha nem vagy halott?

- Meg tudod nekem mondani, hogy te mit csinálsz itt? - vágott vissza Gnimsh.

- Hát persze - felelte Tasslehoff, de aztán elgondolkodott. Óvatosan körbenézett, majd előrehajolva azt suttogta:

- Nem bánják? Mármint, hogy találkoztunk. Lehet, hogy nem szabad...

- Ó, nem törődnek ők ezzel! - fakadt ki Gnimsh legyintve. - Amíg békén hagyjuk őket, oda megyünk, ahová akarunk. Persze itt minden egyforma, úgyhogy nem sokat számít, hol vagyunk.

- Értem - bólintott Tas növekvő érdeklődéssel. - És hogyan utazol?

- A gondolatok hátán. Nem jöttél még rá? Nem, persze hogy nem! - biggyesztette le ajkát a gnóm. - A surranók nem az eszűkről híresek.

- A gnómok és a surranók rokonok - mutatott rá Tas sértetten.

- Én is hallottam - felelte Gnimsh, de látszott rajta, hogy nem nagyon hisz a dologban.

Tas, akinek fontos volt a békesség, inkább sietve témát váltott.

- Szóval, ha el akarok jutni valahova, egyszerűen csak rá kell gondolnom, és már ott is vagyok?

- Bizonyos megszorításokkal, természetesen - felelte a gnóm. - Például nem mehetsz el azokra a szent helyekre, ahová ezek a sötét-papok járnak...

- Ó - sóhajtott Tas, mert épp ezek szerepeltek első helyen azon a listán, amit a helybéli turistalátványosságoknak gondolt. De aztán újra felvidult. - Az előbb idevarázsoltál egy széket, csak azzal, hogy rágondoltál, én meg ezt az ágyat és a sámlit. Ha gondolok valamire, az megjelenik?

- Próbáld ki - javasolta Gnimsh.

Tas gondolt valamire.

- Hát ez tényleg nélkülözhetetlen - horkant fel a gnóm, amikor az ágy végénél megjelent egy ruhafogas.

- Csak gyakorolok - húzta fel az orrát Tas.

- Jobb lesz, ha vigyázol - figyelmeztette gyorsan a gnóm, amikor látta, hogy a surranó szeme ismét felcsillan. - Néhány dolog nem egészen úgy bukkan fel, ahogy számítász rá!

- Egen - Tasnak hirtelen eszébe jutott a fa és a törpe. Megborzongott. - Azt hiszem igazad van. Nos, legalább mi megtaláltuk egymást. Így van kivel beszélgetnünk. El tudod képzelni, milyen unalmas volt egyedül?

A surranó hanyatt dőlt az ágyon, de előbb - óvatosan - a feje alá képzelt egy párnát.

- Hát akkor folytassuk. Meséld el a történeted.

- Kezd te - pillantott rá szeme sarkából Gnimsh.

- Nem, te vagy a vendég.

- Én itt lakom.

- Én lakom itt.

- Te, de én vagyok itt régebb óta.

- Honnan tudod?

- Csak... tudom. Rajta, kezd el!

- De... - Tas hirtelen belátta, hogy ennek így nem lesz vége, és mivel úgy tűnt, hogy az egész örökkévalóság a rendelkezésükre áll, nem akarta azt ezzel a vitával tölteni.

Azonkívül nem is volt rá különösebb oka, hogy ne mondja el a történetét. Meg aztán szeretett is mesélni. Ezért kényelmesen elhelyezkedett és belefogott. Gnimsh érdeklődve hallgatta, bár Tas nagyon bosszantotta, hogy folyton közbevágott „ne felejtsd el hol tartottál” felkiáltással, mindig pont a legérdekesebb résznél. Végül a surranó befejezte a történetét.

- Hát így kerültem ide. És most, te jössz.

- Hát - mondta habozva a gnóm, és sötéten körülpillantott, mintha attól tartana, hogy valaki kihallgatja -, sok-sok évvel ezelőtt kezdődött, a családom Életcéljával. Tudod, mi az az Életcél?

- Persze - felelte Tas tudálékosan. - A barátomnak, Gnoshnak is volt ilyen izéje. De az övé a Sárkánygömb volt. Minden gnóm elkötelezi magát valamilyen feladat mellett, amit végbe kell vinnie, különben nem juthat be a Túlvilágra.

Egy pillanatra elgondolkodott.

- Te nem ezért vagy itt, ugye?

- Nem - rázta meg a fejét Gnimsh. - Az én családom Életcélja az volt, hogy felfedezzen egy szerkezetet, amely képessé tesz bennünket arra, hogy egyik létsíkról a másikra utazzunk. És nekem sikerült is.

- Sikerült? - kérdezte Tas, és felült csodálkozásában.

- Tökéletesen - felelte a gnóm növekvő elkeseredéssel.

Tasslehoff bambán meredt rá. Még soha nem hallotta, hogy egy gnóm-találmány működött volna... pláne tökéletesen! Gnimsh ráemelte a tekintetét.

- Tudom, mire gondolsz - komorult el. - Hogy én egy selejt vagyok, ahogy mondják rám. De még a felét sem tudod az igazságnak. Mert nekem minden találmányom működik! Mindegyik.

Gnimsh tenyerébe hajtotta a fejét.

- Hogy... hogyan lehetsz akkor selejt? - kérdezte Tas összezavarodva.

A gnóm felemelte a fejét és értetlenül nézett rá.

- Hát mi a jó abban, ha egy működő dolgot fedezel fel? Hol itt a kihívás? A képzelet? Az előrelátás? Mi haszna van egyáltalán? Tudod - folytatta mély szomorúsággal -, ha nem kerülök ide, száműztek volna. Azt mondták, hogy veszélyes vagyok a társadalomra nézve. Hogy évszázadokra visszavetem a tudományos haladást!

Gnimsh ismét lehajtotta a fejét.

- Ezért nem bánom, hogy itt vagyok. Rászolgáltam, éppúgy, mint te. Úgyis idekerültem volna.

- Most hol van a találmányod? - kérdezte Tas izgatottan.

- Ó, azt természetesen elvették - legyintett a gnóm.

- Nos - töprengett a surranó -, akkor el tudnád képzelni? Ahogy azt a széket...

- Látod, mi lett belőle - felelte Gnimsh. - Épp így végződött apám kutatása is. Eltűnt egy másik létsíkon. Most a Fel Nem Talált Eszközök Bizottsága vizsgálja a találmányt, vagy legalábbis azt tették, amikor én idekerültem. Mit akarsz csinálni? Ki szeretnél kerülni Abyssból?

- Muszáj - vágta rá Tas mohón. - Különben a Sötétség Királynője megnyeri a háborút, és az az én hibám lesz. Meg aztán néhány barátom rettenetes bajban van. Vagyis az egyik nem éppen a barátom, de nagyon érdekes személyiség, és bár megpróbált eltenni láb alól azzal, hogy tönkretette velem azt a mágikus tárgyat, de nem hiszem, hogy ez ellenem irányult volna. Megvolt rá a jó oka...

Tasnak elakadt a szava egy pillanatra.

- Megvan! - kiáltotta talpra szökkenve az ágyról. - Megvan!

Olyan izgatott lett, hogy izgalmában egy egész ruhafogaserdőt idézett maguk köré, a gnóm nem kis rémületére. Gnimsh felugrott a sámliról, és aggódva figyelte a surranót.

- Mi van meg? - kérdezte ijedten, és átesett egy fogason.

- Ezt nézd meg! - nyitotta ki Tas kapkodva egyik szütyőjét, és a gnóm orra alá dugta. Aztán elővett egy másikat. - Vagyishogy ezt.

De épp mikor Gnimsh belepillantott volna, a surranó hirtelen elkapta az orra elől.

- Várj!

- Mire? - kérdezte a gnóm zavartan pislogva.

- Nem figyelnek? - lehelte Tas, - Nem fogják megtudni?

- Mit nem fognak megtudni?

- Csak felelj! Nem fogják megtudni?

- Nem, nem hiszem válaszolta habozva Gnimsh. - Én biztos nem mondom el nekik, mert fogalmam sincs, hogy mit nem kellene megtudniuk. Meg egyébként is úgy gondolom, hogy most épp eléggé elfoglaltak. Fel kell ébreszteniük a gonosz sárkányokat, meg ilyesmi. Az nagyon nagy munka.

- Helyes - vigyorgott Tas; és visszaült az ágyra. - Akkor nézd meg!

Újra kinyitotta a zsákocskát, és kiöntötte belőle a tartalmát.

- Mire emlékeztet ez téged?

- Azokra az évekre, amikor anyám megpróbált felfedezni egy mosóteknőt - ábrándozott el a gnóm. - A konyhában térdig jártunk a törött cserépben. Kénytelenek voltunk...

- Nem! - csattant fel Tas ingerülten. - Nézd! Illeszd ezt a darabot ide, ehhez a másikhoz, és...

- A dimenzió-utazó szerkezetem! - kapkodott levegő után Gnimsh. - Tényleg! Az is valahogy így nézett ki. Bár az enyémen nem voltak ezek a csicsás drágakövek... Ne, ne úgy! Teljesen összekavarod! Az a rész nem oda való, hanem ide. Látod? És most akasszuk ide ezt a láncot és tekerjük fel... valahogy így. Nem, mégsem jó. Ennek ide kell... egy pillanat, megvan! Előbb ezt kell visszarakni. - A gnóm is leült az ágyra, egyenként vette fel a drágaköveket és illesztette őket a helyükre. - Most kell még egy ilyen vörös bigyó... Mi a fenét csináltál ezzel a szerkentyűvel? Ledaráltad?

De a gnóm annyira belemerült a munkába, hogy oda se figyelt Tas válaszára. A surranó kihasználta az alkalmat, és részletesen elmesélte a történeteket. Miközben Tas lelkesen és megszakítás nélkül mesélt, a gnóm szétválogatta az ezernyi apró ékkövet, arany és ezüstoffalatot, platinaláncot és ki tudja még mi minden apró alkatrészt.

Bár Tasslehoff egész idő alatt folyamatosan mesélt, le nem vette szemét Gnimshről, és szívébe egyre jobban visszatért a remény. Természetesen egy pillanatra az is eszébe jutott, hogy imádkoznia kellene Fizbanhoz, mert minden esélye megvolt rá, hogy ha a gnómnak sikerül beindítania a szerkezetet, akkor az valamelyik holdra repíti, vagy csirkévé változtatja őket, de Tas eltökélte, hogy vállalja a kockázatot. Végül is megígérte, hogy megpróbálja rendbe tenni a dolgokat, és jöllehet nem éppen egy selejtes gnóm volt az, amire vágyott, de még mindig jobb, mint ölbe tett kézzel ülni és várni a halált.

Eközben Gnimsh elképzelt egy táblát, egy darab krétát, majd magában motyogva vázlatokat kezdett rajzolgatni.

- Csúsztasd az „A” drágakövet a „B” bigyóba...

9. FEJEZET

- Elég lepusztult hely ez, testvér - jegyezte meg Raistlin, miközben lassan, óvatosan lekászálódott a nyeregből.

- Voltunk már rosszabb helyen is - felelte Caramon, míg Lady Crysaniának segített leszállni a hátasáról. - Odabent meleg van, száraz, ami százszor jobbá teszi azt a

kintmaradásnál. Azonkívül - tette hozzá mogorván, fivérét figyelve, aki köhögve és dideregve épp ekkor tántorodott neki lova oldalának egyikünk sem képes továbblovagolni pihenés nélkül. Majd én ellátom a lovakat. Ti addig menjete be.

Crysanía, átázott köpenyébe burkolózva ott állt a bokáig érő sárban, és undorodva nézett az épületre. Ahogy Raistlin mondta, lepusztult hely volt.

Hogy mi lehetett a neve, azt egyikük sem tudta, mert semmiféle cégér nem lógott az ajtó felett. Az egyetlen jel, ami arra utalt, hogy ez a rozoga viskó fogadó, egy esetlen kézírásos felirat volt, egy, az ablak mögé helyezett palatáblán, melyen ez állt: „Uton.á.ó Térjbe”. Maga a köépület öreg és düledező, a tető itt is, ott is beomlott, dacára a dúcolatnak, amellyel alátámasztották. Egyik kitörött ablakát egy viharvert kalappal fedték el, abban bízva, hogy így talán nem esik be az esőn. Az udvaron burjánzott a gaz, és ahol nem nőtt, ott mély pocsolyák terültek szét.

Raistlin már előrement. Most az ajtóban állt és visszanézett Crysaníára. Bentről fény szűrődött ki és fafüst csípős illata, de ez legalább azzal kecsegtetett, hogy odabent meleg van. Miközben Raistlin türelmetlen homlokráncolással sürgette a papnőt, egy hirtelen jött szélroham lefújta a lány fejről az átázott csuklyát és arcába vágta a zuhogó esőt. Crysanía felsóhajtott és keresztülcuppogott a sáros udvaron, a bejárat ajtóhoz.

- Isten hozta, uram! Asszonyom!

Crysanía ijedten kapta oldalra a tekintetét, amikor a hang váratlanul megszólalt mellette, mert amikor belépett a sötét helyiségbe, senkit sem látott. Most már észrevette a rosszarcú férfit, aki az ajtó mögöl bukkant elő, amikor azt a huzat becsapta a háta mögött.

- Rohadt egy időjárás, nem igaz, uram? - dörzsölte össze tenyerét alázatosan a férfi. Egy maga elé kanyarított zsíros kötény és a karján átvetett szakadt rongy jelezte, hogy ő itt a fogadós. Crysanía körbenézett a piszkos, bűdös fogadóban, és úgy látta, hogy az jól összeillik tulajdonosával. A férfi közelebb jött hozzájuk, míg olyan szorosan a papnő mellé nem ért, hogy az érezhette bűzös, sörszagú leheletét. A lány elfedte orrát köpenye ujjával és hátrébb lépett. Úgy tűnt, a fogadóst ez szórakoztatja, mert részegen vigyorgott, ami talán ostobának is hatott volna, ha nem csillan meg az a ravasz pillantás sunyin összehúzott szemében.

A fogadóst nézve Crysanía egy pillanatig úgy érezte, hogy talán jobb lenne visszamenni a viharba. De Raistlin, aki csupán egy éles, átható pillantást vetett a férfire, hideg hangon megszólalt.

- Egy asztalt, közel a tűzhöz.

- Igenis, uram, igenis. Egy asztal, közel a tűzhöz. Jól fog esni a meleg ebben az ítéletidőben. Kövessen uram! Hölgyem, erre tessék... - készségeskedett a fogadós, és túlzott udvariassággal hajlongva megindult az asztalok között, s oldalazva, hogy egy pillanatra se veszítse szem elől a vendégeit, keresztülvágott a termen és egy koszos asztalhoz terelte őket.

- Maga egy varázsló, mi, uram? - kérdezte a kocsmáros, és kinyújtotta a kezét, hogy megérintse Raistlin fekete köpenyét, de azonnal vissza is kapta, amikor észrevette a mágus pillantását. - Egy olyan Fekete, he? Hát, mán rég nem láttunk ilyet erre felé.

Raistlin nem válaszolt. Ismét elkapta egy köhögési roham, így kénytelen volt megállni. Crysanía egy székhez támogetta, amely a tűzhely mellett állt. A mágus lerogyott rá és megkönnyebbülten a melengető tűz felé fordult.

- Forró vizet - parancsolta Crysanía, és levette átázott köpenyét.

- Mi baja? - kérdezte gyanakodva a fogadós, és hátrált egy lépést. - Nem váltóláz, ugye? Mer' ha az, akkor jobb, ha eltűnnek innen...

- Nem - torkolta le a papnő a székre hajítva csuháját. - A betegsége csak őt kínozza, másokra nem veszélyes.

Lehajolt a mágushoz, majd onnan felfelé nézve szólt rá a kocsmárosra.

- Forró vizet kértem!

- Igenis - felelte a férfi lebiggyesztett szájjal, és már nem dörzsölgette össze a kezeit, hanem zsíros köpenye alá dugta.

Crysanía Raistlin miatti aggodalma elnyomta a hellyel szemben érzett undorát, és nem törődve tovább a fogadóssal, figyelmét a mágus felé fordította. Leoldotta róla útiköpenyét és kiterítette a kandalló mellé száradni. Összeszedett az ivóban álló székekről néhány rongyos, koszos üléspárnát, majd a férfi dereka és háta köré igazgatta, így a mágus hátradőlhetett, és máris könnyebben lélegzett.

A lány letérdelt elé, lehúzta átnedvesedett csizmáit. Érezte, hogy Raistlin keze megérinti a haját.

- Köszönöm - suttogta a férfi, mikor a papnő feltekintett.

Crysanía elpirult örömeiben. A varázsló barna szeme melegebben sütött rá, mint a tűz heve, a karcsú ujjak gyengéden simították félre szeméből csatakos tincseit. A lány se megszólalni, se mozdulni nem bírt, fogva tartotta a férfi tekintete.

- Az asszonya vagy? - szólalt meg a fogadós durva hangja a papnő mögött, megtörve a pillanat varázsát. Crysanía észre sem vette, mikor lopakodott mögé a fickó. Felállt, vonakodva elfordította tekintetét Raistlinről, és a tűzbe bámult, nem is válaszolva a kérdésre.

- A hölgy Palanthas egyik nemes házának leánya - szólalt meg egy mély hang az ajtóból. - És nagyon megköszönném, ha több tisztelettel szólnál hozzá, fogadós!

- Igenis, uram, igenis! - motyogta a döbönt fogadós, akire szemmel láthatóan nagy hatást tett Caramon hatalmas alakja, aki épp ekkor lépett az ivóba, egy széllelés és egy vödörnyi esővíz kíséretében. - Asszem tényleg tiszteletlen vótam, de remélem senki nem vette magára.

Crysanía most sem válaszolt, de félig visszafordulva a fogadósra parancsolt.

- Tegye a vizet az asztalra.

Közben Caramon becsukta az ajtót és csatlakozott hozzájuk. Raistlin erőlködve kihúzta a kis bőrzacskót a köpenye alól, melyben a gyógyfűkeveréket tartotta, és az asztalra dobta. Intett Crysaníanak, hogy készítse el a teáját.

- A lovakat megettettem és megittattam. Nem nagyon hajsoltuk őket eddig, úgyhogy egy órányi pihenés után továbbindulhatunk. Szeretnék eljutni Solathusba, még az éj leszállta előtt - szólalt meg Caramon pár percnyi kínos csend után. Ő is a tűz elé terítette köpenyét. Párafelhő lebegett a száradó lebernyegek felett.

- Kértetek már valamit? - kérdezte Crysaníát.

- Nem, semmit... csak a vizet - felelte a lány, miközben Raistlin teájával foglalatzkodott.

- Fogadós! Bort a hölgynek és a mágusnak, vizet nekem és valami harapnivalót mindnyájunknak! - rendelt Caramon, és letelepedett a tűzhely elé, az asztal másik oldalára. Hetek óta tartó utazásuk során - a Dergothi Síkság felé - már megtanulták, hogy ezekben az útmenti fogadókban azt ehetik csak, ami van, vagy éppenséggel semmit.

- Ez itt csupán a kezdete a viharoknak - mondta Caramon halkan, amikor a fogadós kicsoszogott az ivóból. - Ahogy délnek haladunk, a helyzet egyre romlik. Elszántad magad erre? Akár bele is halatsz!

- Hogy érted ezt? - károgta Raistlin. Feltekintett a fivérére, és közben kilötytett egy keveset a kezében tartott gyógyitalból.

- Sehogy, Raist - válaszolta a harcos, egy kissé visszahúzódva testvére szúrós tekintete elől. - Csak... csak a köhögésem. Mindig romlott, ha párásabb lett az időjárás.

A mágus komor tekintettel meredt fivérére, de mikor látta, hogy a harcos tényleg csak annyit akart mondani, mint ami elhangzott, újra hátradőlt a párnái közé.

- Igen, elszántam magam. Mint ahogy te is, testvér. Mert ez az egyetlen esélyed, hogy ismét visszatérhess drága otthonodba.

- Nekem az is nagyon jó megoldás lenne, ha elpusztulnál útközben - horkantotta Caramon.

Crysanía megdöbbenve meredt rá, de Raistlin csak cinikusan mosolygott.

- Aggodalmad roppant megható, testvér. De te csak ne féltsd az egészségemet. Elegendő erőm lesz, hogy eljussak oda és elmondjam az utolsó varázsigét, hacsak útközben valamiért nem kell túlzottan megterhelnem magam.

- Úgy látom van valaki, aki gondoskodik róla, hogy ne kelljen - vágott vissza tompa hangon Caramon, és Crysanía felé pillantott.

A lány elvörösödött, és már éppen készült visszavágni valahogy, amikor a fogadós újra felbukkant. Megállt mellettük, egyik kezében egy tál gőzölgő valamivel, a másikban két csorba szélű cserépkancsóval és figyelmesen tanulmányozta őket.

- Már elnézést a szóért, uraim - nyájaskodott -, de előbb szeretném látni a pénzüket. Mostanság már csak ilyen időket élünk...

- Nesze - mondta Caramon, előhúzott egy érmét a bugyellárisából és az asztalra hajította. - Elég lesz?

- Igen, uram, hogyné! - csillant fel a fogadós szeme majdnem olyan fényesen, mint az ezüstpénz. Gyorsan letette a tálat és a kancsókat, majd mohón a pénz után kapott, közben végig a mágusra függesztve tekintett, mintha attól tartana, hogy az egy mozdulattal eltűnteti.

Zsebébe csúsztatva az érmét, visszacsoszogott a lepusztult bárpult mögé, és előhúzott három tányért, három szarukanalat és három korsót. Ezeket is az asztalra rakta, majd hátralépett és újra elégedetten dörzsölte össze a kezét. Crysanía felvette az egyik tányért és undorodva forgatta a kezében, majd kiöblítette a forró víz maradékával.

- Van még szükségük valamire? - érdeklődött a fogadós olyan nyálas hangon, hogy Caramon elfintorodott.

- Van egy kis sajtot és kenyered?

- Igen, uram.

- Akkor csomagolj be egy jó adagot.

- Úgy lesz, uram... továbbmennek, ugye? - kérdezte kíváncsian.

Crysanía letette a tányért az asztalra és feltekintett, mert volt valami furcsa a férfi hangjában. Caramon felé pillantott, hogy a harcos vajon észrevette-e, de a nagydarab férfi már teljes odaadással, mohón szűrcsölvé kanalizta a levesét. Szemmel láthatóan Raistlin sem vett észre semmit, mert mereven a tűzbe bámult, elerőtlenedett kezét ölébe hullatva, s még mindig markolva a kiürült teáscsészét.

- Hát az biztos, hogy nem töltjük itt az éjszakát - felelte Caramon, miközben kanalát a levesbe merítette.

- Hát pedig errefelé nem tanálnak jobb helyet... Mit is mondtak, merre mennek?

- Semmi közöd hozzá - vágta rá gyorsan Crysanía. Telemerte a tányért levessel és Raistlin elé tette. De a mágus csak egy pillantást vetett a sűrű, zsíros folyadékra és megrázta a fejét. Bár nagyon éhes volt, Crysanía is csak néhány kanálnyit tudott legyűzni a kotyvalékból. Aztán félretolta a tányért, maga köré kanyarította még mindig nedves köpenyét és felkucorodva karosszékébe lehunyta a szemét. Próbált nem gondolni rá, hogy egy óra múlva ismét nyeregbe kell szállnia és odakint lovagolnia az esőverte külvilágban.

Raistlin már elaludt. Csupán Caramon kanalizásának zaja hallatszott - aki a sokat próbált utazók étvágyával falta a levest -, illetve a fogadós matatása a konyhából, ahol a megrendelt úticsomagot készítette elő.

Egy órával később Caramon elővezette a lovakat - három hátast és egy túlterhelt teherhordót, amelynek rakományát lefedte takaróval és szorosan lerögzítette, egy kötéllel. Segített nyeregbe szállni fivérének és Lady Crysaníanak, és miután meggyőződött róla,

hogy azok biztosan elhelyezkedtek, maga is fellendült nagytestű lova hátára. A fogadós hajadonfőtt állt mellettük az esőben, kezében a kosárral, amelybe az elemózsiát készítette. Vigyorogva nyújtotta fel Caramonnak, miközben ruhája lassan átázott a szakadó esőben.

Caramon kurtán megköszönte és egy újabb ezüstöt vetett a fogadósnak - ami annak lába elé, a sárba hullott -, majd megragadta a málhás ló kantárját és elindult. Cysania és Raistlin követte, előredőltek a nyeregben, és lehajtották a fejüket, hogy minél kevésbé érje arcukat a víz.

A fogadós, aki szemmel láthatóan ügyet sem vetett a szakadó esőre, lehajolt és felvette a sárba dobott pénzt, majd felegyenesedve a távozók után nézett. Az istálló sarka mögül két alak bukkant elő és némán csatlakozott hozzá.

A kocsmáros levegőbe hajította az ezüstérmét és rájuk kacsintott.

- Mondjátok meg neki, hogy a solanthusi úton mennek.

Könnyű prédái voltak a rajtaütésnek.

A vigasztalanul szürke, esős nap félhomályában, az évszázados fák víztől csöpögő, csupasz ágai alatt lovagolva, ahol a vastag avar még lépteik zaját is elnyelte, mindnyájan saját borús gondolataikba merültek. Meg se hallották az közeledő patadobogást, a fényes acél csengését, csak amikor már késő volt.

Mielőtt felfoghatták volna, mi történik, sötét árnyak hullottak eléjük a fák ágai közül, mint hatalmas madarak, széttárt szárnyú, fekete köpenyeikkel lassítva zuhanásukat. Ez az egész szinte hangtalanul, begyakorlottan történt.

Az egyik épp Raistlin mögött ért földet, és leütötte a mágust, mielőtt még az megfordulhatott volna. A másik Cysania mellett ugrott le a fáról, és egyik kezével betapasztotta a lány száját, a másikkal egy törzshegyét szorította a papnő nyakához. De ahhoz, hogy Caramont lerángassák a lováról és a földre teperjék, három támadóra volt szükség, és még így is, mire véget ért a küzdelem, egyikük örökre a sárban fekvé maradt. Mozdulatlanul, kitekert nyakkal hevert a pocsolyában.

- Eltört a nyaka - jelentette az egyik rabló egy alaknak, aki most, hogy véget ért a küzdelem, előrejött, szemügyre véve az eredményt.

- Szép munka - jegyezte meg hűvösen, Caramont figyelve, akit emberei még mindig a földre nyomva tartottak, bár kezeit már összekötözték a háta mögött. A harcos homlokán egy mély seb erősen vérzett, de a zuhogó eső lemosta arcáról a kiömlő vért. Caramon megázta a fejét, hogy elmúljon a szédülése és tovább küzdhessen.

A főnök a harcos dagadó izmait figyelte - ahogy az újra és újra nekifeszül az ázott bőrszíjaknak, míg emberei aggódó pillantásokat vetettek hol rá, hol pedig a recsegő szíjakra -, majd elismerően biccentett.

Caramonnak végül sikerült kiráznia fejéből a szédülést, szeméből pedig az esővízzel kevert vért, és körbenézhetett. Legalább húsz-harminc, állig felfegyverzett férfi állt körülöttük. A harcos a vezetőjükre emelte tekintetét, és halkán elkáromkodta magát. Ez a fickó volt a legrobosztusabb férfi, akit valaha is látott. Raagot, az istari Aréna gladiátorát jutatta eszébe.

Félogár - mondta magában, és kiköpte egy fogát, melyet a küzdelemben ütöttek ki. Még elevenen élt emlékében a hatalmas ogár, Arack segítője, aki a gladiátorokat készítette fel a Játékokra. Caramon látta, hogy ez a férfi nyilvánvalóan ember, de bőrének van némi sárgás árnyalata, és lapos orra, arcvonásai is ogárra emlékeztették. Ezenkívül termetre is nagyobb, bármely más embernél, még a harcosnál is egy jó fejfel, és olyan vastagok a karjai, mint egy-egy farönk. Caramon azt is észrevette, hogy furcsán, bicegve jár, és hosszú, földig érő pantallót visel, amely elrejtí a lábait.

Mivel az Arénában megtanulta, hogy felmérje ellenfeleit és kikutassa gyengéiket,

figyelmesen tanulmányozta a férfit. Amikor egy szélroham fellebbentette a prémmel bélelt kabát szárnyát, Caramon döbbenten látta, hogy hiányzik a fél lába. Helyén csupán egy vasból öntött tuskó volt.

Mikor a félogár észrevette, hogy a harcos a múltját nézegeti, szélesen elvigyorodott és közelebb lépett hozzá. Felemelte a kezét és hatalmas tenyerével megpaskolta a harcos arcát.

- Mindig becsültem azokat a fickókat, akik nem esnek kétségbe egy kis bunyótól - mondta halkan, majd összekulcsolva két kezét, állon vágta Caramont. Az ütés erejétől a nagydarab ember hátratántorodott, majdnem ledöntve lábukról azokat, akik kétoldalt fogva tartották. - De megfizetsz az emberem haláláért!

A félogár összehúzta magán a kabátot és Crysaniához lépett, akit az egyik embere tartott szorosan fogva. Még mindig a lány szájára tapasztotta a kezét, és bár a papnő sápadt volt, szeme dühösen, sötéten villogott.

- Ó, milyen kedves! - mondta lágyan a főnök. - Még Évközép sincs, és máris egy ilyen csinos ajándék!

Nevetése végigdübörgött a fák alatt. A férfi előrenyújtotta a kezét, és egyetlen mozdulattal letépte a köpenyt a lány nyakából. Tekintete gyorsan végigsiklott a gömbölyű formákon, melyeket a vékony, esőtől átnedvesedett, testre tapadó fehér ruha felfedett. Szélesen elmosolyodott, szeme mohón összeszűkült. Kinyújtotta lapátnyi tenyerét.

Crysania megpróbált elhúzódní előle, de a félogár könnyedén megragadta és felnevetett.

- Nicsak, miféle bizsut hordasz, szentem? - kérdezte, amikor észrevette a lány nyakában lógó medált. - Szerintem... nem illik hozzád. Ez színtiszta platina!

Elismerően fűttengett.

- Jobb lesz, ha én vigyázok rá. Attól félek, elveszítenéd a sok gyönyörűség közepette, ami ránk vár...

Közben Raistlin összeszedte magát, és látta, hogy a félogár Paladine medálját markolássza. Crysania tekintetében gúnyos káröröm csillant, bár szemmel láthatóan minden ízében borzongott a rabló érintésétől. Vakító, fehér villanás hasította ketté a monoton eső szürke függönyét. A félogár a tenyeréhez kapott. Fájdalmasat ordítva hátraugrott és elengedte Crysaniát.

Csodálkozás moraja futott végig a körülöttük álló bandán. A férfi, aki eddig fogva tartotta Crysaniát, meglepetésében lazított fogásán, így a lány azonnal kisiklott a szorításból, dühös pillantást vetett fogvatartójára és gyorsan magára terítette köpenyét.

A félogár felemelte a kezét, arca eltorzult a dühből. Caramon már attól tartott, hogy megüti Crysaniát, amikor váratlanul felkiáltott az egyik rabló.

- A varázsló! Kezd magához térni!

A bandavezér még mindig a papnőre szegezte tekintetét, de lassan leengedte a kezét. Aztán elmosolyodott.

- Nos, boszorkány, úgy látszik az első menet a tiéd. - Visszanézett Caramonra. - Szeretem a kihívásokat... a harcban is és a szerelemben is. Úgy tűnik, roppant szórakoztató este áll előttünk.

Intett a rablóknak, hogy ragadja meg ismét a lányt, amit az azonnal végre is hajtott, bár Caramonnak úgy tűnt, mintha kissé vonakodva tenné. Akkor a félogár odament, ahol Raistlin hevert a földön, fájdalomtól nyögdecseve.

- Mindnyájuk közül a varázsló a legveszélyesebb. Kötezzétek hátra a kezét és peckeljétek ki a száját - parancsolta az egyik útonállóknak. - És ha túl sokat károgná, vágd ki a nyelvét, az majd véget vet a varázsolhatnékjának.

- Miért nem öljük meg most rögtön? - dohogott az egyik rabló.

- Csak rajta, Brack - unszolta a félogár kedvesen, szembefordulva a közbeszólóval. - Vedd elő a késedet és vágd el a torkát!

- A saját kezemmel? - hőkölt hátra a bandita.
- Nem? Jobban szeretnéd, ha rám szállna az átok, hogy megöltem egy feketeköpenyest? - folytatta a vezér, még mindig azon a vészjóslóan nyugodt hangon. - Jobban szeretnéd azt látni, ha az én karom száradna le?

- Ne... nem úgy értettem... persze hogy nem, Vaslábú! Nem... is gondoltam erre... ennyi az egész.

- Akkor kezdj el végre gondolkodni! Most nem árthat nekünk. Nézz rá! - mutatott Raistlinra. A mágus a hátán feküdt, kezeit elől összekötözték. Száját kitömték valami ronggyal és szorosan körbecsomózták. Ám szemei oly rettenetes dühvel izzottak a fejére húzott csuklya árnyékának mélyén, hogy a körülötte álló életerős férfiak kényelmetlenül feszengve azon gondolkodtak, vajon elég erős-e a gúzs, amelyet ráraktak.

Talán mert maga is így érezhetett, Vaslábú odabicegett a földön fekvő varázslóhoz, aki keserű gyűlölettel tekintett rá. Ahogy megállt a mágus mellett, a félogár arcán torz mosoly terült szét, és vaslábával váratlanul oldalba rúgta Raistlint. A mágus összegörnyedt. Crysania rémülten felsikoltott, de őre kemény kézzel tartotta. Caramon elámult a mozdulat gyorsaságán, de ugyanakkor szájalom nyilallt a szívébe, látva testvére fájdalomtól görcsbe ránduló testét.

- Ez majd lecsendesíti egy időre. Ha visszaértünk a táborba, bekötjük a szemét és felküldjük sétálni a Sziklára. Ha véletlenül megcsúszna és a szakadékba zuhanna - nos, hát az csak egy szerencsétlen baleset lenne, ugye, emberek? A vére nem szennyezné a kezünket.

Innen-onnan megkönnyebbült nevetés hallatszott, de Caramon látta, hogy többen feszengő pillantást váltanak és a fejüket csóválják.

Vaslábú elfordult Raistlintól és csillogó szemmel szemlélte a málhásló súlyos terhét.

- Ma gazdag zsákmányunk van, emberek! - kiáltotta elégedetten. Visszabicegett Crysaniához, akinek karjait fogvatartója még mindig szorosan, bár kissé idegesen markolászta.

- Valóban gazdag a zsákmányunk - dörmögte a félogár. Fél kézzel durván megragadta a lány állát. Előrehajolt és száját keményen a papnő ajkaihoz nyomta. Crysania tehetetlen volt, mert őrzője leszorította a karjait. Nem ellenkezett, talán mert valami belső érzés azt súgta neki, hogy éppen ez az, amire a férfi számít. Egyenesen, merev testtel állt. De Caramon látta, hogy a lány keze ökölbe szorul, és amikor Vaslábú eleresztette, félrefordította és lehajította a fejét, hogy hosszú fekete haja arca elé hulljon, eltakarva a szemét.

- Tudjátok, fiúk, hogy milyen előzékeny vagyok - kiáltotta a vezér, és vadul Crysania hajába markolt -, hogy mindig megosztom veletek a zsákmányt... miután kivettem belőle a részemet!

Most már többen nevettek, sőt egyik-másik helyről éljenzés is hangzott. Caramonnak kétsége sem lehetett afelől, hogy mire gondol a bandavezér, és az elkapott félszavakból úgy tűnt, hogy ezek a banditák nem először „osztják meg” maguk közt a „zsákmányt”.

De látott néhány fiatal arcot, akik most zavartan lesütötték a szemüket, homlokukat ráncolták és fejüket csóválták. Sőt, még néhány dörmögő megjegyzés is hallatszott.

- Hát én nem teszem azt egy boszorkánnyal!... Előbb vinném ágyba a mágust!

Boszorkány! Már megint ez a szó. Keserves emlékek törtek Caramonra. Emlékképek abból az időből, amikor még ő, Raist és Kova, a törpe kovács együtt utazott, jóval az igaz istenek visszatérése előtt. A harcos lelki szemei előtt ijesztő élességgel elevenedtek meg a képek, ahogy betérnek egy kisvárosba, ahol éppen egy öregasszonyt készültek megégetni, akit boszorkánysággal vádoltak. Lepergett előtte a jelenet, ahogy fivére és Sturm, a nemeslelkű lovag, saját életüket kockáztatták, hogy megmentse a vénséget, aki csupán egy másodvonalbeli illuzionista volt.

Caramonnak egészen mostanáig nem is jutott eszébe, hogy miként viszonyulnak az emberek ezidőtájt a mágiához. És Crysania istentől eredő hatalma itt, ahol most egyetlen papja sincs az igaz isteneknek, még gyanúsabbnak tűnhet. Megborzongott, de kényszerítette magát, hogy hideg logikával mérlegeljen. Az égetés kegyetlen halál, de százszor jobb, mint...

- Hozzátok ide a boszorkányt! - Vaslábú végigbicegett az erdei úton oda, ahol egyik embere fogta lova kantárát. Nyeregbe szállt és intett. - Aztán kövessetek a többiekkel.

Crysaniát előrelökdöste a reá vigyázó bandita. Vaslábú lehajolt, megragadta a lányt a derekánál, és maga elé emelte a nyeregbe. Miközben a gyeplőt tartotta, vastag karjai szinte kalodába zárták a papnőt. Crysania mereven ült, mozdulatlanul előrenézve, hideg, rezzenéstelen arccal.

Vajon tudja? - töprengett Caramon, tehetetlenül figyelve, ahogy Vaslábú ellovagol előtte, sárgabőrű arcán torz vigyorral. Egész életében burokban élt, távol tartották tőle az ilyen dolgokat. Talán fel sem fogja, hogy mi minden szörnyűséget képesek ezek az emberek elkövetni!

És akkor Crysania letekintett Caramonra. Arca sápadt volt és nyugodt, de szemében olyan rettegés, olyan félelem és könyörgés tükröződött, hogy a nagydarab férfi mellére ejtette a fejét és összefacsarodott a szíve.

Tudja... Az istenek legyenek hozzá irgalmasak. Tudja...

Valaki megtaszította Caramont. Néhány fickó rángatni és lökdösni kezdte a lovához, és arccal előre, keresztbe dobták a nyeregbe. Ott lógott, hátasa oldalán, a csuklójára tekert bőrszíjak mélyen a húzába vágtak, és figyelte, ahogy a banditák megragadják fivére magatehetetlen testét is, és keresztüldobják a másik ló nyergén. Végül a rablók is nyeregbe szálltak, és szárra véve a foglyok lovait, az erdő belseje felé fordultak.

Az eső végigfolyt Caramon fedetlen fején, miközben a ló cuppogva dagasztotta a sarat, még a lelkét is kirázva a szokatlan testhelyzetben lovagló harcosnak. A nyeregkápa törte az oldalát, a fejéből még mindig szivárgó vér pedig a szemébe csorgott és elvakította. Lelkében viszont ott égett a rémült, rettegő szempár képe, ahogy hozzá könyörgött segítségért.

És Caramon tudta, hogy nincs segítség.

10. FEJEZET

Raistlin keresztülvágott az izzó sivatagon. Végtelenbe tartó lábnyomok futottak előtte a homokban, és ő követte őket. A keskeny csapás pedig egyre beljebb és beljebb vezetett, dűnére fel, dűnéről le, a vakító fehér, perzselő napfényben. Melege volt, kimerült és rettenetesen szomjas lett. A távolban apró tavacska víztükre csillogott, árnyas fáktól övezve. De akárhogy is erőlködött, nem érhetett oda. A nyomok nem arra vezettek, és ő képtelen volt más irányba fordítani lépteit.

Csak menetelt előre. Fekete köpenye súlyosan nehezedett a vállára. És akkor, maga sem tudta miért, hirtelen feltekintett, és elakadt a lélegzete a rémülettől. A nyomok egy vesztőhelyhez vezettek! Fekete csuklyás férfi térdelt a tőke előtt, fejét a fatönkre hajtva. És bár az arcát nem láthatta, rémítő bizonyossággal tudta, hogy ő maga térdel a tőke előtt, a halálra várva. A hóhér, kezében véres bárdal, megállt felette. Az ő arcát is fekete csuklya fedte. Felemelte a fejszéjét és bemérte vele a mágus nyakát. S miközben a bárd lehullt, Raistlin utolsó pillantásával meglátta hóhéra arcát...

- Raist - suttogta mellette valaki.

A mágus megrázta zúgó fejét. A hang elhozta neki a kellemes megnyugvást, hogy ez az

egész csak egy álom. Küszködött, hogy felébredjen, harcolt, hogy legyőzze a rémálmot.

- Raist! - hallotta újra a sziszegést, ezúttal sokkal sürgetőbben.

A mágust most valós veszély érzete töltötte el, nem álombélié, és ez siettette ébredését. Teljesen éber lett, de még mozdulatlanul feküdt pár pillanatig, szemét lehunyva, míg teljesen fel nem fogta, hogy mi történik körülötte.

A nyirkos földön hevert, elől összekötözött kézzel, felpeckelt szájjal. Halántékában fájdalom lüktetett, fülében Caramon hangja visszhangzott.

Beszélgetés és nevetés zaja vette körül, és érezte a főzőtüzek illatát. De a hangok nem közvetlen mellőle hallatszottak, kivéve fivéréét. És akkor hirtelen minden az eszébe jutott. Emlékezett a támadásra, a férfira a vaslábbal... Raistlin óvatosan kinyitotta a szemét.

Caramon mellette feküdt a sárban, hasára fordítva. Kezeit bőrszíjakkal szorosan hátrakötötték. Fivére szemében ismerős fény csillogott, amiről a mágusnak régmúlt napok jutottak eszébe, azok az idők, amikor még vállvetve harcoltak, egyesítve a mágia és az acél erejét. És dacára a fájdalomnak és a sötétségnek, a mágust eltöltötte a remény, egy érzés, amit már időtlen idők óta nem érzett.

Mivel a veszély közös volt, az ikreket most újra erős kapocs tartotta össze, ami lehetővé tette, hogy félszavakból is értsék egymást. Caramon, mikor látta, hogy fivére teljesen tisztában van helyzetükkel, olyan közel hemperedett, amennyire csak mert, és suttogva megszólalt.

- Van rá valami mód, hogy kiszabadítsd a kezedet? Nálad van még az ezüstitöröd?

Raistlin gyorsan bólintott. Valamikor, az idők kezdetén, az istenek megtiltották a mágusoknak, hogy bármiféle fegyvert vagy páncélt viseljenek. Erre azt az ürügyet találták ki, hogy a tanulmányok úgyis sok időt emésztenek fel, nem marad elég arra, hogy rendesen megtanuljanak bánni egy fegyverrel. De miután a mágusok segítettek Humának megsemmisíteni a Sötétség Királynőjét azáltal, hogy megalkották a Sárkánygömböket, az istenek megengedték nekik, hogy Huma lándzsájának emlékére egy tört hordjanak maguknál.

Az apró ezüstitör egy ravasz csomóval Raistlin csuklójához volt erősítve, hogy egyetlen mozdulatára kezébe csúsztatható legyen, és mint utolsó fegyvert bevethesse támadói ellen, ha már kifogyott a varázslatokból... vagy olyan helyzetbe került, mint ez.

- Elég jól vagy ahhoz, hogy használd a varázserődöt? - lehelte Caramon.

Raistlin egy pillanatra elgyengült és lehunyta a szemét. Igen, elég erőt érzett magában. De ha felhasználja, az csak tovább gyengíti, azaz még tovább tart majd, míg visszanyeri energiáit, hogy szembenézzen a Kapu őreivel. Másrészt, ha nem ér el odáig, akkor minek...

Természetesen meg fogja élni a napot! - gondolta keserűen. Fistandantilus is megélte! És ő most nem tesz semmi mást, mint követi a lányomokat a homokban...

Raistlin dühösen elhessegette a gondolatot. Kinyitotta a szemét és bólintott. Elég erős vagyok - üzenté testvérének mentálisan, mire Caramon megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Raist - suttogta a harcos, és arca hirtelen halálosan komollyá vált -, el... el tudod képzelni..., hogy mit terveznek Crysaniával.

A mágus agyába hirtelen bevillant a kép, ahogy a brutális, ogárszerű férfi durva kezeivel megragadja Crysaniát, és érezte, ahogy feltör benne a harag és a düh, ami csak igen ritkán fordult vele elő. Szíve fájdalmasan összeszorult, és látását egy pillanatra vérvörös köd homályosította el.

Mikor észrevette, hogy Caramon csodálkozva mered rá, rájött, hogy érzelmei az arcán is tükröződtek. A mágus dühöset horkantott, mire a harcos sietve folytatta.

- Van egy tervem.

Raistlin türelmetlenül bólintott, előre tartva attól, amit fivére a fejében forgat. Caramon tovább suttogott.

- Ha nem sikerül...

...akkor előbb őt ölöm meg, aztán magamat, fejezte be Raistlin. De erre persze nem lesz szükség. Biztonságban volt... védelem alatt állt...

Mikor meghallotta, hogy az egyik rabló feléjük közelít, a mágus lecsukta a szemét, és boldogan merült ismét a tettettett ájulásba. Ez időt adott neki, hogy rendezze összezavarodott érzéseit, és ismét uralkodni tudjon magán. Az ezüsttőr hűvösen simult a karjához. Megfeszítette izmait, ezzel kioldotta a csomót. És egyidejűleg kiűzte lelkéből azt a szokatlan, heves érzelmet, melyet a lány miatti aggodalom keltett benne... kivéve annyit, amennyire ahhoz volt szükség, hogy mint hasznos segítőtársként, mint a megfelelő papként gondoljon rá.

Két bandita felcibálta Caramont, és maguk előtt lökdösve a tűzhöz taszigálták. A harcos magában hálás volt a gondviselésnek azért, hogy kísérői azon a rövid és felületes pillantáson kívül, amellyel meggyőződtek róla, hogy a mágus még mindig nem tért magához, nem törődtek többet fivérével. Az egyenetlen talajon botladozva és fogait csikorgatva az elzsibbadt lábába nyilalló fájdalomtól, Caramon azon a furcsa arckifejezésen töprengett, amelyet Raistlin arcán látott, amikor megemlítette neki Lady Crysaniát. Ha más arcán látja, arra gondolt volna, hogy az illető egy féltékeny szerető. De hogy a fivére? Képes egyáltalán Raistlin ilyen érzelmekre? Caramon még Istarban eldöntötte a mágusról, hogy nem, mert lelkét annyira átítatta már a gonoszság.

De most fivére egészen másnak látszott, sokkal jobban hasonlított a régi Raistlinra, a testvérré, aki az oldalán harcolt, akivel számtalanszor megmentették egymás életét. Amit Raistlin Tasról mondott Caramonnak, teljesen hihetőnek tűnt. Tehát végül is nem ölte meg a surranót. És bár időnként valóban kiállhatatlan, azt meg kell hagyni, hogy Lady Crysaniával mindig nagyon előzékenyen viselkedett. Talán...

Egyik kísérője fájdalmasan a bordái közé vágott, visszarántva ezzel Caramont a valóságba. Talán! - csikorgatta fogát a harcos. Talán itt most minden véget ér. Talán saját életéért mindössze a másik kettő késleltetett halálát tudja majd megvásárolni.

Miközben keresztülvágtak a táboron, Caramon hallotta, ahogy a banditák a rajtaütés részleteit elevenítik fel, de nem figyelt rájuk, mert még egyszer átgondolta tervét.

A zsványok tábora sokkal inkább emlékeztetett egy falura, mint egy tolvajbarlangra. Hevenyészve összetákoltt fakunyhókban laktak, állataikat egy nagy, elkerített barlangban istállózták. Nyilvánvalóan már jó ideje itt lehetnek, és szemmel láthatóan nem félték a törvénytől. Mindez további magyarázkodás nélkül is bizonyította a Vaslábú, a félogár vezér szervező- és vezetőképeességeit.

Caramon, aki a maga idejében nem csupán néhány csetepatéből ismerhette az ilyen táborokat, látta, hogy itt nem mindenki elvetemült gonosztevő. Észrevette, hogy vannak köztük olyanok, akik ha Crysaniára pillantottak, rosszállóan csóválták a fejüket, arra gondolva, hogy mi lesz a lány sorsa. Jóllehet a banditák ruházata alig volt több szakadozott rongyoknál, sokan közülük jó minőségű fegyvert viseltek - olyan acélkardokat, melyek apáról fiúra szállnak, és azokat olyan szerető gonddal kezelték, amilyen csak családi örökségnek jár, nem pedig idegenektől szerzett zsákmánynak. És bár az esőverte nap szürke félhomályában nem láthatta tisztán, de mintha némely fegyveren a Rózsa és a Jégmadár jelét vélte volna felfedezni - a solamniai lovagok rendjének ősi szimbólumait.

Azok az emberek simára borotválták arcukat, nem viselték a Lovagok büszke bajuszát, de egyik-másik fiatal, komoly arcon mintha Fényeskardú Sturmnek, néhai lovagbarátjának büszke vonásait ismerte volna fel. Sturm emlékével együtt eszébe jutott az is, amit a lovagrendek Összeomlás utáni sorsáról tudott.

Krynn lakói, akik nem értették a rájuk zúdult csapás okát, a lovagokat hibáztatták, amiért

azok nem siettek a segítségükre a szükség napjaiban, és a feldühödött tömeg elűzte őket otthonaikból. Sokakat meggyilkoltak közülük, családjukat a szemük láttára mészárolva le. Azok, akik túléltek, elrejtőztek, világgá mentek, vagy olyan rablóbandákhoz csatlakoztak, mint ez itt.

Caramon, amikor körbetekintett a táboron, a fegyvereiket tisztogató és halkán beszélgető férfiak arcán nemcsak az ördögi gonoszság nyomait fedezte fel, hanem sok esetben látott rajtuk közönyt és reménytelenséget is. Maga is megélt nehéz időket. Tudta, hogy az mit képes tenni az emberrel.

Mindez reménnyel töltötte el, hogy terve sikerülhet.

Nem messze attól a helytől, ahol őt és Raistlint lelőtték a lovak hátáról, a tábor közepén egy máglya égett. Visszapillantva látta, hogy fivére még mindig ájulást színlel. De azt is észlelte - mert tudta, mire kell figyelnie -, hogy a mágusnak sikerült olyan testhelyzetet felvennie, hogy tisztán láthasson és hallhasson mindent.

Amint Caramon a tűz fénykörébe lépett, a legtöbb bandita abbahagyta, amivel foglalatostkodott és köréje gyűltek félkörbe állva, hogy lássák mi következik. A tűz mellett, egy hatalmas faszékben terpeszkedve ült Vaslábú, egy palackkal a kezében. Körötte néhány férfi állt, akik otromba tréfákkal szórakoztatták egymást, és tele szájjal röhögtek rajta, s akikben Caramon azonnal felismerte a talpnyalóknak azt a leggyávább típusát, akik csak a főnök háta mögül bátrak. És egyáltalán nem lepődött meg, amikor megpillantotta köztük a rosszarcú fogadóst.

Vaslábú mellett egy alacsony széken Crysania ült. Köpenyét elvették, ruháját a mellénél felhasították - nem volt nehéz kitalálni, hogy ki. És Caramon eszelős dühvel vette észre a mostanra már megképzült tenyérynymot a lány arcán.

De a papnő keményen tartotta magát, mereven maga elé bámult, és próbált ügyet sem vetni a mögötte elhangzó durva tréfákra és a rémséges történetekre, melyeket egymást túlkiabálva adtak elő a nyáladzó gazemberek. Caramon elismerően rámosolygott. Felidézve a papnő örülettel határos rettegését Istar utolsó napjaiban, és belegondolva korábbi gondtalan és védett életébe, a harcos kelleemesen meglepett, sőt lenyűgözött volt, látva hogy a lány olyan nyugodtan viselkedik ebben a veszélyes helyzetben, hogy azt még Tika is megirigyelhetné.

Tika... komorodott el Caramon. Nem akart Tikára gondolni, különösen nem Crysaniával kapcsolatban. Gondolatait visszaterelte a jelenhez, és pillantását elfordította a papnőről, hogy hűvös tekintettel felmérje ellenfelét, most már csak őrá koncentrálva.

Vaslábú, amikor észrevette Caramont, széles mozdulattal közelebb invitálta.

- Itt az ideje, hogy meghalj, harcos - közölte kedélyesen, szinte barátságos hangon. Aztán Crysaniára pillantott. - Biztos nem bánja, hölgyem, ha a mi kis pásztoróránk némi késedelmet szenved, amíg elintézem ezt a dolgot. Tekintse úgy, mint egy kis előjátékot, kedvesem.

Kézfejjével megcirógatta a papnő arcát. De amikor a lány elhúzódott érintése elől, és sötét szemét dühösen rávillantotta, a férfi egy könnyed mozdulattal visszakézből szájon vágta.

Crysania még csak fel sem kiáltott, hanem felszegte a fejét, és büszke pillantását kínzójára szegezte.

Caramon tudta, hogy nem engedheti eluralkodni magán a lány miatti aggodalmát, ezért szemét le sem vette a vezérről, nyugodt tekintettel tanulmányozta annak arcát. Ez az ember megfélemlítéssel és nyers erővel uralkodik - gondolta magában. Emberei közül sokan csak kényszerből követik. Mindnyájan félnek tőle. Lehet, hogy ő az egyetlen törvény itt, ezen az istenektől elhagyott földön. De láthatóan jól tartja a katonáit, akik nélküle talán éhen halnának. Ezért aztán lojálisak hozzá, de vajon meddig tart a lojalitásuk?

Caramon egyenesen állt, látva, hogy a félogár különös tekintettel méregeti, és amikor megszólalt, hangja nyugodt volt és egyenletes.

- Így szoktad kimutatni a bátorságodat? Hogy asszonyokat versz? - mondta megvetően.
- Oldoztasd el a kezemet és add vissza a kardomat, akkor majd meglátjuk, milyen férfi is vagy te valójában!

Vaslábú érdeklődve tanulmányozta a harcost, és Caramon kelletlenül fedezte fel a brutális arc mögött az intelligencia kétségtelen jeleit.

- Azért ennél valami eredetibbet vártam volna tőled, harcos - emelkedett fel székéből a vezér, és félig színpadias, félig valódi csalódottsággal felsóhajtott. - Talán mégsem vagy olyan komoly ellenfél számomra, mint korábban gondoltam. De ma este úgyszincs jobb dolgom. Mármint ilyen korán este - tette hozzá, és elegáns, hódolatteljes mozdulattal meghajolt Crysania előtt, aki tüntetőleg elfordította a fejét.

A félogár ledobta válláról prémmel bélelt kabátját, és félig hátrafordulva utasította egyik emberét, hogy hozza elő a kardját. A talpnyaló lélekszakadva elloholt, hogy teljesítse a parancsot, míg a többiek megtisztítottak egy kis teret a máglya előtt a küzdelem számára. Szemmel láthatóan nem először készítettek elő ilyesfajta sporteseményt. Kihasználva az átmeneti zűrzavart, Caramon elkapta Crysania pillantását.

A harcos feje apró mozdulatával jelentőségteljesen Raistlin felé intett. Crysania azonnal felfogta az üzenetet. A mágus felé pillantott, szomorúan elmosolyodott és biccentett. Tenyerébe fogta Paladine medálját és ajkai néma imát rebegtek.

Caramont kísérői a kör közepére lökdösték, így a harcos szem elől veszítette a lányt.

- Többre lesz itt szükség, hölgyem, mint egy halk imára, hogy megmeneküljünk ebből a helyzetből - dűnnyögte, azon töprengve, hogy vajon most fivére is fohászkodik-e segítségért a Sötét Királynőhöz.

Nos, őneki nincs kihez imádkozni, hacsak nem saját izmaihoz, csontjaihoz és inaihoz.

Kézéről levágták a bőrszíjakat. Caramon összerándult a fájdalomtól, ahogy a vér ismét áramlani kezdett elszorított karjában, de gyorsan megfeszítette néhányszor az izmait, és megdörzsölte a helyet, ahol a szíjak mélyen a húsába vágtak, hogy minél hamarabb visszaálljon a vérkeringése. Aztán levette átázott ingét és nadrágját, mert meztelenül könnyebben mozgott. Azonkívül a ruha lehetővé teszi, hogy az ellenfél megragadja, jutott eszébe Aracknak, az Istari Aréna Játékok öreg törpe instruktorának tanítása.

Caramon kidolgozott izmainak látványa elismerő morajt csalt ki a körben álló banditákból. Az esővíz végigcsorgott napbarnította, izmos testén, a tűz fénye megcsillant széles mellkasán és vállain, megtörve a számtalan vágáson és forradáson, melyet a harcokban szerzett. Valaki előhozta Caramon kardját, és ő gyakorlott könnyedséggel és nyilvánvaló hozzáértéssel suhintott vele néhányat a levegőbe. Még Vaslábú is, aki épp ekkor lépett be az embergyűrűbe, kelletlen elismeréssel nézte a hajdani gladiátort.

De ha Vaslábú meglepődött ellenfele alakján és képességein, Caramon sem volt kevésbe lenyűgözve a félogár megjelenésén. A hatalmas termetű férfi mindkét rasszától a legjobb tulajdonságokat örökölte. Míg izmaiban egy ogár ereje és gyorsasága feszült, szemében ember-őseinek veszélyes intelligenciája csillogott. Ő is majdnem teljesen meztelen volt, mindössze egy ágyékkötőt tekert a dereka köré. De amitől Caramonnak tényleg elakadt a lélegzete, az a félogár fegyvere volt. Még soha életében nem látott ilyen gyönyörű kardot.

A hatalmas pengét kétkezes fegyvernek szánták. És Caramon, aki szakértő tekintettel vette szemügyre, tudta, hogy azt még megemelni is csak kevesen bírnák, forgatni meg alig néhányan. De úgy végképp senki, ahogy Vaslábú, aki fél kézzel forgatta. Ráadásul feltűnően jól, ahogy azt Caramon azonnal látta a félogár gyakorlott, jól időzített suhintásaiból. Az acélpengén felszikrázott a tűz fénye, ahogy a levegőt hasította. Mély hangon bűgött, ahogy kettészelte a sötétséget, fénycsíkot húzva maga után, mint egy izzó

fadarab.

Mikor a félogár bebicegett a körbe csillogó vaslábán, Caramon elszoruló torokkal döbbsent rá, hogy nem azzal a brutális erejű, ostoba ellenféllel lesz dolga, akire számított, hanem egy intelligens, képzett kardforgatóval, aki még egy kétlábú, jól képzett vívómesterrel szemben is irigylésre méltó magabiztossággal képes kiegyenlíteni hátrányát.

Caramon nemcsak hogy nem tudta kihasználni ellenfele nyomorékságát, ahogy arra már első összecsapásuk után rá kellett jönnie, de kétségbeesetten fedezte fel, hogy amaz milyen mesterien fordítja előnyére látszólagos hátrányát.

Óvatosan, illő távolságból kerülgették egymást, mindketten keresve a rést az ellenfél védelmében. Ekkor Vaslábú, váratlanul, ügyesen kiegyensúlyozva magát fél lábán, vasból készült végtagját előrelelendítette, második fegyverként használva. Tengelye körül megpördülve olyan erővel rúgta hasba Caramont, hogy a természetes gladiátor a földre zuhant. Kardja messzire repült a kezéből.

Vaslábú gyorsan visszanyerte egyensúlyát, és le akart sújtani hatalmas kardjával, hogy véget vetve a küzdelemnek, más szórakozás után nézhessen. De Caramon még az Arénából ismert egy trükköt. Fekve maradt a földön, levegő után kapkodott, eljátszotta, hogy ellenfele kiütötte őt, és arra várt, hogy a másik közelebb lépjen. Akkor hirtelen megragadta Vaslábú ép bokáját, és kirántotta alóla.

A körben álló banditák lelkesen kiabáltak és tapsoltak. Caramon hirtelen újra az istari Arénában érezte magát egy pillanatra, és hagyta, hogy vére felforrjon a harc izgalmától. Feketeköpenyes fivére és a fehér csuhás papnő iránt érzett aggodalma teljesen elpárolgott. Csakúgy, mint az előbb rátört honvágy. Kétségei is elmúltak. A küzdelem borzongató izgalma, mint veszélyes kábítószer zúgott végig az erein, és olyan bódító mámorba taszította, amelyet még testvére sem érezhetett mágiája használatakor.

Caramon talpra szökkent, és látva, hogy ellenfele is ezt teszi, gyorsan félreugrott és a kardja felé lendült, amely nem messze tőle hevert a földön. De Vaslábú volt a gyorsabb. Előbb érte el a fegyvert, és belerúgott, amitől az a magasba perdült.

Caramon, le nem véve tekintetét ellenfeléről, új fegyver után kutatott, és szeme sarkából meglátta a máglyát, amely a kör túlsó szélénél égett.

De Vaslábú észrevette Caramon pillantását. Azonnal rájött, hogy mire készül a harcos, és elzárta útját a máglya felé. Caramon elrohant mellette. A félogár megvillanó pengéje felhasította hasán a bőrt, csillogó vörös csíkot hagyva maga után. Egy tigrisbukfencsel elérte az izzó hasábokat, megragadott egyet, és mire Vaslábú kardja lesújtott a földre, ahol egy pillanattal előbb még a harcos hevert, már ismét talpon volt.

A kard újra a levegőbe emelkedett, Caramon hallotta mély bűgását, és alig bírta időben hárítani a fahasábbal a lezúduló pengét. Forgács és szikra fröccsent szét a levegőben, ahogy a kard a fába harapott, de Caramon keményen markolta az izzó végű fahasábot. Vaslábú ütésének ereje borzalmas volt, Caramonnak belezsibbadt a karja, de nem ejtette el alkalmi fegyverét, és minden erejét összeszedve megpróbálta felborítani a félogárt, mielőtt az visszanyerné egyensúlyát.

De Vaslábú kitartott, és végül úgy maradt állva, hogy vaslábát keményen a földbe döfte. A küzdő felek most eltávolodtak egymástól, hogy új pozíciót vegyenek fel. Aztán megint megvillant a levegőben a csillogó acél és tüzes íveket rajzolt az izzó zsarátnok.

Caramon már nem is tudta, mióta küzdenek. Az idő múlását csak az újra és újra karjába szűrő fájdalom, a feltörő félelem és a növekvő kimerültség jelezte. Már kapkodva szedte a levegőt. Tüdeje égett, mint a kezében tartott fahasáb vége, keze elzsibbadt, hasából vér szivárgott. De még mindig nem sikerült felülkerekednie. Soha életében nem küzdött még ilyen ellenféllel. Vaslábú is, aki lenéző nagyképűséggel kezdte a küzdelmet, mostanra kétségbeesett elszántsággal küzdött. A kör peremén álló emberek már nem kiabáltak,

némán figyelték a halálos párviadalt.

Csak a máglya pattogása, az ellenfelek lihegése hallatszott, és néha-néha egy huppanás, amikor egyik vagy másik a földre került, vagy egy fájdalmas ordítás a találatok nyomán.

A máglya lobogó lángja és a körben álló emberek körvonalai kezdtek összefolyni Caramon szeme előtt. Alig bírta már emelni sajgó karját, mintha egy egész fát markolna, nem csak egy husángot. Fuldokolva kapkodta a levegőt. De a harcos abból, hogy Vaslábú nem használta ki egyik előnyös helyzetét sem, hanem csak tántorogva állt, tudta, hogy ellenfele is kimerült már. A félogár dereka körül egy furcsa, lila öv hólyagosodott fel, ahol Caramon tüzes fegyvere eltalálta. A körülállók hallották a bordák reccsenését, és látták, ahogy a sárga arc eltorzult a fájdalomtól, amikor a találat érte.

De ezt az ütest a kard villogása torolta meg, ami Caramont egyre hátrébb szorította, miközben kétségbeesetten hadonászott maga előtt a botjával, hogy hárítsa a hatalmas penge cséphadaróként rázúduló csapásait. Most ismét óvatosan kerülgették egymást, nem hallva és nem látva semmi mást, csak a feléjük hajló ellenfelet. Mindketten tudták, hogy a következő hiba valamelyikük halálát jelenti.

És ekkor Vaslábú megcsúszott egy pocsolján. Apró megingás volt csupán, de vaslábán egyensúlyozva fél térdre esett. A küzdelem elején egy pillanattal később újra talpon lett volna. De mostanra már kimerítette az erejét, így kicsit tovább tartott felállnia, mint kellett volna.

Ez volt az a pillanat, amire Caramon várt. Előrelendült, minden maradék erejét összeszedve magasba emelte izzó husángját, és lesújtott vele a félogár csonka lábára, pont oda, ahol a vastuskó hozzá volt erősítve. Mint ahogy a kalapács a szöveget a fába, úgy ütötte be Caramon csapása a vaslábát mélyen a felázott talajba.

A félogár vicsorított fájdalmában, próbált megfordulni, kirángatni sárba ragadt lábát, és közben kardjával hadonászva távol tartani a harcost. Ám hiába volt borzalmas testi ereje, most ez sem segített rajta. Caramon, aki mostanra meggyőződhetett róla, hogy ellenfele végképp csapdába került, akár abba is hagyhatta volna a harcot, futni hagyva a rablóvezért.

De ennek a küzdelemnek csak egyfajta befejezése lehetett. Mindketten tudták ezt, az első pillanattól fogva. Caramon előretántorgott, és széles ívben meglendítve husángját, kiütötte a félogár kezéből a kardot. Vaslábú, aki meglátta a halált a harcos szemében, kétségbeesetten küzdött, hogy kiszabadítsa magát. Még az utolsó pillanatban is, amikor a harcos husángja már a feje felé süvített a levegőben, a félogár Caramon felé kapott, hogy megragadja csuklóját...

A fahasáb nedves, tompa csattanással hatolt a rablóvezér fejébe, az ütés ereje hanyatt lökte a hatalmas testet. Rándult még néhányat, aztán végleg elcsendesedett. Vaslábú ott feküdt a sárban, fémlába még mindig a talajba fúródva, és az esővíz mosta le fejéről a kiömlött vért és a kiloccsantott agyvelőt.

Caramon a kimerültségtől és a fájdalomtól térdre rogyott, a vértől csatakos, eső áztatta botra támaszkodva levegő után kapkodott. Fülébe dühös ordítás rivallt, a feldühödött emberek kiáltásai, akik most előrenyomakodtak, hogy végezzenek vele. De nem érdekelte. Már nem számít. Hadd jöjjenek!

De senki sem támadt rá.

Caramont megzavarta ez a nem várt fordulat. Felemelte elhomályosuló tekintetét, és látta, hogy egy fekete köpenyes alak térdel mellette. Fivére törékeny karjára támaszkodva lassan felállt és látta, hogy szikrázó, sercegő villámok áramlanak ki testvére ujjai közül. Caramon lehunyta a szemét, fejét a mágus keskeny vállára hajtotta, és vett egy mély, remegő lélegzetet.

Aztán megérezte egy hűvös tenyér érintését a homlokán, és hallotta, hogy valaki halk

imát mormol Paladine-hoz. Caramon szeme felpattant. Félrelökte az elképedt Crysaniát, de elkésett. A lány gyógyítóereje már szétáradt testében. Szinte hallotta, ahogy a köréjük sereglett embereknek elakad a lélegzete, amint eltűnnek testéről frissen kapott sebei, az apró horzsolások, és ahogy visszatér sápadt arcába az élet. Még a mágus tűzvarázslata sem keltett akkora riadalmat az emberekben, mint ez a hirtelen gyógyulás.

- Boszorkányság! A lány meggyógyította! Égessük meg a boszorkányt!
- Égessük meg mindkettőt! A boszorkányt és a varázslót is!
- Megbűvölték a harcos lelkét! Kapjuk el őket, és szabadítsuk meg tőlük ezt a fiút!

Caramon testvéreére pillantott, és annak arc kifejezéséből látta, hogy ugyanazok a régi, borzalmas emlékek idéződtek fel benne is, ugyanazt a veszély érzi Raist is.

- Megálljatok! - kiáltotta Caramon, és felegyenesedett, ahogy a tömeg közelebb húzódott. Csak Raistlin varázserejétől való félelmük tartotta vissza őket attól, hogy rájuk rontsanak, ezt mindketten jól tudták, és a harcos félt, hogy ez az erő hamarosan kimerül, hiszen testvére máris köhögni kezdett.

Caramon megragadta az összezavarodott Crysaniát, és védelmezően a háta mögé állította, majd szembefordult a nyugtalan, fenyegető tömeggel.

- Ha egy ujjal is hozzáérték ehhez a lányhoz, mindnyájan meghaltok, mint ahogy meghalt a vezérek is! - kiáltotta tiszta, csengő hangon.

- Miért hagynánk életben egy boszorkányt? - acsargott valaki, és körülötte egyetértő moraj támadt.

- Mert ő az én boszorkányom! - jelentette ki határozottan Caramon. Hallotta, amint háta mögött Crysania dühösen nagy levegőt vesz, de Raistlin figyelmeztetően a lányra nézett, hogy meg ne merjen szólalni. - Semmiféle bűbájjal nem kötött magához, hanem az én parancsaimnak engedelmeskedik, meg a varázslóénak. Nem fog bántani benneteket, erre megesküszöm.

A tömeg még morgolódott egy kicsit, de Caramon már nem látott a szemekben fenyegetést. Inkább elismerés csillant bennük. Most hogy megteremtette köztük a tekintélyét, önként meghallgatták.

- Eresszetek utunkra bennünket - szólalt meg Raistlin csendesen -, és mi...

- Várj! - torkolta le Caramon, és megragadva testvére karját, közelebb húzta magához, majd a fülébe súgta: - Jobb ötletem van! Te ügyelj Crysaniára.

Raistlin bólintott, és hátralépett Crysania mellé, aki nyugodtan állt, szemeit az elcsendesedett rablóbandára függesztette. Caramon visszasétált a félogár sárban heverő teteme mellé. Lehajolt, kifeszítette a hatalmas pallost Vaslábú hullamerev fogásából, és magasan a feje fölé emelte. Az izmos testű harcos lenyűgöző látványt nyújtott, ahogy bronzszínű testén megcsillant a lángok táncoló fénye, és vastag karjának izmai megfeszültek a feje fölé emelt kard súlyától, levágott ellenfele holtteste felett.

- Elpusztítottam a vezéreket! Fenntartom magamnak a jogot, hogy a helyére lépjek! - kiáltotta, hangja visszhangot vert a fák között. - Csupán egyetlen dolgot kérek. Hagyjatok fel ezzel az élettel, a mészárlásokkal, erőszakkal, rablással. Mi délnék tartunk...

Ez a bejelentés váratlan reakciót váltott ki a tömegből.

- Délre! Délre tartanak! - hallatszott innen-onnan. Néhányan éljenezni kezdtek. Caramon döbbsen meredt rájuk, tett egy lépést hátra, semmit sem értett. Raistlin előrejött és megfogta a karját.

- Mit csinálsz? - követelte sápadtan.

Caramon vállat vont, és értetlen csodálkozással figyelte a lelkesedést, amit keltett.

- Egyszerűen csak jó ötletnek látszott, hogy szerzünk magunknak fegyveres kíséretet - felelte. - A délebbi vidékek minden szempontból vadabbak, mint azok, amelyeken eddig átutaztunk. Úgy gondoltam, magunkkal vihetnénk néhányat ezekből az emberekből, ez minden. Nem értem, hogy...

Egy fiatal, nemes arcvonású férfi lépett elő, aki mind közül a legjobban hasonlított Sturmra, Caramon megítélése szerint. Csendre intette a többieket és megkérdezte.

- Délnek tartotok? Nem lehet, hogy véletlenül Thorbardin törpéinek mesés gazdagsága után kutattok?

Raistlin arca elsötétedett.

- Na, most már érted? - sziszegte, de teste görcsbe rándult egy köhögőrohamtól, amely annyira legyengítette, hogy levegő után kapkodott. Ha Cysania észre nem veszi és nem siet a segítségére, a földre omlik.

- Megértettem, hogy pihenésre van szükséged - felelte mogorván Caramon. - Mint mindnyájunknak. És hacsak nem viszünk magunkkal fegyveres kíséretet, nem lesz többé egyetlen nyugodt éjszakánk sem. Mit csinálnak azok a törpék ott Thorbardinban? Mi folyik itt?

Raistlin a földre függesztette tekintetét, csuklyája árnyéka eltakarta arcát. Végül felsóhajtott, és nyugodt hangon megszólalt.

- Renden van. Mondd nekik, hogy igen, délre megyünk, és azért, hogy megtámadjuk a törpéket.

Caramon szeme elkerekedett.

- Megtámadjuk Thorbardint?

- Majd később elmagyarázom - suttogta Raistlin. - Tégy ahogy mondtam!

Caramon habozott. Raistlin megrázta fivére vállát és kelletlenül elmosolyodott.

- Ez az egyetlen módja, hogy hazajuss, testvér. És lehet, hogy az egyetlen út ahhoz is, hogy kijussunk innen élve!

A harcok körbetekintett. Az emberek most újra puszogni kezdtek, gyors pillantásokat váltottak, szemmel láthatóan gyanakodtak félrehúzódnakuk miatt. A harcok érezte, hogy most gyorsan kell dönteni, különben elveszíti az emberek bizalmát - sőt talán még újabb harcra is sor kerül -, ezért a banda felé fordult. Egy kicsit még húzta az időt, hogy legyen ideje átgondolni a dolgokat, de aztán nem várhatott tovább.

- Igen, dél felé megyünk - szólalt meg végül. - De csak a saját dolgunkban járunk. Mi volt az, amit Thorbardinról mondtál?

- Azt beszélnek, hogy a törpék óriási vagyont halmoztak fel hegyalatti királyságukban - vágta rá a fiatalember azonnal. A körülötte állók lelkesen bólogattak.

- Olyan kincsek, amiket az emberektől loptak el - tette hozzá valaki.

- Bizony! És nemcsak pénz van - kiáltotta egy harmadik -, hanem gabona, tehének, birkák is. Ezen a télen úgy dőzsölhetnek majd, mint a királyok! Nekünk meg felkopik az állunk!

- Korábban mi is beszéltünk már róla, hogy lemegyünk délre, megszerezni a jussunkat - folytatta a fiatalember -, ám Vaslábú mondta, hogy van itt minden elég. De vagyunk itt néhányan, akik ezt másként gondoljuk.

Caramon leforrázva állt, és azt kívánta, bár csak jobban ismerné a történelmet. Persze ő is hallott a Nagy Törpekapu Háborúról. Öreg barátja, Kova mesélt neki róla. De Kova dombi törpe volt. Teletömte Caramon fejét a Thorbardinban lakó hegyi törpék gonoszágáról szóló történetekkel, nagyjából olyasmikkel, amiket ezek az emberek is mondanak. Csakhogy az ő történeteiben a hegyi törpék a rokonaik, a dombi törpék kincseit rabolták el.

Ha ez igaz, akkor persze Caramon könnyen meghozhatná a helyes döntést. Akkor természetesen tehetné azt, amit a fivére mondott. De Caramonban valami megpattant, amíg Istarban volt. És bár most úgy gondolta, hogy korábban félreértette a testvérét, elég jól ismerte Raistlint ahhoz, hogy ne bízzék meg benne teljesen. Soha többé nem akart vakon engedelmeskedni a mágus parancsainak.

Ekkor megérezte magán Raistlin tekintetét, és hallotta visszhangozni fülében a fivére

szavait.

Ez az egyetlen módja, hogy hazajuss, testvér!

Caramon ökölbe szorította kezét dühében, de nem tehetett semmit, tudta, hogy Raistlin ismét megfogta őt.

- Elmegyünk délre, Thorbardinba - mondta hangosan, zavartan sűtve le szemét a kezében lévő kardra. Aztán felemelte tekintetét és körbehordozta az embereken. - Velünk tartotok?

Egy pillanatra néma csend lett. Aztán előreléptek néhányan a fiatalember mellé, aki eddig a szószólójuk volt. Váltakoztak vele néhány szót, az figyelmesen hallgatta őket, majd biccentett, és újra Caramon felé fordult.

- Téged habozás nélkül követünk, nagy harcos - szólalt meg a fiatal férfi -, de mi a helyzet ezzel a feketeköpenyessel? Kicsoda ő, hogy követnünk kellene?

- A nevem Raistlin - felelte a mágus. - És ez a harcos a testőröm.

Senki sem szólt, csak gyanakvó, sötét pillantásokat küldtek felé.

- A testőre vagyok, ez igaz - vágta rá gyorsan Caramon. - De a mágus igazi neve Fistantilus.

Ezt hallva álmélkodó sóhaj szakadt fel a tömegből. A komor tekintetek megenyhültek, és most elismerést, félelmet és csodálatot tükröztek.

- Az én nevem Garic - mutatkozott be a fiatalember, meghajolva a mágus felé a solamniai lovagok régimódi szokása szerint. - Már hallottunk rólad, ó Hatalmas. És bár hírneved sötétebb még köpenyednél is, most mindnyájan ilyen sötét hírű időket élünk. Követünk téged és a nagy harcost, akit magaddal hoztál.

Garic előrelépett, és kardját Caramon lába elé fektette. A többiek is közelebb húzódtak, egyesek kíváncsian, mások óvatosan. Néhányan eltűntek az árnyékban. Tudva, hogy azok a legelvadultabb bűnözők, Caramon hagyta, hadd menjenek.

Olyan harminc ember maradhatott körülötte. Közülük néhányan Garichoz hasonló, nemes vonású férfiak, de a legtöbbjük koszos tolvaj és rongyos útonálló.

- A hadseregem - mondta magában valamivel később Caramon keserű mosollyal, miközben Vaslábú hajdani házában rendezgette el a pokrócokat az ágyon. Kintről behallatszott Garic és egy másik férfi beszélgetése, akit Caramon elég megbízhatónak ítélt ahhoz, hogy az ajtaja elé állítsa őrködni.

Mivel halálosan fáradt volt, úgy gondolta, hamar el fog aludni. De azon kapta magát, álmatlanul forgolódik a sötétben, gondolkodva, terveket szövögetve.

Mint minden fiatal katona, Caramon is sokszor álmodozott arról, hogy egyszer majd tiszt lesz belőle. Most váratlanul ölébe hullt a lehetőség. Nem túl magas rang, de hát ez még csak a kezdet. Első alkalommal érezte jól magát itt, amióta erre az istenektől elhagyott világra jött.

Egyre újabb és újabb tervek formálódtak benne. Gyakorlatok, útvonalak, ellátás, utánpótlás... Ezek mind új és más problémák voltak, mint amikkel a zsoldos eddig találkozott. Még a Lándzsaháborúban is jobbra Tanis utasításait követte. Testvére meg nem ért ezekhez a dolgokhoz, mint azt elutasítóan közölte is vele, kijelentve, hogy ezekben a kérdésekben a harcosnak magára kell hagyatkoznia. Caramon izgalmas kihívásnak érezte a feladatot, és - furcsamód - üdítőnek is. Ezek a problémák életszagúak voltak, és háttérbe szorították azokat a sokkal sötétebb gondokat fivérével kapcsolatban.

Amikor eszébe jutott ikertestvére, a szoba másik sarkában álló kő kandalló felé pillantott, amelynek melengető lángjai előtt Raistlin aludt, összekuporodva. A mágus a tűz forrósága ellenére fekete köpenyébe csavarta magát, és még azokat a pokrócokat is a testére tekerte, amelyeket Crysania talált a házban. Caramon hallotta, hogy a levegő szaggatottan áramlik fivére tüdejébe, de a mágus nyilvánvalóan aludt.

Crysania a tűzhely másik végénél feküdt. Bar ő is kimerült lehetett, alvása felszínes és

nyugtalan volt. Az éj folyamán többször is felkiáltott és felült, sápadtan és remegve. Caramon sóhajtott. Szerette volna a lány álmát elviselhetőbbé tenni, karjában tartani, álomba simogatni. Most először tudatosult benne, hogy valójában mennyire is szeretné. Talán mert azt mondta az embereinek, hogy a lány az övé. Talán, mert a papnő arcán még mindig ott éktelenkedett a félogár keze nyoma, aminek a látványától őt is ugyanolyan mindent elsőprő düh kerítette hatalmába, mint amit fivére arcán látott.

Bármi volt is az oka, Caramon azon kapta magát, hogy ettől az éjszakától kezdve egészen másképp gondol a lányra, mint korábban, és olyasmik jutnak róla eszébe, amitől kipirul az arca és gyorsabban kezd lüktetni a vére.

Lehunyta a szemét és próbálta felidézni maga előtt felesége, Tika arcát. De oly régóta tartotta már távol magától ezeket az emlékeket, hogy nem járt sikerrel. Az asszony csupán elmosódott, életlen árnyként jelent meg előtte. Crysania viszont itt volt, hús és vér eleven valóságként. Ha nem mozdult, még a lélegzetét is hallhatta...

A fenébe! Nők! Caramon ingerülten hasra fordult, és elhatározta, hogy ezt az egész nő dolgot besöpri a pillanatnyilag sokkal fontosabb problémák szőnyege alá. Úgy tűnt, hogy ez a módszer működik. A fáradtság végül maga alá gyűrte a hatalmas harcost.

Miközben álomba merült, csak egy dolog motoszkált még agya hátsó zugában. Nem valami logikai feladat, sem holmi vöröshajú zsoldosnő, vagy fehér csuhás, szép testű papnő.

Nem volt az más, mint Raistlin különös, furcsa tekintete, amelyet akkor vetett Caramonra, amikor az Fistandantilusként mutatta be csapatának.

Mert nem haragot, vagy bosszúságot fejezett ki az a tekintet - amit a harcos esetleg meg tudott volna érteni. Az utolsó dolog, amit Caramon még felfogott, mielőtt végleg álomba merült volna, Raistlin rémült, tágra nyílt tekintete volt.

Fistandantilus Hada

Ahogy Caramon csapata délre vonult Thorbardin, a nagy törpekirályság felé, hírével együtt növekedett a létszáma is. Solamnia nyomorult, kiéhezett lakói közt régóta keringett már a „hegy alatti kincsről” szóló legenda. Ezen a nyáron legtöbbjük tehetetlenül figyelte, hogy szárad ki és megy tönkre a vetés. Szörnyű járványok söpörtek végig az országon, melyektől jobban féltek, mint a goblinok és ogárok kegyetlen hordáitól, akiket az éhség űzött ki barlangjaikból.

Bár még tartott az ősz, éjszakánként már érződött a közelgő tél fagyos lehelete. Solamnia népei előtt az a rettenetes jövő lebegett, hogy végig kell nézniük gyermekeik pusztulását, akik az éhség, a hideg vagy a járványok miatt halnak meg. A betegségeket az új istenek papjai képtelenek voltak meggyógyítani. A férfiak és asszonyok úgy gondolták, nincs veszténivalójuk. Felpakolták hát családjukat, kevéske vagyonukat és odahagyva otthonaikat, csatlakoztak a délre tartó sereghöz.

Caramonnak eleinte csak harminc ember élelmezését kellett megoldania, ám hamarosan azt vette észre, hogy több száz embert és azok családját kell etetnie. És a tábor napról napra gyarapodott. Voltak köztük lovagok, akik jól forgatták a kardot és a dárdát, nemességüket még rongyaik sem tudták eltakarni. De jöttek földművesek is, akik úgy tartották kezükben a kardot, mint egy kapát. Ám bennük is volt valami komor büszkeség. Az éhínség és nélkülözés éveit után az embereket lelkesedéssel töltötte el a gondolat, hogy legyőzhető ellenséggel harcoljanak.

Anélkül, hogy észrevette volna, hogyan is történt, Caramonból hirtelen tábornok lett, annak a seregnak a vezére, amit mostanra úgy emlegettek: Fistandantilus Hada.

Eleinte mindent megtett, hogy népes seregének élelmet szerezzen, de aztán eszébe jutottak zsoldos tapasztalatai. Kiválasztotta hát a legjobb vadászokat és elküldte őket portyázni. Az így szerzett húst az asszonyok felfüstölték vagy megszáritották, és amit nem használtak fel azonnal, elrakták későbbre.

A csatlakozók közül sokan magukkal hozták azt a kis gabonát vagy gyümölcsöt, amit le tudtak aratni. Ezt Caramon parancsára begyűjtötték, liszté őrölték és kökemény, ám életadó kenyeret sütöttek belőle, amin egy úton lévő hadsereg hónapokig élélhet. Még a gyerekeknek is volt feladatuk. Csapdákat állítottak az apróvadnak, halásztak és fát vágtak.

Aztán meg kellett még tanítania gyakorlatlan újoncainak a pajzs, a dárda és az íj használatát, a kard forgatását. Végül szereznie kellett dárdákat, íjakat, kardokat és pajzsokat.

És ahogy a sereg feltartóztathatatlanul nyomult dél felé, jövetelük híre egyre csak terjedt.

1. FEJEZET

Pax Tharkas valaha a béke jelképe volt. Most a háború szimbólumává vált.

A Pax tharkas-i nagy sziklaerőd történetéről egy valószínűtlen legenda - egy letűnt törpefaj, a kal-thax regéje - szól. Ahogy az emberek nagy becsben tartják az acélt, a nagyszerű fegyverek kovácsolását, a fényes fém csillogását, ahogy az elfek szeretik és tisztelik az erdőt, a természet szépségét és az életet, úgy becsülik a törpék a követ, a világ csontjait és annak megmunkálását.

Az Álmodók Kora előtti korszakot a Szürkület Korának hívták, akkor kezdett a világ története kibontakozni a múlt homályából. Élt azidőtájt Thorbardin hatalmas csarnokaiban egy törpefaj, mely olyan gyönyörűen faragta a követ, hogy amikor Reorx isten, a Világ Kovácsa meglátta, el volt tőle ragadtatva. Bölcsességében felismerte, hogy ha egyszer ilyen tökéletességre tesznek szert a halandók, semmi sem marad az életükben, amit célul tűzhetnének ki maguknak, így hát magához szólította az egész kal-thax fajt, hogy a Menybolt Kovácsa mellett éljenek.

A kal-thax törpék munkásságának csak néhány darabja maradt fenn. Ezeket Thorbardinban, a törpe királyságban őrizték, és mindennél értékesebbnek tartották. A kal-thax-iak példája nyomán aztán minden törpe életcélja az lett, hogy olyan tökéletesen munkálja meg a követ, hogy kiérdemelje a halál utáni életet Reorx csarnokaiban.

Ám ahogy múlt az idő, a nemes cél elkorcsosult, megszállottsággá vált. Mivel semmi mással nem törődtek, semmi másról nem ábrándoztak, a törpék élete olyan megkövesedett és monotonná vált, mint a szikla, amelyet megmunkáltak. Mélyen a hegyek alatt, barlangjaikban éltek, kerülték a kapcsolatot a külvilággal. És a külvilág is kerülte őket.

Telt-múlt az idő, és véres háború tört ki az elfek és az emberek között, ami azzal végződött, hogy aláírták a Kardkötés Papiruszt, Kith-Kanan és követői pedig önként elhagyták Silvanestit, az elfek ősi hazáját. A szerződés szerint a quailnesti elfek (a szó „szabad nép”-et jelent elf nyelven) megkapták Thorbardin nyugati területeit, hogy ott építsék fel új otthonaikat.

Ez megfelelt az elfeknek és az embereknek egyaránt. Ám sajnos egyik fél sem vette a fáradságot, hogy a törpéket is megkérdezze. Márpedig a törpék úgy gondolták, hogy az elfek bevándorlása veszélyezteti föld alatti életüket, ezért háborúba kezdtek. Kith-Kanan azt vette észre, hogy alig fejezte be az egyik háborút, máris egy újabbat kell megvívnia.

Hosszú esztendőök múltán sikerült csak a bölcs tündérkirálynak megértetnie a nyakas

törpékkel, hogy az elfeket nem érdeklik a törpék féltett kövei. Ők csak az élő vadon szépségét szeretik. Bár a törpék teljességgel képtelenek voltak felfogni ezt a vadon és változás iránti rajongást, végül elfogadták az érveket. Úgy látszott, hogy az elfek valóban nem jelentenek fenyegetést rájuk nézve. Így a két faj megbékélt egymással.

Ennek az egyezségnek a tiszteletére építették Pax Tharkast. Az erőd a Qualinesti és Thorbardin közti hegyi utat őrizte, és a különbözőség jelképe volt, az egység és sokfélesége.

Az Összeomlás előtti időkben az elfek és a törpék közösen adták a hatalmas erőd őrségét. De most csak a törpék őrködtek a két magas toronyban, mert a kegyetlen kor újra megosztotta a fajokat. Az elfek elhagyták Pax Tharkast, visszavonultak erdei otthonukba, Qualinestibe - hogy sebeik begyógyulhassanak -, és csak a magányt keresték. Határaikat mindenki előtt lezárták. Az arra vetődőket - legyenek bár emberek, goblinok, törpék vagy ogárok - habozás nélkül megölték.

Ezekre emlékezett Duncan, Thorbardin királya, ahogy a lenyugvó napot nézte, amely Qualinesti határán bukott alá a hegyek mögött. Hirtelen elképzelte, ahogy az elfek megtámadják a napot, amiért az bemerészkedett országukba. A király megvetően horkantott. Bár alaposabban végiggondolva a dolgot, az elfeknek volt rá okuk, hogy féljenek a világtól. Mert mit tett a világ velük?

Betört az országukba, meggyalázta asszonyaikat, meggyilkolta gyermekeiket, felégette otthonukat, elrabolta javaikat. És vajon a goblinok, ogárok vagy más gonosz teremtmények tették ezt? Nem! Duncan foga dühösen megcsikordult. Azok voltak, akikben megbíztak, akiket barátként üdvözöltek: az emberek.

És most rajtunk a sor, fűzte tovább a gondolatot a bástyán sétálgatva, miközben a naplementét figyelte, mely véresre festette az eget. Rajtunk a sor, hogy bezárjuk kapuinkat és megszabaduljunk a világtól. Menjenek csak a saját fejük után, Abyssba vagy ahova akarnak, és hagyjanak bennünket is a saját utunkon járnival!

Duncan annyira elmerült gondolataiban, hogy csak fokozatosan ébredt tudatára, hogy már nem egyedül sétálgat. Vascsiszmas léptek koppantak együtt az övével. A másik törpe egy jó fejjel magasabb volt királyánál, és hosszú lábaival kétszer olyan nagyokat lépett. De most, tiszteletből, lassabban ment, hogy járását az uralkodóéhoz igazítsa.

Duncan a homlokát ráncolta. Bármikor máskor szívesen látta ezt a személyt. De megjelenése most baljós előjelenek számított. A rossz ómen beárnyékolta gondolatait, mint a hegycsúcsok lenyugvó napban megnyúló jeges árnyai, melyek hosszú karmaikat Pax Tharkas felé nyújtogatták.

- Jól őrzik a nyugati határainkat - jegyezte meg Duncan, hogy valahogy elkezdje a beszélgetést, miközben tekintete a távolba, Qualinesti felé révedt.

- Igen, thán - felelte a másik, mire a király szúrós pillantást vetett alattvalójára vastag, szürke szemöldöke alól. Bár a magasabb törpe beleegyezően válaszolt urának, rosszallásának jeleként némi tartózkodás és hűvösség csengett hangjában.

Duncan ingerülten horkantott, majd egy hirtelen mozdulattal sarkon fordult, és elégedetten látta, hogy a másik kizökkent a ritmusból. Ám a magasabb törpe ahelyett, hogy bukdácsolva megfordult volna, hogy lépést tartson a királyával, egyszerűen megállt, és szomorú tekintettel szemlélte az alattuk elterülő, mostanra sötétségbe borult elf földeket.

A király első dühében arra gondolt, hogy továbbmegy a másik nélkül, de aztán inkább megtorpant, és várta, hogy alattvalója csatlakozzon hozzá. Ám az meg se moccant, míg végül Duncan, haragos arckifejezéssel megfordult és visszacsörtetett.

- Reorx szakállára, Kharas - dohogta -, mi bajod?

- Úgy gondolom, találkoznod kellene Tűzkováccsal - közölte Kharas megfontoltan, miközben tekintete a bíborvörös eget pásztázta. Messze felettük egy fényes csillag

ragyogott fel a sötétedő égbolton.

- Nincs mondanivalóm a számára! - vágott vissza Duncan kurtán.

- A thán minden bölcsesség kútfeje - idézte Kharas az ősi litániát egy meghajlás kíséretében, majd nagyot sóhajtott és összekulcsolta kezét a háta mögött.

Duncan kirobbant.

- Vagyis azt akarod mondani, hogy „A thán egy kötőznivaló bolond”! - Oldalba bökte a magasabb törpét. - Így értetted, ugye?

Kharas mosolyogva nézett az uralkodóra, miközben hosszú, hullámos szakállát simogatta, melynek selyemfénye megcsillant a falakra erősített fáklyák fényében. Már épp válaszolni akart, mikor lármás csörtetés, csizmák dobogása, beszélgetés zaja, páncélnak ütődő fejszék csörgése zavarta meg. Az őrsváltás hangjai. A parancsnokok vezényszavakat harsogtak, a korábbi őrök otthagyták posztjukat, és újak léptek a helyükre. Kharas mindezt szótlanul végignézte, hogy mikor végül megszólal, mondandója még jelentőségteljesebbnek tűnjék.

- Szerintem tényleg meg kellene hallgatnod, thán - mondta Kharas egyszerűen. - Azt beszélnek, háborúra uszítod testvéreinket...

- Méghogy én! - Duncan éktelen haragra gerjedt. - Hogy én uszítom őket háborúra! Hisz ők özönlöttek ki a hegyből, mint a patkányok, hogy háborúba meneteljenek! Ők hagyták el a hegyet! Mi sose kértük, hogy hagyják ott ősi otthonukat! De nem, az a nyakas büszkeségük...

Tovább köpködte a szavakat, vélt és valós sérelmeket emlegetve fel. Kharas hagyta, hadd beszéljen, és türelmesen megvárta, míg a király haragja kifulladásig.

Akkor szelíden megszólalt.

- Semmibe se kerül, hogy végighallgasd, thán, és később még hasznunk lehet belőle. Hidd el, nem csak testvéreink figyelnek arra, mit tesznek.

Duncan morgott valamit, majd töprengve elhallgatott. Ellentétben azzal a gondolattal, amivel az előbb Kharast vádolta, Duncan király nem volt ostoba. És Kharas se tartotta annak. Épp ellenkezőleg. A törpekirályság hét klánját vezető hét fejedelem egyikeként, Duncannek sikerült elérnie, hogy vezetése alatt szövetségre lépjenek a vezérek, így évszázadok óta először volt Thorbardinnak királya. És vonakodva bár, de még a dewarok is elfogadták Duncant vezetőjüknek.

A dewarok, vagy sötéttörpék mélyen a föld alatt, homályos, bűzös barlangokban éltek, ahova még a hegyi törpék is - akik pedig életük nagy részét a föld alatt töltötték - vonakodtak belépni. Sok-sok évvel ezelőtt az öröklés jeleit vették észre ezen a különös klánon és emiatt száműzték őket. Mostanra, mivel a száműzetés miatt századok óta egymás között házasodtak, az elmebaj még jobban elhatalmasodott a klán tagjain, és azon keveseknek, akik még épelméjűek maradtak köztük, keserves, nyomorúságos élet jutott osztályrészül.

Viszont roppant hasznosak voltak. Mivel könnyen haragra gerjedtek és kegyetlen gyilkosok hírében álltak, akik kedvüket lelték az öldöklésben, a thán hadseregének magas harcértékű egységét alkották. Ezért aztán Duncan jól bánt velük - no meg azért is, mert a lelke mélyén jószívű és igazságos törpe volt. De azért volt annyi esze, hogy sose fordítson nekik hátat.

Mint ahogy ahhoz is elég okos volt, hogy fontolóra vegye a Kharas szavaiban rejlő bölcsességet. „Mások is szemmel tartanak.” Ez bizony igaz. Újra nyugatra pillantott; és ezúttal aggodalom volt a tekintetében. Az elfek nem akartak összeütközést, ebben biztos volt. De ha úgy gondolnák, hogy a törpék háborút provokálnak, gyorsan cselekednének, hogy megvédjék hazájukat. A király észak felé tekintett. Azt beszélnek, hogy a harckedvelő abanasiniai síkföldiek szövetségre akarnak lépni a dombi törpékkel, akiknek megengedték, hogy földjeiken lakjanak. Amennyire Duncan tudta, már meg is kötötték ezt

az egyezséget. Legalább ezt megtudja, ha beszél ezzel a dombi törpével, ezzel a Tűzkováccsal.

Meg aztán félelmetesebb dolgokat is suttogtak... hogy Solamnia felől egy rongyos sereg közeledik, melyet egy nagyhatalmú, feketeköpenyes mágus vezet...

- Ám legyen! - vicsorgott a király kelletlenül. - Megint te győztél, Kharas. Mondd meg a dombi törpének, hogy a következő őrsgérváltáskor fogadom a Thánok Csarnokában. Játsszunk nyílt lapokkal, ha ez a javaslatod!

Kharas mosolyogva meghajolt, hosszú szakála majdnem csizmája orrát súrolta. Duncan morcosan bólintott, majd sarkon fordult és elviharzott, dühéről csak lábbelije csattogása árulkodott. A bástyán őrt álló törpék sorra meghajoltak, ahogy királyuk elcsörtetett előttük, majd azonnal visszafordultak, hogy tovább figyeljék az utat. A törpe függetlenségkedvelő nép, elsősorban a klánjához hűséges, és csak ezután jöhetnek szóba mások. Jóllehet mindannyian tisztelték Duncant, ám nem hódoltak neki, amivel a király is tisztában volt. Tekintélyéért naponta meg kellett küzdenie.

A párbeszédnek, amelyeket a király közeledése félbeszakított, azonnal folytatódott, amikor elhaladt. Ezek a törpék tudták, hogy közeleg a háború, sőt sóváran vágytak rá. Kharas hallotta, ahogy mély hangjukon csatákról és harcokról társalognak, és ismét felsóhajtott.

A természetes törpe megfordult, és elindult az ellenkező irányba, hogy megkeresse a dombi törpék küldöttségét. Szíve nehéz volt, mint a kezében lévő hatalmas harci kalapács, amely olyan súllyal bírt, hogy csupán néhány törpe bírta megemelni. Kharas is tudta, hogy háború készül. Szinte látta, ahogy közeleg, mint amikor még gyerekként Tarsisba utaztak, és ő a tengerparton állva megbűvölten bámulta a partra futó hullámokat. A háború éppoly elkerülhetetlenül és megállíthatatlanul haladt feléjük, mint azok a hullámok. De eltökélte, mindent elkövet, hogy mégis elkerüljék.

Kharas nem titkolta, hogy mennyire gyűlöli a háborút, és határozottan állást foglalt a béke mellett. A törpék közül ezt sokan furcsának találták, mivel Kharas népének hőse volt. Fiatal korában, még az Összeomlás előtt ő is harcolt a Nagy Goblin Háborúban a goblinok és ogárok ellen, akiket titokban Istar Papkirálya támogatott.

Akkoriban a fajok még bíztak egymásban. A thorbardiniak azonnal szövetségeseik, a lovagok segítségére siettek, amikor a goblinok betörték Solamniába. A törpék és lovagok vállvetve küzdöttek, és a fiatal Kharasra mély benyomást tett a Becsületkódex. A lovagokat viszont a fiatal törpe harctudása nyűgözte le.

Kharas, aki erősebb és magasabb volt a többi törpénél, egy hatalmas kalapácsot forgatott, amelyet saját maga készített, a szóbeszéd szerint Reorx isten segítségével. Számtalanszor tartotta egyedül a frontot, míg mögötte emberei rendezték soraikat egy ellentámadáshoz.

Vitézségeért a solamniaiak a „Kharas” nevet adták neki, ami az ő nyelvükön „lovagot” jelent. Nem volt ennél magasabb kitüntetés Solamniában, amit egy kívülállónak adhattak volna. Kharas hazatérve tapasztalhatta, hogy hőstetteinek híre megelőzte őt.

Ő lehetett volna a törpék főparancsnoka, sőt talán még királya is, de nem volt nagyravágyó. Inkább Duncan legerősebb támogatójává vált, és sokan úgy gondolták, hogy Duncan saját klánján belüli, növekvő hatalmát Kharasnak köszönheti. Ám ha így is volt, ez a tény nem mérgezte meg kapcsolatukat. Az idősebb törpe és a fiatal hős közeli barátok lettek. Duncan kőkemény gyakorlatiassága szerencsésen párosult Kharas idealizmusával.

És akkor jött az Összeomlás. A kontinenst megrázó legelső, rettenetes évben Kharas bátorsága példaként lebegett népe szeme előtt. Az ő rábeszélésére léptek szövetségre a thánok, és választották meg Duncant királynak. Még a dewarok is - akik senkiben sem bíztak - hittek Kharasnak. Ennek a szövetségnek köszönhatték a törpék, hogy életben

maradtak és elboldogultak valahogy.

Kharas legszebb férfikorát élte. Valaha nős volt, de hőn szeretett felesége halálát lelte az Összeomlásban, és a törpék életükben csak egyszer nősülnek. Nem lehetett fia többé, amiért Kharas, látva a sivár jövőt, majdhogynem hálás is volt.

- Tűzkovács Reghar és kísérete, a dombi törpéktől.

Az ajtónálló, miközben bejelentette az érkezőt, hosszú botjának végét a kemény gránitpadlóhoz koppantotta. A dombi törpék beléptek a Pax tharkas-i Thánok Csarnokába, és büszkén lépkedtek Duncan trónja felé. A király mögött, a sebtiben odaállított kisebb székekben ültek a többi hat klán képviselői, hogy majd beszámoljanak thánjaiknak. Ők csak tanúk voltak, akik majd odahaza elmondják, hogy mi történt itt. Mivel háborús idők jártak, minden hatalom Duncan kezében összpontosult. (Vagy inkább annyi, amennyit meg bírt szerezni.)

A tanúk a klánok őrsztagainak kapitányai voltak. Bár elvileg a törpék közös sereget tartottak fenn, ez a regiment nem volt több, mint a klánok osztagainak laza szövetsége. Minden klán a maga parancsnokát állította csapata élére, és ezek a csapatok a többiektől elkülönülten, saját rend szerint éltek. Nem volt ritka a klánok közti összetűzés sem, egyes családok közt már generációk óta tartott a viszály. Duncan mindent elkövetett, hogy rajta tartsa a fedőt ezen a fortyogó üstön, de néha túlságosan megnőtt a nyomás, és a fedő lerepült.

Most azonban, hogy közös ellenséggel kellett szembenézniük, a klánok mégis egyesültek. Még a dewarok küldötte, Argat is - egy szurtosképű, rongyos parancsnok, aki barbár módra varkocsba fonta a szakállát, és a gyűlések alatt azzal ütötte agyon az időt, hogy kést dobált a levegőbe, majd ügyesen elkapta - kevesebb megvető horkantással zavarta a tanácskozások menetét.

Még a mocsári törpék osztagának parancsnoka is megjelent. A Főtapi nevet viselő kapitány jelenléte csak Duncan udvariasságának volt köszönhető. A „tapi” mocsári törpéül annyit tesz, hogy „privát”, tehát a törpét „Főprivát”-nak címezték, amely rangon a sereg többi része csak nevetett. De a mocsári törpék között ez egy magas rang volt, és csapatának katonái Nagytapit rettegve tisztelték. A jó politikai érzékű Duncan mindig udvarias volt Nagytapihoz, és ezzel biztosította magának annak siring tartó hűségét. Bár sokan úgy gondolták, hogy a mocsári törpék többet ártanak, mint használnak, a király azzal érvelt, hogy sose tudhatják, mikor vehetik majd hasznukat. Igaza volt, tényleg sose tudták.

Így hát jelen volt Nagytapi is, noha ezt kevesen vették észre. Kapott egy széket, megmondták neki, hogy üljön nyugton és maradjon csendben. Így is tett. Annyira, hogy két nappal később jutott csak eszébe valakinek, hogy visszamenjen érte a Csarnokba, és szóljon neki, hogy már vége a kihallgatásnak.

A törpe az törpe!, szólta az ősi mondás, ha a hegyi és dombi törpék közti különbség került szóba, amivel egyet is értett Kryn minden népe.

Mégis voltak különbségek, méghozzá egy törpe szemével nézve jelentős különbségek, amik a külső szemlélő számára talán észrevétlenek maradtak. Furcsa - bár ezt sem az elfek, sem pedig a törpék be nem vallották volna -, de a dombi törpék jórészt ugyanazon okok miatt hagyták el Thorbardint, az ősi otthont, mint a qualinesti elfek Silvanestit.

Thorbardinban a törpék merev, zárt kasztokban éltek. Mindenki tudta, hogy hol a helye a klánon belül. Soha nem hallottak klánok közti házasságról. A lojalitás a családhoz kötelező volt mindenkire nézve. Mivel a külvilággal való érintkezés tilos volt, egy törpe számára a legsúlyosabb büntetést a száműzetés jelentette. Még a kivégzést is könnyörületesebbnek tartották. Egy törpének az ideális életutat az jelentette, ha megszületett, felnőtt és meghalt anélkül, hogy valaha is kidugta volna az orrát

Thorbardinból.

Ám ez legtöbbször csak álom maradt, legalábbis a múltban. A törpék szinte állandóan háborúban álltak birtokaik védelmében, így mégiscsak kapcsolatba kerültek a külvilággal. És ha éppen béke volt, mindig akadtak külvilágiak, akik építésben jártas törpéket kerestek, és hajlandók voltak nagy összegeket áldozni arra, hogy találjanak is ilyeneket. Mint oly sok várost Krynn-szerte, a gyönyörű Palanthast is gondos törpekezek emelték. Így aztán kialakult egy világlátott, szabadgondolkodású, független réteg a törpék között, akik klánok közti házasságról beszéltek, az emberekkel és elfekkel való kereskedelmet szorgalmazták, szerettek volna a szabad ég alatt élni, és - ami a legszörnyűbb - azt hangoztatták, hogy szerintük az életben vannak fontosabb dolgok is, mint a kőfaragás.

Mindezt a konzervatívabb törpék természetesen a társadalmukra leselkedő közvetlen veszélynek érezték. A szakítás tehát elkerülhetetlen volt. A függetlenségre vágyók elhagyták hegymélyi otthonaikat. A különválás persze nem ment simán. Kemény vádak hangzottak el mindkét oldalról. Családi viszályok robbantak ki, melyek évszázadokon át tartottak. Azok, akik elhagyták az őshazát, a dombokon telepedtek le, ahol - ha az életük nem is volt olyan, mint amire számítottak - legalább szabadok lehettek, azzal házasodtak, akivel akartak, szabadon jöhettek-mehettek és kereshettek pénzt saját maguknak. A törpék, akiket elhagytak, még szigorúbb kasztrendszert hoztak létre, és ha ez lehetséges, még zárkózottabbak lettek.

Ezekre gondolt most a két szembenálló törpe, miközben egymást méregették. Talán az is eszükbe jutott, hogy ez egy történelmi pillanat, évszázadok óta most először találkoznak a kettészakadt nép képviselői.

Kettejük közül Tűzkovács Reghar volt az idősebb, a dombi törpék legjelentősebb klánjának magas rangú képviselője. Habár közel kétszáz évet megélt már, az öreg törpe még mindig erős és egészséges volt. Egy hosszú élettel megáldott klánból származott, ám ezt a fiai már nem örökölték. Gyermekei anyját a gyöngye szíve vitte sírba, és ezt a betegséget örökölték fiai is. Reghar eltemette már legidősebb fiát, és nem sokkal később felfedezte a másodikon is a korai halálra utaló tüneteket. Ez a fiú még fiatal volt, csupán hetvenöt éves, és nemrég házasodott.

Prémes bundájába burkolózva, Reghar úgy festett, mint egy dewar - habár tisztább volt azoknál. Szétvetett lábbal állt, merev tekintettel bámulta Duncant, szeme csillogott bozontos szemöldöke alatt, mely olyan sűrű volt, hogy sokan azon törték a fejüket, hogyan képes egyáltalán kilátni mögüle. Haja és szakálla hamuszürke volt, amit dombi törpe módra kifésülve, varkocsba fonva és az övébe tűzve viselt.

Duncan király rezzenéstelenül állta Reghar tekintetét. A szokás, hogy farkasszemet nézzenek, ősi törpe szokás volt, és ha két, különösen makacs fél került szembe, azzal végződött, hogy mindketten kimerülten rogytak össze - hacsak közbe nem lépett egy semleges harmadik. Duncan, miközben zordan meredt Regharra, hullámos, selymes szakállát simogatta, amely szétterült széles mellkasán. Ez a megvetés jele volt, és Reghar észre is vette - bár magának sem vallotta volna be -, és elvörösödött dühében.

A hat tanú sztoikus nyugalommal ült székében, és felkészült rá, hogy ez egy hosszú menet lesz. Reghar kísérete is szétvetett lábbal állt, és a semmibe bámult. Csupán a dewar folytatta zavartalanul a késdobálást - mindenki nagy bosszúságára. Nagytapi a sarokban csücsült, teljesen észrevétlenül, eltekintve a belőle áradó büztől, amely belengte a termet. A dolgok állásából ítélve úgy tűnt, hogy Pax Tharkas éveket öregszik a fejük felett, mielőtt bárki is megszólalna. Végül egy sóhaj kíséretében Kharas Reghar és a király közé lépett. Mivel koncentrációjukat megzavarták, a két ellenfél elengedhette egymás tekintetét anélkül, hogy veszítettek volna méltóságukból.

Kharas fejet hajtott királya előtt, majd megfordult, és mély tisztelettel meghajolt Reghar előtt is, azután hátralépett. Most már mindketten egyenrangú félként beszélhettek, ámbár

mindkettőjük másképp értette ezt az egyenrangúságot.

- Köszöntöm az egybegyűlteket - szólalt meg Duncan, és ezzel le is tudta az udvarias formaságokat, ami a törpéknél amúgy sem bírt túl nagy jelentőséggel. - Azért vagyunk itt, hogy meghallgassuk Tűzkovács Reghart, mit akarnak tőlünk rokonaink, akik hajdan eltávoztak közülünk, hogy más vidéken éljenek.

- Életünk legszebb napja volt, amikor végre lemostuk csizmánkról a kripták porát - zengte Reghar -, hogy a szabad ég alatt, szabad népként élhessünk, nem pedig kövek alá bújva, mint a gyík.

Reghar terebélyes szakállát simogatta, Duncan pedig a magáét cibálta, miközben le nem vették tekintetüket egymásról. A dombi törpék követői elégedetten bólogattak, mert úgy érezték, hogy az első szópárbajt az ő vezetőjük nyerte meg.

- Akkor most miért tér vissza a szabad nép a kriptába, hacsak nem sírt rabolni jött? - vágott vissza Duncan, és önelégülten hátradólt karszékében.

Helyeslő moraj futott végig a hat hegyi törpe közt, mert világos volt, hogy ezt a pontot a thán szerezte meg. Reghar arca bíborvörös lett.

- Tolvaj-e, aki visszaveszi azt, amit elloptak tőle?

- Nem értem a kérdést - csodálkozott Duncan -, mivel semmitek sincs, amit ellophattak volna. Azt beszélik, hogy még a surranók is elkerülik országotokat.

A hegyi törpék kárörvendően nevettek, míg a küldöttség tagjai szó szerint reszkettek dühükben. Ez bizony halálos sértés volt! Kharas felsóhajtott.

- Hát akkor hadd meséljek neked a lopásokról! - acsargott Reghar, és szakállá remegett az indulattól. - A ti szerződéseitek, azok lopnak meg bennünket! Aláígték az árainknak, szinte ingyen dolgoztok, csak hogy elorozzátok előlünk a munkát. Meg a betöréseitek a földjeinkre! Ellopjátok a gabonánkat, elhajtjátok állatainkat! Hallottuk a történeteket összeharácsolt gazdagságotokról, de mi azt állítjuk, hogy az jog szerint minket illet! Se többet, se kevesebbet!

- Hazugság! - ordította Duncan, és dühösen talpra szökött. - Ez egy nagy hazugság! Ami kincs a hegy alatt nyugszik, azért mi dolgoztunk, azért mi izzadtunk. És most idejöttök, mint a tékozló fiú, korgó gyomorral, miután elkártyáztátok az időt, ami alatt dolgozhattatok volna!

A király megvetően legyintett.

- Olyanok vagytok, mint a koldusok.

- Szóval koldusok, mi? - üvöltötte Reghar, mikor ő került sorra. Arca vörös volt, mint a főtt rák. - Ha éheznék, és te egy falat kenyeret vetnél nekem, Reorx szakállára esküszöm, hogy a lábad elé köpnék! Szégyen, hogy erődöt emeltetek ezen a helyen, országunk határán! Szégyen, hogy ellenünk lázítjátok az elfeket, hogy azok lezárják előttünk útjaikat! Méghogy koldusok! Reorx szakállára, üllőjére és kalapácsára esküszöm, hogy visszatérünk még ide, de mint hódítók. Elvesszük, ami jog szerint minket illet, és megtanítunk benneteket kesztyűbe dudálni!

- Gyertek csak, nyűszítő sakálok - vicsorgott Duncan -, bújjatok csak a feketeköpenyes árnyékába és az emberek csillogó pajzsai mögé, kapzsi rablók! Saját szövetségeseitek fognak hátba támadni benneteket, és fosztják majd ki hulláitokat.

- Ki tudhatna nálad többet a hullarablásról? - kiáltotta Reghar. - Ti már évekkel ezelőtt kiraboltatok minket!

A hat klán képviselői felugráltak székeikről, Reghar kísérete előrelelendült. A dewar fejhangú nevetése keresztültört a hangzavaron és fenyegetőzés-áradaton. A Főtapi tátott szájjal gubbasztott a sarokban, ahol ült.

Talán itt helyben kitört volna a háború, ha Kharas nem veti magát a veszekedők közé, szálás termetével a jelenlévők fölé tornyosulva. Hadonászva, lökdösődve nagynehezen visszakényszerítette helyére mindkét felet. De még azután is, hogy szétválasztották őket,

becsmérő szavakat és durva sértéseket kiabáltak egymásnak. Ám Kharas szigorú tekintetét látva gyorsan abbahagyták, és sértett, gyanakvó pillantásokkal, de némán méregették egymást.

Kharas szólásra emelkedett, mély, zengő hangja tele volt szomorúsággal.

- Sok-sok évvel ezelőtt azért imádkoztam az istenekhez, hogy adjanak nekem erőt a gonosz és az igazságtalanság elleni harchoz. Reorx meghallgatta könyörgésem, és megengedte, hogy műhelyét használjam. És akkor én, az isten üllőjén kikovácsoltam ezt a kalapácsot. Azóta e fegyver már számtalan csatában tündökölt dicsőségesen, legyőzve e világ gonosz erőit, védelmezve szülőföldemet és népemet. És most te, királyom, arra akarsz kérni, hogy háborúba vonuljak vele saját fajtám ellen? Hát erre vezetsz bennünket, hogy saját vérünk ellen használjuk e fegyvert?

Senki sem szólt. Lesütött szempilláik mögül méregették, egymást, mindnyájan szégyellni látszottak magukat. Kharas szívhezszóló beszéde sokuk lelkét megérintette, csupán ketten nem sűtötték le tekintetüket. Ők ketten túl öregek voltak már, túl sok szemfényvesztését látták már e világnak ahhoz, hogy mindketten tudják: ez a szakadék szélesebb annál, hogy szavakkal áthidalható legyen. De meg kellett adni az esélyt.

- Halld hát ajánlatom, Duncan, Thorbardin királya! - szólalt meg Reghar, nehezen lélegezve. - Vondd ki katonáidat ezen erődből, add át Pax Tharkast és a környező földeket nekünk és ember-szövetségeseinknek. Oszd meg velünk a hegymély kincseit, melynek fele jog szerint minket illet, és tedd lehetővé, hogy közülünk azok, akik szeretnének visszatérni a hegy alá, ha a gonoszság tovább terjeszkedik a felszínen, visszatérhessenek. Vedd rá az elfeket, hogy nyissák meg előttünk kereskedelmi útjaikat és ossz meg velünk minden építési szerződést fele-fele arányban!

- Cserébe vállaljuk, hogy művelni fogjuk Thorbardin földjeit, és termékeinket olcsóbban adjuk el neked, mint amennyibe akkor kerülnének, ha a föld alatt természeténél azokat. Segítünk nektek védelmezni határainkat és magát a hegyet is, ha a szükség úgy kívánja.

Kharas esdeklő pillantást vetett királyára, hogy fogadja mindezt el, vagy legalább alkudozzon róla. De Duncan szemmel láthatóan nem volt olyan állapotban, hogy higgadtan mérlegelni tudjon.

- Kifelé! - acsargott. - Takarodjatok vissza a feketeköpenyes mágusotokhoz! Rohanjatok ember-szövetségeseitekhez! Lássuk, elég hatalmas-e a ti híres varázslótok, hogy elfújja ennek az erődnél a falait, vagy leszakítsa sziklagyökereiről a hegyünket. Lássuk, meddig maradnak ember barátaitok barátok, ha fagyos, téli szelek kavarognak majd a tábornövek körül és meleg vérük a hóra csepeg!

Reghar egy utolsó pillantást vetett Duncanra, tekintetében annyi gyűlölettel és ellenérgességgel, hogy ölni lehetett volna vele. Azután sarkon fordult, kíséretéhez lépett és velük együtt kimasírozott a Thánok Csarnokából, ki Pax Tharkasból.

A szó gyorsan jár. Mire a dombiak küldöttsége kilépett az erőd kapuján, a falak megteltek hegyi törpékkel, akik gúnyolódva kiabáltak és mutogattak utánuk. Reghar és kísérete sötét, merev arccal lovagolt tova, egyszer sem tekintve hátra.

Eközben Kharas a Thánok Csarnokában négy szemközt maradt királyával - leszámítva az ottfelejtett Főtapit. A hat tanú visszatért klánjához, hogy elűjságozza a híreket. Söröshordókat ütöttek csapra és törpeszesszel teli kulacsok jártak körbe aznap este - a törpék ünnepeltek. Gajdolás és vad röhögés visszhangzott végig az egység és béke emlékműveként emelt erőd folyosóin.

- Mi sértő lett volna egy kis alkudozásban, thán? - kérdezte Kharas bánattól nehéz szívvel.

Duncan, akinek dühe mostanra elszállt, felnézett a természetes törpére és megcsóválta fejét, szakálla ide-oda lengett díszköntöse előtt. Minden joga meglett volna, hogy ne válaszoljon egy ilyen szemtelen kérdésre. És Kharason kívül nem is lett volna hozzá

bátorsága senkinek, hogy megkérdőjelezze királya döntését.

- Kharas felelte Duncan, kezét barátja karjára téve -, mondd meg nekem: hát van kincs a hegy, alatt? Hát kifosztottuk mi a rokonainkat? Betörtünk a földjeikre, vagy akár az emberek földjére? Megsértettük a jogaikat?

- Nem - felelte Kharas, és tekintete találkozott uralkodójával. Duncan sóhajtott.

- Te ismered kincstárunk helyzetét. Tudod, hogy ami kevéske pénzünk még van, épphogy csak elég lesz arra, hogy fedezze költségeinket erre a télre.

- Akkor mondtad volna ezt! - vágta vissza Kharas szigorúan. - Mondtad volna meg az igazat! Ezek nem szörnyetegek, hanem a véreink! Megértették volna...

Duncan bölcs szomorúsággal elmosolyodott.

- Nem, ők nem szörnyetegek. Hanem valami rosszabb: olyanok, mint a gyerekek. - Vállat vont. - Oh, persze, megmondhattuk volna nekik az igazat, akár meg is mutathattuk volna. De nem hinnének a saját szemüknek sem. Hogy miért? Mert másképp akarják hinni!

Kharas gondterhelten ráncolta szemöldökét, de Duncan türelmesen folytatta.

- Hinni akarják, barátom. Sőt, hinniük kell! Ez túlélésük egyetlen esélye. Semmijük sincs, semmijük; ezt a hitet kivéve. És ezért harcolni is képesek. Meg tudom érteni őket.

Az öreg király szemei elhomályosultak egy pillanatra, és Kharas döbbsen elismeréssel tekintett rá, amikor rájött, hogy a thán dühe csak megjátszott volt, csupán a közönségnek szóló mutatvány.

- Most visszatérhetnek feleségeikhez és éhező gyermekeikhez és mondhatják nekik: „Harcolni fogunk, a bitorlók ellen! És amikor győztünk, újra megtölthetitek a hasatokat!” Ez segít majd egy ideig, hogy megfélemezzenek éhségükről.

Kharas arcán látszott, hogy gyötrődik.

- De akkor sem kellett volna ilyen messzire menni! Talán megoszthatnánk azt a keveset, ami van...

- Barátom - felelte csendesen Duncan -, Reorx kalapácsára esküszöm neked, hogy ha elfogadnám a feltételeiket, mind elpusztulnánk. Fajtánk eltűnne Krynn színéről!

Kharas döbbsen meredt rá.

- Ekkora baj vaj?

- Bizony, ekkora. Csak kevesen tudják ezt. A klánok vezetői és most már te is. Ezért meg is esketek a titoktartásra. A termés katasztrofális volt. Gabonátárolóink majdnem üresek, és most még azok a költségek is a nyakunkba szakadnak majd, amibe ez a háború kerül. Még a saját népünknek is kénytelenek leszünk porciózni az ételt ezen a télen. Amit, ha azokkal a készletekkel számolunk, amink jelenleg van, így is épp csak, hogy meg tudunk csinálni. Ha még néhány száz szájat etetni kéne... - gondterhelten csóválta fejét.

Kharas leforrázva állt, lassan felemelte a fejét, sötét szeme csillogott.

- Ha ez igaz, akkor legyen úgy! - mondta eltökélten. - Jobb mindnyájunknak együtt éhenhalni, mint testvéreink vérént ontani!

- Nemes szavak, barátom! - felelte Duncan. Dobpergés hangja hatolt a terembe, harci indulót éneklő, mély hangok kórusa kísérte. A dal ősből volt, mint Pax Tharkas sziklája, tán még a világ csontjainál is őregebb. - De nem lakathatsz jól senkit nemes szavakkal, Kharas. Nem ihatod meg, nem húzhatod magadra, ha fázol, nem sütheted meg nyárson és nem csillapíthatod velük az éhes gyermekek sírását.

- És azoknak a gyermekeknek a sírásával, akiknek az apjuk elmegy, hogy sose térjen haza, nem törödsz? - vágott vissza Kharas. Duncan felvonta szemöldökét.

- Sírdoálnak majd, talán egy hónapig - mondta. - Azután elfogyasztják apjuk adagját. És vajon nem ezt akarnák-e azok is?

Ezzel megfordult, és elhagyta a Thánok Csarnokát, visszatért a mellvédre, katonái közé.

Míg Duncan Kharassal vitatkozott a Csarnokban, Tűzkovács Reghar és kísérete

messzire távolodtak alacsony, bozontos pónijaikon Pax Tharkas falaitól, de fülükben még mindig ott csengtek rokonaik gúnyos szavai, csúfolódó kacagása.

Reghar órákig lovagolt szótlanul, amíg mesze maguk mögött nem hagyták az erőd hatalmas ikertornyait. Akkor, egy keresztútnál az öreg törpe visszafogta lovát. Odafordult csapata legifjabb tagjához, és üres, érzelemmentes hangon megszólalt.

- Haladjatok tovább északra, Vasmárkú Darren. - Az öreg törpe előhúzott egy kopott, kizsírósodott bugyellárist. Belenyúlt és kivette belőle utolsó megmaradt aranyát. - Tessék. Keljete át az Újtengeren. Keressétek meg azt a Fistantilust, és mondjátok meg neki... mondjátok...

Reghar elhallgatott, mert rádöbbsent, hogy milyen esztelenséget cselekszik. De nem volt más választása. Minden eldöntött, mielőtt még útra kelt volna. Elkomorult tekintettel folytatta.

- Mondjátok meg neki, hogy ha idejön, egy felfegyverzett hadsereg fogja várni, hogy szolgálatára álljon.

2. FEJEZET

Hűvös és sötét volt a solamniai éjszaka. Odafent az égen tündöklő fénnel ragyogtak a csillagok. Paladine, a Platina Sárkány és Takhis, a Sötétség Királynőjének csillagképei rótták végtelen köreiket Gilean, az Egyensúly Mérlege körül. Kétszáz év múlva, vagy még később ugyanezek a csillagképek eltűnnek majd az égről, és akkor az emberek és istenek háborút vívnak majd Krynneen.

De most még csak figyelték egymást.

Ha valamelyik isten lepillantott volna, biztosan meglepődik azon, ahogy a halandók próbálják utánozni az égi fényeket. Solamnia földjén, a hegyek között, Garnet megerősített városának falai alatt tábornokok pettyezték a rétet, bevilágítva az éjszakát, mint égen a csillagok.

Fistantilus Hada. A tűz fénye megcsillant a mellvértéken és pajzsokon, végigtáncolt a kardéleken és felvillant a dárdák csúcsán. A lángok visszfénye ott izzott a reménytől és az újraéledt büszkeségtől ragyogó arcokon, ott tükröződött a sereget követők sötét szemében, és fellobbanva megvilágította a gyermekek önfeledt játékát.

A máglyák körül kis csoportokban emberek álldogáltak, beszélgettek, nevetgéltek, ettek és ittak vagy javígtatták fegyvereiket. Az éjszaka megtelt mókával, fogadalmakkal és hihetetlen mesékkel. Néha egy-egy fájdalmas nyögés hallatszott, ahogy egyesek fegyverforgatáshoz nem szokott karukat és vállukat masszírozták. A kapálástól megkérgesedett tenyerek most felhólyagosodtak a dárdák nyelétől. De ezt egy vállrándítással elintézték. Látták a tűz körül játszó gyermekeket, és tudták, hogy ha nem is teljesen, de legalább erre az éjszakára tele a hasuk. Büszkén nézhettek feleségük szemébe. Az embereknek évek óta először volt céljuk.

Sokan tudták közülük, hogy ez az út talán a halálba vezet, de azt is megértették, hogy nincs más választásuk, tehát maradtak.

Végül is - gondolta Garic, miközben váltótársa közeledését figyelte, aki azért jött, hogy felváltsa őt az örködében -, előbb vagy utóbb mindenki meghal. Jobb, ha az ember a szikrázó napsütésben, villogó karddal a kezében néz szembe a halállal, mintha az titokban lopózna hozzá, az éjszaka leple alatt, vagy megmarkolná ocsmány, járványokat hordozó kezével.

A fiatal ember most, hogy letelt a szolgálata, visszatért a tábornúthoz, és egy vastag köpenyt húzott elő hálósákjából. Gyorsan befalt egy tál nyúlörköltet, majd a tüzeket

kerülgetve elindult.

Határozott célja volt, a tábor külső területe felé tartott. Útközben számos szíves invitálást hárított el, melyek a tüzek valamelyikéhez hívták. Ezekre csak barátságosan intett és folytatta útját. Már csak kevesen ücsörögtek a máglyák körül, sokan megszöktek a fény elől. Az árnyékos helyek megteltek halk sóhajokkal, suttogással, édes kacagással.

Garicnak valóban találkája volt az árnyékban, de nem egy lánnyal - bár a táborban sok fiatal nő akadt, akit boldoggá tett volna, ha egy éjszakát tölthetne a jóképű, fiatal nemessel. Távol a tábortól és távol mindenkitől, Garic egy nagy sziklatömb alatt maga köré csavarva köpenyét leült és türelmesen várt.

Nem kellett sokáig várnia.

- Garic? - hallatszott egy bizonytalan hang.

- Michael! - kiáltotta szinte örömmel Garic, és felállt. A két férfi kezét fogott, és zavarukat leküzdve boldogan megölelte egymást.

- Alig hittem a szememnek, amikor ma láttam, hogy belovagolsz a táborba, kuzin! - mondta Garic, és lelkesen szorongatta a másik kezét, mintha attól tartana, hogy ha elengedi, a férfi szertefoszlik a sötétben.

- Én sem hittem, hogy itt találalak! - felelte Michael, és ő is melegen szorongatta rokona kezét, miközben torkát köszörülte, mert valamitől hirtelen rekedtté vált a hangja. Köhintett, majd leült a sziklára. Garic melléje telepedett. Néhány pillanatig mindketten hallgattak, torkukat köszörülték, és próbáltak keménynek és katonásnak látszani.

- Azt hittem, kísértetet látok - mondta Michael és erőltetetten felnevetett. - Úgy hallottuk, meghaltál...

Hangja elhalkult, aztán újra köhintett.

- A fene ebbe az időjárásba! - motyogta. - Kikezdi az ember torkát!

- Megmenekültem - válaszolta csendesen Garic. - De apám, anyám és a húgom már nem volt ilyen szerencsés.

- Anna? - mormolta Michael, és hangjában fájdalom csendült.

- Gyorsan halt meg - folytatta Garic tompa hangon -, akárcsak anyám. Apámnak volt gondja rájuk, mielőtt a csürhe őt is felkoncolta volna. Ettől aztán felbőszültek. Megcsonkították a holttestét...

Garic nyelt egyet, mire Michael együttérzőn karjára tette a kezét.

- Apád nemes lelkű ember volt. Igazi lovagként halt meg, az otthonát védve. Jobb halála volt, mint amilyen néhányunknak lesz - tette hozzá keserűen, mire Garic éles, átható pillantást vetett rá. - És te hogy tudtál elmenekülni a csőcselék elől? Hol voltál az utóbbi időben?

- Nem szöktem meg előlük - felelte keserűen Garic. - Akkor érkeztem, mikor már elmentek. Az se számított volna sokat, ha ott vagyok, de velük kellett volna lennem, velük együtt kellett volna meghalnom!

- Nem, apád ezt nem akarta volna! - rázta a fejét Michael. - Élsz. Továbbviszed majd a nevet.

Garic a homlokát ráncolta, szeme sötéten csillogott.

- Lehet. Bár nem voltam asszonnyal, mióta... - megcsóválta a fejét. - Akárhogy is, mindent megtettem értük, amit csak lehetett. Felgyújtottam a várat...

Michael döbbszerűen nézett rá, de Garic emlékeibe merülve folytatta.

- ...nehogy a csőcselék kezére jusson. Családom földi maradványai ott nyugszanak várunk megfeketedett romjai alatt, melyet még az ükapám épített. Aztán egy ideig céltalanul csavarogtam, nem érdekelt, mi történik velem. Végül találkoztam egy csapattal, ami olyanokból állt, mint én: különféle okok miatt kiűzték őket otthonaikból. Nem kérdezősködtek, nem is törődtek velem, csak az érdekelte őket, hogy jól forgatom-e a kardot. Csatlakoztam hozzájuk és éltem a mának.

- Banditákkal? - kérdezte Michael, és sikertelenül próbálta leplezni a hangjából kicsendülő megdöbbenést, mire Garic sötét pillantást vetett rá.

- Igen, banditákkal - felelte hűvösen. - Megütközöl rajta? Hogy egy fiatal lovag annyira elfelejtheti a Kódexet, hogy útonállókkal áll össze? De kérdem én, Michael, hol volt a Becsületkódex, amikor megölték atyámat, a te nagybátyádat? Hol van most, ebben az átkozott világban?

- Talán sehol - válaszolta határozottan Michael. - Csak a mi szívünkben.

Garic hallgatott. És akkor testét rázni kezdte a hangos zokogás. Unokatestvére köré fonta karját, és szorosan magához vonta. Végül a fiatalember remegve felsóhajtott, és keze fejével megtörölte a szemét.

- Egyszer sem sírtam, mióta rájuk találtam - suttogta elcsukló hangon. - És igazad van, kuzin. A rablók közt én is lesüllyedtem, és ki tudja, talán sose menekszem meg, ha a tábornok...

- Ez a Caramon?

Garic bólintott.

- Egyik éjjel megtámadtuk őt és csapatát. És ez felnyitotta a szemem. Azelőtt nem érdekelt, kiket rabolunk ki, sőt, néha még élveztem is a dolgot. Azt mondogattam magamnak, hogy ez ugyanaz a csőcselék, aki felkoncolta apámat. De ebben a csapatban velük volt egy nő és egy mágus is. A varázsló betegnek tűnt. Megütöttem, és ő rongybabaként esett össze, amint hozzáértem. És az a lány... Tudtam, mit fognak vele csinálni, és a gondolattól felfordult a gyomrom. De féltem Vaslábútól, a bandavezértől. Az egy vadállat, egy félogár.

- De a tábornok kihívta őt. Azon az éjszakán igaz önzetlenségnek voltam tanúja. Láttam egy embert, aki az életét is feláldozta volna, hogy megvédje a nála gyengébbeket. És ő győzött.

Garic lecsillapodott. Miközben beszélt, szeme megtelt csodálattal.

- És akkor rádöbrentem, mivé lett az életem. Mikor aztán Caramon megkérdezte, velük tartanánk-e, igent mondtam, ahogy a többiek is. De érdekelték is engem a többiek. Vele mentem volna akár a világ végére is!

- És most te vagy a testőre - mosolygott Michael.

Garic bólintott, és elpirult az örömtől.

- Mo... mondtam neki, hogy én sem vagyok különb a többenél, én is csak egy tolvaj vagyok, egy bandita. De ő csak rám nézett, mintha a lelkembe látna, mosolygott, és azt mondta, hogy minden férfinak egyszer végig kell járnia egy sötét, fénytelen éjszakát, hogy mikor újra felvirrad a hajnal, ő is újjászülethessen.

- Különös - töprengött Michael. - Kíváncsi vagyok, vajon hogy értette ezt?

- Azt hiszem, én értem - felelte Garic. A tábor túlsó vége felé nézett, ahol Caramon sátra állt. A tábornokok füstje körülengte a sátorra tűzött csapkodó selyemzászlót, amely fekete sálként kígyózott a csillagos égbolt előtt.

- Néha azon tűnődöm, hogy nem a saját sötét éjszakáját járja-e ő is. Van valami a szemében, ami...

Garic megcsóválta a fejét.

- Tudod - tette hozzá hirtelen fordulattal -, ő és a varázsló ikertestvérek.

Michael szeme elkerekedett, mire Garic rábólintott.

- Nagyon különös a viszonyuk. Mintha valami szeretetféle volna köztük.

- Egy feketeköpenyessel? - horkantott fel Michael. - Azt hiszem, tévedsz. Kíváncsi vagyok, hogy miért jön egyáltalán velünk a mágus. Azt hallottam, ezek a varázslók képesek meglovagolni az éjféli szelet, és síron túli erőket idéznek meg, hogy segítségükkel csatát nyerjenek.

- Hát ez biztos képes rá, efelől semmi kétségem! - felelte Garic, és sötét pillantást

küldött a tábornok sátra mellett felvert kisebb sátor felé. - Bár csak egyszer láttam mágiát használni - még a rablóbandában -, de tudom, hogy nagy hatalma van. Ha csak rám néz, összeszűkül a gyomrom és megdermed a vér az ereimben. De, mint már említettem, aznap, amikor először találkoztam velük, nem volt jól. Éjszakánként, mikor még a testvére sátrában aludt, hallottam, ahogy köhög, és már azt hittem, hogy lélegzetet se képes venni. Néha azt kértem magamtól, hogy élhet ember ilyen borzalmas fájdalommal?

- De ma, mikor láttam, nem tűnt betegnek.

- Az egészsége nagyon sokat javult. Pedig semmit sem tesz érte. Egész napját a sátrában tölti, és a varázskönyveit bújja, amiket azokban a hatalmas ládákban cipel magával. Azt hiszem, ő is abban a „sötét éjszakában” bolyong - tette hozzá Garic elgondolkodva. - Valami szomorúság lengi körül, ami egyre nő, ahogy dél felé haladunk. Rémálmok gyötrik. Hallottam, hogy kiáltozik álmában. Rettenetesen sikoltozik... még a halottak is életre kelnének tőle!

Michael megborzongott, és sóhajtva Caramon sátra felé pillantott.

- Komoly kétségeim voltak, hogy egy olyan hadsereghez csatlakozzak, melyet a szóbeszéd szerint egy feketeköpenyes vezet. És azt suttogják, hogy a valaha létezett összes varázsló közül ez a Fistandantilus a legnagyobb. Mikor ma belovagoltam a táborba, még nem köteleztem el végleg magam. Csak arra gondoltam, hogy körbenézek egy kicsit, és kiderítem, igaz-e, hogy délre tartanak, hogy segítsék Abanasinia sanyargatott embereinek harcát a hegyi törpék ellen.

Újra felsóhajtott, és olyan mozdulatot tett, mintha hosszú bajszát akarná megpödröni, de keze félúton megállt. Arca simára volt borotválva, levágta bajuszát, a lovagok ősi jelképét, a szimbólumot, amely ezekben a napokban a halálát jelentette volna.

- Bár atyám még él, Garic - folytatta Michael -, azt hiszem szívesen cserélt volna apáddal. Vingaard Vár ura választás elé állított minket: vagy a városban maradunk és meghalunk, vagy elmenekülünk és életben maradunk. Apám inkább meghalt volna. Én is, ha csak magunkra kell gondolni. De nem engedhettük meg a becsület fényűzését. Keserű volt az a nap, amikor felpakoltuk amit lehetett egy egyszerű kordéra, és elhagytuk a Csarnokot. Egy nyomorúságos kunyhóban húzódtak meg apámék, Throytlban. Ott jó helyük lesz, legalábbis erre a télre. Anyám erős és úgy bírja a munkát, mint egy férfi. Az öcsém jó vadászok...

- És apád? - kérdezte Garic, mikor a másik elhallgatott.

- Azon a napon megtört a szíve - felelte Michael egyszerűen. - Csak ül és bámul kifelé az ablakon, kardjával az ölében. Egy szót sem szólt, mióta elhagytuk az ősi családi otthont.

Keze ökölbe szorult.

- Nem akarok hazudni neked, Garic. Nem érdekelnek Abanasinia elnyomott népei. Azért jöttem, hogy megtaláljam a kincset! A kincset, ami a hegyek alatt fekszik! És a dicsőséget! A dicsőséget, hogy visszatérjen az élet apám szemébe! Ha győzünk, a lovagok újra emelt fővel nézhetnek a világ szemébe!

Ő is a főszátor mellett lapuló apró sátorra bámult, amire a varázsló lakhelyének jelét hímezték, a sátorra, melyet - ha csak tehette - mindenki elkerült.

- De hogy a dicsőséget a Sötét Úr oldalán harcolva szerezzék meg... a régi lovagok nem tettek volna ilyet. Paladine...

- Paladine megfélekedezett rólunk - vágott közbe Garic keserűen. - Magunkra maradtunk. Semmit sem tudok a fekete varázslókról, és ez a mienk sem érdekel. Csak egy ember miatt maradok és követem a többieket... és ez a tábornok. Ha a boldogságba vezet, legyen. Ha nem - egy mélyet sóhajtott - nos, akkor is neki köszönhetem, hogy megtaláltam a békémet...

- És ezt kívánom neki is - tette hozzá Garic alig hallhatóan. Aztán felállt, és lerázta

magáról a komor hangulatot.

Michael is felkelt.

- Vissza kell térnem a táborba, hogy aludjak egy keveset. Holnap korán kelünk - mondta Garic. - Egy hét múlva indulunk, legalábbis így hallottam. Nos, kuzin, velünk tartasz?

Michael unokaöccsére nézett. Aztán tekintete Caramon sátrára siklott, melyen a csillogó fonállal hímzett, kilencágú csillaggal díszített zászló lengett a hűvös esti szélben. Innen pillantása a varázsló sátrára vándorolt. Ekkor bólintott, mire Garic szélesen elvigyorodott.

Forrón kezet szorítottak, majd egymás vállát átölelve, visszasétáltak a tábortüzek közé.

- Tényleg igaz az - kérdezte Michael lehalkított hangon, mikor a táborba értek -, hogy ennek a Caramonnak van egy boszorkánya?

3. FEJEZET

- Hová mész? - faggatta Caramon udvariatlanul.

Mikor a sátorba lépett, hunyorgott egy ideig, hogy szeme hozzászokjon a félhomályhoz a kinti szikrázó őszi napfény után.

- Elköltözöm - felelte Cysania, miközben gondosan összehajtogatta fehér papi köpenyét, és egy nagy ládába rakta, melynek megszokott helye az ágya alatt volt. Most előhúzta onnan, fedele nyitva volt.

- Már megbeszéltük ezt - zsörtölődött Caramon fojtott hangon. Hátrapillantott a sátor bejárata előtt strázsáló őrekre, és óvatosan leengedte a bejáratot takaró függönyt.

Caramon nagyon büszke volt erre a sátorra. Eredetileg egy gazdag solamniai lovagé lehetett. Két ifjú hozta neki ajándékba, akik bár állították, hogy „találták”, ám oly gondossággal és szakértelemmel állították fel, hogy nyilvánvaló volt, épp annyira „találhatták”, mint saját kezüket vagy lábukat.

Olyan anyagból készült, melyet ebben a korban már nem is ismertek, és amely olyan sűrű szövésű volt, hogy a leghevesebb szél sem fújt át rajta. Az eső is lepergett róla. Raistlin szerint valamiféle zsiradékkal kenhették be. Elég nagy volt ahhoz, hogy elférjen benne Caramon ágya, több nagyméretű láda, melyekben térképek, az Ősmágia Tornyában szerzett pénz és ékszerek, ruhák, fegyverek voltak, valamint egy ágy Cysaniának és a lány ruhásládája. De még így is maradt elég hely, hogy Caramon vendégeket fogadhasson.

Raistlin egy ugyanilyen anyagú és formájú, de kisebb sátorban lakott, melyet testvéréé mellett vertek fel. Caramon felajánlotta, hogy megosztja a nagyobb sátrat a mágussal, de az ragaszkodott az egyedülléthez. A tábornok, ismervé fivére nyugalom és csend iránti igényét, nem erőltette a dolgot, meg mostanában egyébként sem élvezte túlzottan a mágus társaságát. Cysania viszont nyíltan fellázadt, mikor megmondták neki, hogy Caramonnal kell laknia.

A férfi most magyarázni kezdte a lánynak, hogy itt nagyobb biztonságban van. A boszorkányságáról keringő híresztelések, a nyakában hordott, becsületvesztett isten medálja, Caramon meggyógyításának története gyorsan elterjedt a táborban, és elsuttogták minden újonnan érkezőnek is. A papnő sose hagyhatta el a sátrat anélkül, hogy sötét pillantások ne követték volna. Az asszonyok magukhoz szorították gyermekeiket, ha közeledni látták. A kisgyerekek pedig félig tettetett, félig valódi félelemmel szaladtak el előle.

- Ismerem az érveidet - vágott közbe Cysania, és tovább pakolta ruháit anélkül, hogy a megtermett férfira nézett volna. - De nem érdekelnek...

- Nem, nem! - fojtotta belé Caramonba a szót, mikor látta, hogy az levegőt vesz a

válaszhoz. - Hallottam már a boszorkányégetésről szóló történeteidet. Nem is egyszer! Nem kételkedem az igazságukban, de azok egy olyan korban történtek, amelytől most nagyon távol vagyunk.

- Tehát, kinek a sátrába fogsz költözni? - kérdezte a harcos elvörösödve. - A fivéremébe?

Crysanía abbahagyta a pakolást, és kezében tartva ruháit, hosszan maga elé bámult. Arcán egy izom se rándult, de ha lehet, még jobban elsápadt és összeszorította ajkait. Mikor megszólalt, hangja olyan hűvös és metsző volt, mint a téli szél.

- Van még egy, ehhez hasonló, de kisebb sátor. Abban fogok lakni. Állíthatsz elé őrséget, ha szükségesnek tartod.

- Bocsáss meg, Crysanía! - mondta Caramon, és a lány felé lépett. Ám az még mindig nem nézett rá. A férfi kinyújtotta a kezét, megfogta a papnő vállát, és gyengéden maga felé fordította, arra kényszerítve, hogy a szemébe nézzon.

- Nem... izé... nem úgy értettem! Kérlek, bocsáss meg! És igen, úgy gondolom, valóban szükség van egy őrré. De egyikükben sem bízom, csak magamban. És még így is...

Légzése felgyorsult, szorítása alig észrevehetően erősödött.

- Szeretlek, Crysanía! - folytatta halkan. - Te más vagy, mint a többi nő, akiket eddig ismertem. Nem tehetek róla. Nem is tudom, hogy történt. Mi... mikor először találkoztunk, nem igazán kedveltelek. Azt hittem, hogy hideg, lelketlen lány vagy, akit csak a hite érdekel. De mikor annak a félogárnak a karmai közt voltál, láttam a bátorságodat, és mikor arra gondoltam, hogy... hogy mit tehettek volna veled...

Érezte, ahogy a papnő önkéntelenül megborzong. A lányt még mindig gyötörték rémálmodok arról az éjszakáról. Próbált megszólalni, de Caramon megelőzte.

- Láttalak a testvéremmel. Azt juttatta eszembe, hogy régen én is ilyen voltam vele - hangja suttogássá halkult. - Oly sok törődéssel, türelemmel veszed őt körül.

Crysanía nem próbált meg kiszabadulni Caramon öleléséből. Csak állt ott, tiszta, szürke szemét a férfira emelte, miközben az összehajtott, fehér köpenyt melléhez szorította.

- Hát ez az egyik ok, Caramon - szólalt meg a lány szomorúan, és alig észrevehetően elpirult. - Szinte éreztem, ahogy nő az irántam érzett vonzalmad, és bár eléggé ismerlek ahhoz, hogy biztos legyek benne: soha nem lennél tolaodó velem szemben, nem szívesen aludnék tovább egy sátorban veled.

- Crysanía! - kezdte Caramon, és tekintetén látszott, hogy szenved. Keze, mellyel a lányt tartotta, megremegett.

- Amit irántam érzel, Caramon, az nem szerelem - mondta lágyan Crysanía. - Magányos vagy, és hiányzik a feleséged. Te őt szereted. Tudom, látom a szemedben csillogó gyengédséget, amikor Tikáról beszélsz.

A harcos arca elsötétedett Tika nevének hallatán.

- Mit tudhatsz te a szerelemtől? - kérdezte hirtelen. Elengedte a lányt és félrefordult. - Persze, szeretem Tikát. Sok nőt szerettem életemben. És Tikának is megvoltak a maga szerelmei, lefogadom.

Dühösen kifújta a levegőt. Ez a vád nem volt igaz, és ezt ő is tudta. De segített elviselni lelkiismeret-furdalását, amellyel már hónapok óta küszködött.

- Tika asszony - folytatta mogorván. - Hús-vér asszony... nem pedig egy jégdarab!

- Hogy mit tudok én a szerelemtől? - ismételte Crysanía. Nyugalma szertefoszlott, szeme szikrázott dühében. - Elmondom neked, mit tudok én a szerelemtől. Én...

- Ki ne mondd! - kiáltott fel fojtott hangon Caramon, és magáról megfeledkezve karon ragadta a lányt. - Ne mondd, hogy Raistlint szereted! Ő nem érdemli meg a te szerelmedet! Csak kihasznál téged, ahogy engem is kihasznált! És ha már nem veszi többé hasznodat, el fog dobni magától!

- Eressz! - sziszegte a lány, és arca kipirult, szürke szeme elsötétedett.

- Hát nem veszed észre? - ordította Caramon, és kétségbeesésében megrázta a papnőt.
- Nem látsz a szemedtől?

- Elnézést a zavarásért - szólt közbe egy csendes hang -, de fontos híreket hoztam.

Crysanía arcából előbb kifutott a vér, majd rákvörössé vált. Caramon is megriadt, és elengedte a papnőt. Az elhúzódott tőle, nagy igyekezetében megbotlott a ládájában és térdre esett. Hosszú, fekete haja arcába csapódott, és ő ott maradt a láda mellett térdelve, úgy téve, mintha holmiját rendezgetné remegő kezével.

Caramon paprikavörös képpel, homlokát ráncolva megfordult, hogy szembenézzen testvérével.

Raistlin tükörszerű szemével hűvösen mérte végig fivérét. Arca kifejezéstelen volt, akárcsak a hang, amelyen megszólalt, mikor a sátorba lépett. Caramon mégis észrevette, hogy szeme a pillanat egy tört részéig életre kel. A homokóra pupillák mélyén fellobbanó sötét, féktelen féltékenység megdöbbenetete, szinte fizikai fájdalmat okozott neki. Ám a pillanat elmúlt, kétségek közt hagyva Caramont, hogy valóban jól látta-e, amit látott. Csak összeszorult gyomra és a fém íz a szájában emlékeztette a pillanatra.

- Miféle híreket? - köszörilte meg a torkát.

- Követek érkeztek délről - felelte Raistlin.

- És? - kérdezte Caramon szigorúan, mikor testvére elhallgatott.

Raistlin hátrahajtotta csuklyáját és előrelépett. Pillantásával elkapta fivére tekintetét és fogva tartotta. Egy pillanatra lehullt a mágus szenvtelen álarca.

- A törpék Thorbardinban háborúra készülődnek - sziszegte Raistlin, és vékony keze ökölbe szorult. Olyan szenvedély volt a hangjában, hogy Caramon meglepődött, Crysanía pedig felkapta a fejét, és nyugtalan pillantást vetett rá.

A zavart és feszengő Caramonnak végül sikerült elszakítania magát fivére lobogó tekintetétől, és félrefordulva úgy tett, mintha az asztalon fekvő térképekkel bíbelődne. Unottan vállat vont.

- Nem tudom, mi mást vártál - felelte hűvösen. - Végül is ez a te ötleted volt! Ez a mese az elrejtett kincsről. Nem csináltunk titkot abból, hogy merre tartunk. Tulajdonképpen ezzel a jelszóval toborzunk. Csatlakozz Fistantilushoz, és rabold ki a hegyeket!

Mindezt hangsúlytalanul vetette oda, ám a reakció megdöbbenő volt. Raistlin elkéült. Próbált megszólalni, de nem jött ki értelmes hang a száján, csak véres tajték. Beesett szeme megcsillant, mint holdfény a befagyott tó jegén. Kezét még mindig ökölbe szorította, és ismét tett egy lépést fivére felé.

Crysanía ijedten felugrott, Caramon pedig, aki most valóban megrémült, hátralépett, keze kardjának markolatára kulcsolódott. Ám Raistlin lassan visszanyerte önuralmát, noha láthatóan ez nagy erőfeszítésébe került. Ajkára dermedt vicsorral megfordult, és kivi harzolt a sátorból, de dühe még így is oly nyilvánvaló volt, hogy az őt álló testőrök összerezzentek, mikor elhaladt mellettük.

Caramon csak állt, teljesen összezavarodva és megrettenve. Képtelen volt rájönni, hogy mi ütött a fivérébe. Crysanía is megrökönyödve bámult Raistlin után, míg a sátron kívülről behallatszó parancsszavak fel nem rázták dermedtségükből mindkettejüket. A nagydarab férfi megcsóválta a fejét, és a bejárathoz ment. Mikor odaért, félig visszafordult, de nem nézett a papnőre.

- Ha valóban háborúba keveredünk, nem lesz időm, hogy veled foglalkozzam. Mint már említettem, nem lennél biztonságban egy külön sátorban. Ezért továbbra is itt fogsz aludni. Békén hagylak majd, efelől biztos lehetsz. Szavamat adom rá.

Azzal kilépett a sátorból, és az örökkel kezdett tanácskozni. A papnő belepirult a haragba, és képtelen volt megszólalni. Egy pillanatig még a sátorban maradt, amíg lehiggadt, majd ő is kilépett a szabadba. Egy pillantás az örökre, és azonnal tudta, hogy noha ő és Caramon próbáltak halkan beszélni, párbeszédük egy része mégis

kihallatszott.

A kíváncsi, csodálkozó pillantásokat tudomásul se véve gyorsan körbenézett, és még meglátta a fekete köpeny csapdosó szárnyát, amint eltűnik az erdőben. Visszaszaladt a sátorba, sietve felkapott egy köpenyt, vállára borította, és ő is elsietett az erdő irányába.

Caramon észrevette, hogy Cysania merre megy. Nem látta ugyan Raistlint, de könnyű volt kitalálnia, hogy miért siet oda a lány. Utána akart kiáltani, mert bár nem jutott semmi az eszébe, ami veszélyt jelenthetett volna ebben a Gránithegység lábánál fekvő csenevész fenyőerdőben, de ezekben a nyugtalan időkben nem árt az óvatosság.

Már majdnem megszólalt, amikor szeme sarkából meglátta két emberét, akik értő pillantást váltottak egymással. Caramon hirtelen látta magát, amint a papnőt hívogatja, mint valami szerelmes kamasz, és torkán akadt a szó. Különben is épp jött Garic egy kimerültnek látszó törpével és egy magas, sötét bőrű harcosal, aki prémecke burkolózott a barbárok szokása szerint.

A követek! - jutott eszébe. Muszáj beszélnie velük! De... Ismét az erdő felé pillantott, ám Cysania már eltűnt. A veszély előérzete nyilallt a harcosba. Olyan elemi erővel tört rá ez az érzés, hogy majdnem utánuk rohant. Katonaösztöne figyelmeztette. Nem tudta volna szavakba önteni, csak azt, hogy valami lapul ott.

De mégse rohanhat egy lány szoknyája után, faképnél hagyva a küldötteket. Persze utánaaszalaszthatna egy őrt is, de akkor is ugyanolyan nevetségessé válna. Nem tehet semmit! Vigyázzon rá Paladine, ha már az ő papnője!

Így hát Caramon fogcsikorgatva bár, de megfordult, hogy üdvözlje és sátrába vezesse vendégeit. Majd ha már kényelembe helyezkedtek és kiudvariaskodták magukat, ha már felszolgálták az ételeket és italokat, akkor majd kiment magát valahogy, és utánuk ered...

A homokba rajzolódott lábnyomok mutatják az utat...

Felnézek és látom a vesztőhelyet, a csuklyás alakot - fejét már a tőkére nyomták - és a vakítófényben megcsillanó bárd élet, ahogy magasba emelkedik a kámzsás hóhér kezében.

A bárd lecsap, az áldozat levágott feje végiggurul a deszkákon, csuklyája lehullik róla...

- Az ott az én fejem! - suttogta lázasan Raistlin, vékony kezeit tördelve kínjában.

A hóhér felkacag, hátrahúzza kámzsáját és láthatóvá válik az...

- Az ott az én arcom! - mormolta Raistlin. A félelem lüktető vérével áradt szét testében, amelytől hol kiverte a víz, hol pedig a hideg rázta. Kezei közé szorítva fejét megpróbálta elűzni a rémületes víziót, mely éjszaka álmait kísértette, de nappal sem volt tőle nyugta, hamuízűvé tette ételét, megkeserítette italát.

- Méghogy a Múlt és Jövő Ura! - kacagott fel Raistlin keserű, gúnyos kacajával. - Nem vagyok én ura semminek! Minden hatalom az enyém, mégis csapdába kerültem! Csapdába! Az ő nyomdokán haladok! Tudom, hogy minden múltó perc már elmúlt egyszer! Emberekkel találkozom, akiket sose láttam, és mégis ismerem őket! Hallom saját szavaim visszhangját, mielőtt még kimondanám őket! Ez az arc! - Tenyerét az arcához szorította. - Ez az arc az ő arca! Nem az enyém! Nem az enyém! Ki vagyok én? Hóhér vagy áldozat?

Szinte már sikoltott. Őrjöngve, azt sem tudva, mit csinál, tépni kezdte saját arcát, mintha maszkot viselne, amit képtelen letépni csontjairól.

- Hagyd abba, Raistlin! Mit csinálsz? Hagyd abba, kérlek! De a mágus nem is hallotta a lány hangját. Cysania óvatos, de határozott mozdulattal megragadta a varázsló csuklóját, és elkeseredett harcot vívott vele. Lassan csillapult az örület. A pokoli, fekete örvény, amelyben a férfi fuldoklott, visszahúzódott és partra vetette kimerült áldozatát. Újra érzékelni tudta a környezetét, ismét látott és hallott. Arca fájdalmasan lüktetett. Kezeire nézett, és döbbenet meredt véres körmeire.

- Raistlin! - Ez Crysania hangja! Felkapta fejét és meglátta az előtte álló lányt, ahogy az próbálja elrángatni a mágus kezét arcától, tágra nyílt szemében őszinte aggodalom ült.

- Jól vagyok! - mondta Raistlin rekedten. - Hagyj békén! De miközben beszélt, felsóhajtott, ismét lehorgasztotta fejét és megrázkódott, mintha újra rátört volna az iszonyatos álom. Zsebéből előhúzott egy tiszta zsebkendőt, és törölgetni kezdte arcán a szivárgó sebeket.

- Nem, nem vagy jól! - felelte gyengéden Crysania, és kivette a mágus remegő kezéből a kendőt, majd puha mozdulatokkal törölgetni kezdte a vérző karmolásokat.

- Engedd, hogy én csináljam! - kérte, amikor a férfi érthetetlenül motyogott valamit. - Tudom, nem engeded, hogy meggyógyítsalak, de van itt a közelben egy tiszta vizű patak. Gyere, igyál egy kis vizet, pihenj, és hagyd, hogy lemossam az arcod!

Raistlinnak már szinte ajkán voltak a keserű, éles szavak. Felemelte kezét, hogy eltolja magától a lányt, de ekkor hirtelen rádöbbszent, nem akarja, hogy elmenjen. A szörnyű álom nem kísérti, ha a papnő vele van. Megnyugtató volt a meleg, emberi kéz érintése a halál dermesztő ujjainak szorítása után.

Így hát bágyadt sóhajjal bólintott.

Crysania sápadt volt az aggodalomtól. Átkarolta Raistlint, hogy támogassa rogyadozó lépteit, aki hagyta, hogy keresztülvezesse az erdőn. A férfi bágyadtsága ellenére is érzékelte a hozzásimuló test melegét és minden mozdulatát.

A patak partján a varázsló leült egy jókora, lapos kőre, amit az őszi nap sugara felmelegített. Crysania mellé térdelt, vízbe merítette a zsebkendőt, és nekilátott kimosni a mágus sebeit. Körülöttük halk susogással, elsárgult levelek hullottak a patakba, amiket a víz gyorsan magával sodort.

Raistlin hallgatott. Szemével követte a levelek útját. Láta, ahogy azok utolsó, leheletnyi erejükkel még az ágakba kapaszkodnak, és tehetetlenül várják, hogy a kegyetlen szél leszakítsa őket. Láta, ahogy kavarnak a levegőben, majd a vízre hullanak. Láta, ahogy a gyors sodrú patak elragadja őket és magával viszi a feledés homályába.

Mikor a vízre pillantott, meglátta saját arcát hullámszínen a patak felszínén. Két hosszú, véres csík csúfította állát, és egy szempár nézett vele farkasszemet, amely most nem csillogott, mint a tükör, hanem sötét, riadt tekintettel figyelte. Láta a félelmet a szemek mélyén, és keserű gúnyal felhorkantott.

- Mondd el - szólalt meg Crysania bátortalanul, és abbahagyva a sebtisztogatást, kezét a férfi karjára tette. - Mondd el, mi baj van? Nem tudok rájönni. Azóta töprengsz valamin, mióta eljöttünk a Toronyból. Van ennek valami köze ahhoz, hogy eltűnt a Kapu? Vagy inkább ahhoz, amit Astinus mondott neked Palanthasban?

Raistlin nem válaszolt, még csak rá se nézett. Bár a nap melengette fekete köpenyén keresztül, a lány érintése forróbb volt, mint a napé. Ám valahol, agya egy rejtett zugában hidegen mérlegelt: elmondjam neki? Nyerek vele valamit? Vagy jobb hallgatni?

Igen... húzd őt magadhoz, öleld át, borítsd rá sötétséged és szoktasd hozzá...

- A Kapu egy Thorbardinhoz közeli helyen van - szólalt meg végül vonakodva, de valamiért még mindig nem nézett a lányra, hanem a vízbe bámult. - Zhamanban, a varázserődben. Ezt tudtam meg Astinustól.

- A legenda szerint Fistandantilus háborút vezetett, hogy magának követelje Thorbardin királyságát. Ezt a hadjáratot Törpekapu Háborúként ismeri a történelem. Astinus is utal valami ilyesmire a Krónikájában. - Raistlin hangja keserűen csengett. - De csak ilyesmire! Olvass a sorok között, olvass figyelmesen - ahogy nekem is kellett volna, de gőgömben nem tettem -, és feltárul előtted az igazság!

A varázsló keze ökölbe szorult. Crysania a lábainál ült, ujjai görcsösen markolták a vizes, vérfoltos kendőt, de észre sem vette, minden figyelmét a hallottaknak szentelte.

- Fistandantilus azért jött ide, mert ugyanazt akarta, amit én akarok! - Raistlin ijesztő,

baljós szenvedéllyel sziszegte e szavakat. - Érdekelte is őt Thorbardin! Az csupán álca, színjáték volt! Csak egyet akart: a Kapuhoz jutni! De a törpék az útjában álltak, mint ahogy nekem is. Az erőd és körülötte mérföldekre minden az ő fennhatóságuk alá tartozott. Egyetlen módja volt, hogy célját elérhesse, ha háborút indít, és így férkőzik a hely közelébe! És most a történelem megismétli önmagát. Mivel azt kell tennem, amit ő, azt teszem, amit ő tett!

Miközben a vízre meredt, arcán keserű fintor jelent meg.

- Abból, amit Astinus Krónikájából olvastam - szólalt meg Crysania bizonytalanul -, az derül ki, hogy a háború mindenképpen kitört volna. Régi ellentétek rontják a két törpenép viszonyát. Nem vádolhatod magad azért....

Raistlin türelmetlenül horkantott.

- Bánom is én a törpéket! Felőlem akár mind elsüllyedhet Sirrionba!

Hideg, átható pillantást vetett a lányra.

- Azt mondtad, olvastad Astinus erről a korról szóló munkáit. Akkor gondolkozz! Mi vetett véget a Törpekapu Háborúnak?

Crysania szeme a távolba révedt, ahogy megpróbálta felidézni emlékezetében a történelmet. És a vér hirtelen kifutott arcából.

- A robbanás! - suttogta. - A robbanás, amely elpusztította Dergoth mezejét. Ezek veszték oda és velük együtt...

- Velük együtt Fistandantilus is! - fejezte be a mondatot komoran Raistlin.

Crysania egy hosszú pillanatig értetlenül meredt maga elé. És akkor elemi erővel tört rá a felismerés.

- Ó, az nem lehet! - kiáltotta, és elejtve a véres kendőt, kezét a máguséra kulcsolta. - Te nem ugyanaz az ember vagy! Mások a körülmények! Mások kell hogy legyenek! Tévedsz!

Raistlin megrázta a fejét, és gúnyosan elmosolyodott. Gyengéden kiszabadította kezét, megfogta a lány állát, és felemelte a fejét, hogy a szemébe nézzen.

- Nem, a körülmények ugyanazok. Nem tévedek. Az idő rabja vagyok, aki a saját vesztébe rohan.

- Honnan tudod? Mitől vagy ilyen biztos benne?

- Tudom... mert azon a napon valaki más is elpusztult Fistandantilusszal együtt.

- Ki? - kérdezte Crysania, és a félelem jeges csontujjai szívébe martak.

- Egy régi barátod - felelte Raistlin fanyar mosollyal. - Denubis.

- Denubis! - ismételte a lány hangtalanul.

- Igen - felelte Raistlin önkéntelenül megsimogatva a lány arcát. - Ezt Astinustól tudom. És ha visszagondolsz, az öreg szerzetes egy kicsit már vonzódott Fistandantilushoz, bár ezt még magának sem vallotta be. Denubisnak kétségei támadtak a Templom miatt, hasonlóak azokhoz, amik téged is gyötörtek. Azt csak feltételezem, hogy Istar rettenetes végnapjaiban Fistandantilus meggyőzte őt, hogy tartson vele...

- De te nem győztél meg engem! - vágott közbe Crysania határozottan. - Én akartam jönni. Ez az én döntésem volt!

- Hát persze - hagyta rá Raistlin szórakozottan, és elengedte a lány arcát. Észre sem vette, hogy mit csinált eddig, hogy a lány puha bőrét simogatta. Ám teste önállóan, automatikusan reagált. Azon kapta magát, hogy a papnő szép ívű ajkait, hófehér nyakát bámulja. Lelkében hirtelen felvillant a kép, ahogy testvére karjaiban tartja Crysaniát. Eszébe jutott, milyen vad féltékenység fogta el akkor.

Ennek többé nem szabad megtörténnie! - korholta magát. Ez romba dönthetné a terveimet... Fel akart állni, de Crysania mindkét kezével megragadta a férfi karját, és tenyerét arcához húzta.

- Nem! - suttogta a lány. A falevelek közt átszűrődő napfényben megcsillanó szürke szemét a mágusra emelte, és foglyul ejtette tekintetét. - Megváltoztatjuk az időt, te meg

én! Te hatalmasabb vagy, mint Fistandantilus! És az én hitem erősebb, mint Denubisé! Hallottam, mit követelt a Papkirály az istenektől. Rájöttem, hol hibázott. Az én imáimra Paladine válaszol majd, ahogy eddig is. Együtt megváltoztatjuk a végkifejletet... te és én...

Crysanía szeme mélykékre váltott, ahogy magával ragadta a hæv, Raistlin tenyerében nyugvó arca kipirult. A mágus finom ujjai érezték a lány ereinek lüktetését, sima bőrét, a puhaságot, a lágyságot... és hirtelen ott térdelt mellette, karjaiban tartva Crysaníát. Szája a lány száját kereste, ajka végigvándorolt a nő szemén és nyakán, keze a sűrű, fekete hajzuhatagba túrt. Mélyen belélegezte a lány illatát, és testét édes fájdalommal töltötte el a vágy.

Crysanía engedett a férfi tomboló tűzésnek, ahogy korábban engedett mágiájának is, és mohón visszacsókolta őt. Raistlin besüppedt a puha avarszőnyegbe. Hátradőlve magával húzta a lányt, átölelve tartotta. A kék, őszi égen szikrázott a napfény és elvakította a férfit. A nap elviselhetetlenül égette a fekete köpenyen keresztül, majdnem oly elviselhetetlenül, mint a lelkében dúló fájdalom.

Crysanía bőre hűvös volt a férfi lázas tenyere alatt, vágyta ajkát, mint a szomjazó a forrásvizet. A mágus behunyta a szemét, és hagyta, hogy elborítsa a fény. És ekkor lelkében felbukkant egy arc árnyéka, egy istennőé - egy sötét hajú, sötét szemű asszonyé, amint diadalittasan, győztesen kacag...

- Ne! - kiáltott fel Raistlin. - Neeee!

Sikoltva próbálta eltolni magától a papnőt. Egész testében remegve, szédelegve ugrott talpra. Szeme izzott a napfényben. Fojtogatta a hőség levegő után kapkodott. Szemébe húzta csuklyáját, remegve állt, és próbálta visszanyerni önuralmát.

- Raistlin! - kiáltotta Crysanía a férfi kezébe kapaszkodva. A lány hangja forró volt a szenvedélytől. Érintése csak fokozta a kint, mégis az enyhülés reményével kecsegtetett. A mágus határozottsága kezdett megtörni, a gyötrelem majd szétszakította...

Ingerülten tépte ki kezét a lány szorításából, és sötét arccal lenyúlt, megragadta a papnő fehér köntösének finom anyagát. Egy rántással letépte a ruha vállát, és másik kezével a földre lökte a félmeztelen lányt.

- Ez az, amit akarsz? - kérdezte, hangja kemény volt az indulattól. - Ha igen, hát várd meg a testvéreimet. Úgyis itt lesz nemsokára!

Levegőért kapkodva elhallgatott.

Az avarra lökött Crysanía meglátta mezítelenségét az aranyló szempár tükrében, és mellére szorítva eltépett ruháját, némán meredt a mágusra.

- Ezért kellett idejönnünk? - folytatta Raistlin kíméletlenül. - Azt hittem, nemesebb céljaid vannak, Tisztelendő Nővér! Paladine-nal, a hiteddel henegegsz? Hát ezért imádkozol hozzá? Hogy áldozatul essek csábításodnak?

Ez talált. A mágus látta, hogy a lány arca megvonaglik, pillantása megrebben. Crysanía behunyta a szemét és zokogva felült, kebléhez szorítva eltépett ruháját. Fekete haja meztelen vállára hullt, hátának bőre fehér volt, sima és lágú...

Raistlin hirtelen megfordult és elment. Gyorsan lépkedett, és közben érezte, ahogy fokozatosan lecsillapul. A kínzó szenvedély kihunyt, és ő újra képes volt tisztán látni.

Szeme sarkából mozgást érzelt, egy páncél csillanását. Szája gúnyos mosolyra húzódott. Tessék, ahogy megjósolta, itt van Caramon és a lányt keresi. Nos, most majd vigasztalhatják egymást. Bánja is ő!

Raistlin visszatért a sátrához, és belépett a hűvös, enyhet adó félhomályba. Arcán még mindig ott volt a csúfondáros mosoly, de mikor eszébe jutott saját gyengesége, hogy milyen közel volt a bukáshoz, és akarata ellenére visszagondolt a lány édes, puha ajkaira, lefagyott arcáról a cinikus mosoly. Remegő lábakkal egy székre rogyott, és fejét tenyerébe fogta.

Egy fertály órával később, amikor Caramon beviharzott a sátrába, már újra mosolygott. A természetes férfi képe vörös volt, szeme kidülldt, kezével kardja markolatát szorította.

- Meg kéne, hogy öljelek, te szemét disznó! - mondta fojtott hangon.

- Ezúttal vajh' miért, drága testvérem? - kérdezte Raistlin, miközben tovább olvasta máguskönyvét. - Talán meggyilkoltam valamelyik kedvenc surranódat?

- Átkozottul jól tudod, hogy miért! - förmedt rá Caramon. Előrecsörtetett, megragadta a könyvet és becsapta. Ujjait égette az éjkék kötés, de észre sem vette a fájdalmat. - Megtaláltam Lady Crysaniát az erdőben, a ruhája el volt tépve, és szívszagatóan zokogott. Ezek a sebek az arcodon...

- Én csináltam. Elmondta, hogy mi történt? - vágott közbe Raistlin.

- Igen, de...

- Azt is elmondta, hogy ő ajánlkozott fel nekem?

- Nem hiszem...

- És azt, hogy én utasítottam vissza? - folytatta a mágus nyugodtan, szeme rezzenéstelenül állta bátyja tekintetét.

- Te pökhendi kurafi!

- És talán még most is ott pityereg a sátrában, hálát adva az isteneknek, hogy szeretem annyira, hogy megóvjam erényét. Magam ellen is.

Raistlin keserű, gúnyos kacajt hallatott, ami úgy vágta mellbe Caramont, mintha mérgezett tört döftek volna a szívébe.

- Nem hiszek neked! - mondta a harcos halkán. Megragadta testvére köntösét, és felemelte a székéből. - És nem hiszek neki sem! Bármilyen hazudna, csak hogy megvédje nyomorult...

- Vedd le rólam a kezéd, testvér - szólt közbe fenyegetően a mágus.

- Találkozunk Abyssban!

- Azt mondtam: eressz el!

Vakító kék fény villant, sistergés, sercegés hallatszott, és Caramon felkiáltott fájdalmában. Ahogy az égető, bénító fájdalom testébe hasított, elengedte fivérét.

- Figyelmeztettelek - igazgatta köntösét Raistlin, és visszaült székébe.

- Az istenekre esküszöm, most tényleg megöllek! - szűrte a szót Caramon összeszorított fogai közül. Remegő kézzel előhúzza kardját.

- Akkor mire vársz? - vetette oda a mágus, és felnézett könyvéből, amit közben újra kinyitott. - Essünk túl rajta! Kezd unalmassá válni ez az állandó fenyegetőzés!

Különös fény villant a varázsló szemében, egy mohó villanás, a kihívás pillantása.

- Próbáld meg! - sziszegte mereven testvére szeme felé tekintetét. - Próbáld megölni, és soha nem jutsz innen haza...

- Nem érdekel!

A féltékenységtől és gyűlölettől elvakulva, Caramon tett egy remegő lépést fivére felé, aki várakozva ült, arcán furcsa, mohó kifejezéssel.

- Gyerünk! - biztatta Raistlin.

A harcos felemelte kardját.

- Caramon tábornok! - Rémséges kiáltások, rohanó léptek zaja hallatszott kint. Caramon káromkodva fogta vissza csapását, tétovázott és dühtől könnyes szemmel elkéseredetten bámult testvére felé.

- Tábornok! Merre van? - A hangok közeledtek, és az örök válaszoltak a kérdezőnek, Raistlin sátrába irányítva őt.

- Itt vagyok! - szólalt meg végre Caramon. Elfordult a mágustól, visszacsúsztatta kardját a hüvelyébe és felemelte a sátorlapot. - Mi van?

- Tábornok, én... Uram, a kezéd! Megégetted? Hogy..?

- Nem érdekes. Mi baj?

- A boszorkány, uram! Elment!

- Elment? - visszhangozta riadtan Caramon. Vad pillantást vetett fivérére, és kisietett a sátorból. Raistlin hallotta dörgő hangját, ahogy magyarázatot követelt, és a katonáét, aki elmondta, hogy történt a dolog.

A mágus oda sem figyelt. Halk sóhajjal lehunyta a szemét. Caramon nem ölhetette meg őt. Másképp rendeltetett.

A keskeny, kitaposott ösvényen a lábnyomok kérlelhetetlenül vezettek előre.

4. FEJEZET

Caramon egyszer már dicsérte a papnő lovaglótudását. Amíg Tanissal el nem indult Palanthasból, hogy délnek lovagolva megkeressék Wayreth varázserdejét, Cysania sosem látott közelebből lovat, mint apja hintója elé fogva. A palanthasi nők sosem lovagoltak, még kedvtelésből sem, mint ahogy a többi solamniai asszony sem.

De az egy másik életben volt.

Az ő másik élete. Cysania keserűen elmosolyodott, miközben lova nyakára dőlt, és sarkait annak vékonyába vágva ügetésre fogta az állatot. Milyen távolinak is tűnik most... távolinak és régmúlnak.

Tekintetét előreszegezve, hajolgatott el az alacsonyabb ágak elől. Egyszer sem nézett hátra. Valószínűleg még nem eredtek a nyomába. Különben is ott voltak a küldöttek. Caramonnak először azokkal kell foglalkoznia. Bízott benne, hogy a harcos nem küldi utána testőreit, amíg maga is velük nem tud tartani. Nem, egy boszorkány után semmiképpen!

Cysania felkacagott. Ha van egyáltalán valaki, aki hasonlított egy boszorkányra, hát akkor az ő. Nem volt ideje, hogy lecserélje elszakított köntösét. Amikor Caramon rátalált az erdőben, a tépett ruhát sebtiben összetűzte egy csattal, melyet saját köpenyéről vett le. A lány régóta hordta már ezt a valaha hófehér köntöst, amely az út porától, a viseléstől, és attól hogy csak hideg vízű patakokban moshatta, sötétszürkére színeződött. A köpeny most szakadtan, sárral szennyezetten csapkodott a lány vállai körül, mint egy ázott szárny. Szinte vízszintesen úszott utána a vágta szelétől. Fekete haja csapzottan homlokába hullt, hogy alig látott tőle.

Kivágtatott a fák közül. Szeme előtt széles síkság terült el, és egy pillanatra visszafogta a lovát, hogy végigtekintsen a vidéken. Az állat, amely ahhoz volt szokva, hogy a lassan menetelő hadsereg sorai mellett poroszkál fel s alá, kimerült a szokatlan erőfeszítéstől. Fejét rázva oldalt táncolt néhány lépést, sóvárogva tekintett végig az előtte ringó fűtengeren. Cysania megveregette a nyakát.

- Gyerünk, öregfiú - sürgette hátasát, és megeresztette a kantárt. A ló kitáguló orrlyukkal hátrafesztette a fülét, és nekilendült a nyílt, füves síkságnak. Remegett az újra megtalált szabadság érzésétől. Paripája nyakára dőlve Cysania is átadta magát saját szabadsága érzésének. A meleg, délutáni napsütés kellemesen ellensúlyozta az arcába csapó, kissé hűvös szelet. A vágta ritmusa, a lovaglás élménye és az izgalom okozta bizsergés, amit mindig érzett, mikor lóra szállt, betöltötte a lány tudatát, enyhítve a szívét markoló fájdalmat.

Miközben vágatott, terve egyre tisztábban és határozottabban körvonalazódott fejében. Előtte egy fenyőerdő árnyékával borított síkság terült el, jobbról a Gránithegység hófödte csúcsai szikráztak a csillogó napsütésben. A kantár rándulása emlékeztette a nekiszabadult állatot, hogy a lány parancsol. Cysania lelassította az örült vágatát, és lova fejét a fenyőerdő felé fordította.

Crysanía már majd egy órája elhagyta a táborát, mire Caramonnak sikerült annyira elrendeznie a dolgait, hogy utánaindulhasson. Mint azt a lány előre látta, a harcosnak előbb meg kellett értetnie a dolgot a küldöttséggel, és megbizonyosodnia, hogy azok nem sértődnek meg hirtelen távozása miatt. Ez igénybe vett némi időt, mert a síkföldi elég gyengén beszélt a közös nyelvet, a törpékét meg egyáltalán nem, és bár a törpe elég jól megértette magát a közös nyelven (ez volt az egyik oka, hogy őt választották küldöttné) nehezen boldogult Caramon furcsa kiejtésével, amiért a harcosnak állandóan ismételnie kellett önmagát.

Caramon megpróbálta elmagyarázni, hogy ki is Crysanía, és milyen kapcsolat is van közöttük, de úgy tűnt, hogy ezt sem a törpe, sem pedig a síkföldi nem érti. Végül Caramon feladta, és egyszerűen csak annyit mondott nekik, hogy a lány az ő asszonya - amit a táborban bárki igazolhat -, és most megszökött.

A síkföldi megértően bólintott. Az ő törzsének asszonyai közismerten vadak voltak, gyakran mentek a saját fejük után és követtek el ehhez hasonló dolgokat. Azt javasolta Caramonnak, hogy ha elkapja a lányt, nyírja kopaszra - az engedetlen feleség bélyegéként. A törpe egy kissé meglepődött ezen, mert az ő asszonyaik akkor kezdenének el azon gondolkodni, hogy elszöknek otthonról és a férjüktől, ha leborotválnák a pofaszakállukat. De hát - emlékeztette magát megadóan - most emberek közt van, és mi egyebet is várhatna tőlük!

Mindketten gyors és sikeres keresést kívántak Caramonnak, és letelepedtek, hogy élvezzék egy kissé a tábor sörkészletét. Caramon megkönnyebbült sóhajjal sietett ki a sátrából, és látta, hogy Garic már elővezetett és felnyergelt egy lovat.

- Megtaláltuk a lány nyomait - mondta a fiatalember az irányt mutató. - Észak felé lovagolt egy keskeny ösvényen az erdőben. A lova nagyon gyors...

Garic elismerően csóválta a fejét.

- A legjobbat vitte el az a lány, azt meg kell hagyni, uram. De nem hiszem, hogy túl messzire jutott volna.

Caramon nyeregbe lendült.

- Köszönöm, Garic - mondta, de hirtelen elhallgatott, amikor észrevette, hogy egy másik lovat is elővezettek. - Mi ez?! Mondtam, hogy egyedül megyek!

- Jövök én is, testvér - felelt egy hang az árnyékból.

Caramon hátranézett. Raistlin fekete utazóköpenyében és csizmájában kilépett a sátrából. A harcos bosszúsan ráncolta szemöldökét, de Garic már készségesen segédkezett Raistlinnak, hogy kedvenc lova, a csontos, fekete csődör nyergébe szálljon. A nagydarab férfi óvakodott megszólalni a katonái előtt, és a fivére tudta ezt. Látta Raistlin szemében az elégedettséget, mikor fejük egy magasságba került. A napfény megcsillant az aranybőrű arcon.

- Akkor induljunk - dörmögte Caramon, és megpróbált uralkodni indulatán. - Garic, te vagy a parancsnok, amíg visszatérek. Nem hiszem, hogy sokáig tart. Gondoskodj róla, hogy vendégeink mindent megkapjanak és tüntesd el azokat a parasztokat a mezőről. Mire visszatérek, azt akarom látni, hogy a szalmabábukon gyakorolnak, nem pedig egymáson.

- Igen, uram - felelt Garic katonásan, és tisztelgett Caramon előtt.

A harcos lelki szemei előtt fölillant Fényeskardú Sturm képe, és vele együtt ifjúságuk emléke, azok a napok, amikor még ő és testvére együtt utaztak barátaikkal, Tanissal, Kovával, a törpe kováccsal, Sturmmal... Megrázta fejét, és próbált megszabadulni zavaró emlékeitől, miközben lován kiléptetett a táborból.

Ám az emlékek még tolaodóbban tértek vissza, amikor elérték a keskeny ösvényt a fák között, és szeme sarkából meglátta maga mellett fivérét, aki egy fél lépéssel mögötte

lovagolt, mint a régi szép időkben. Bár Raistlin különösebben nem szeretett lovagolni, mégis jó lovas volt, mint ahogy mindenben jó volt, amiről elhatározta, hogy megtanulja. Nem szólt egy szót sem, sőt még csak rá sem nézett testvére. Csuklyáját mélyen a szemébe húzta, és gondolataiba merült. Ez is olyan ismerős volt. Az ikrek néha napokig utaztak anélkül, hogy szót váltottak volna.

De mégis feszült egy láthatatlan kötelék közöttük, a vér, a hús és a lélek köteléke. Caramon ismét a régi ismerős bajtársiasságot érezte közöttük. Dúhe lassan elpárolgott - végül is a másik a testvére volt.

Félig visszafordulva hátraszólt a válla felett.

- Ööö... sajnálom, ami a táborban történt, Raist - mentegetőzött sután, miközben egyre beljebb haladtak az erdőben, követve Cysania tisztán látható nyomait. - Igaz volt, amit mondtál, ő is mondta, hogy... hogy...

Caramon fülig pirult, az arca lángolt. Teljesen hátrafordult a nyeregben.

- Szóval, hogy... a fene essen beléd, Raist! Miért kellett ilyen gorombán bánnod vele?

Raistlin felemelte csuklyás fejét és testvére most láthatta arcát.

- Muszáj volt gorombának lennem - felelte halk hangján. - Meg kellett láttatnom vele a lábai előtt tátongó szakadékot. A szakadékot, melybe ha belezuhanunk, mindnyájan elpusztulunk.

Caramon döbbenten meredt ikertestvére.

- Te nem vagy ember!

Nagy meglepetésére Raistlin felsóhajtott. A mágus éles, kutató tekintete egy pillanatra ellágyult.

- Sokkal emberibb vagyok, mint azt te gondolnád, testvér - suttogta alig hallhatóan, és a szavai Caramon szívéig hatoltak.

- Akkor szeresd őt, ember! - csattant fel a harcos visszafogva lovát, hogy testvérevel egy vonalba kerüljön. - Felejtsd el ezt a sok sületlenséget a szakadékokról és csapdákról! Lehet, hogy nagyhatalmú varázsló vagy, ő pedig szent életű papnő, de köpenyeitek alatt mindketten hús-vér emberek vagytok! Kapd őt a karjaidba, és... és...

Caramon annyira elragadtatta magát, hogy az út közepén megállította lovát, arcáról sugárzott a lelkesedés és a szenvedély. Raistlin is megállította a lovát. Előrehajolt a nyeregben, és kezét fivére karjára téve forró ujjai Caramon húsába mélyedtek. Tekintete megkeményedett, szeme ismét hidegen, üvegesen csillogott.

- Figyelj rám, Caramon, és próbáld megérteni! - magyarázta a mágus tompa hangon, amitől testvére hátán végigfutott a hideg. - Képtelen vagyok szeretni. Hát nem jöttél még rá? Ó, igen, igazad van! Ez alatt a köpeny alatt eleven szív dobog - legnagyobb sajnálatomra. Ezért, mint bárki más, érzem a vágyat. De csak ennyit... a vágyat.

Raistlin megvonta a vállát.

- Nekem valószínűleg kevés gondot okozna, ha engednék neki, talán elgyengítene egy időre, de semmi több. Egészen biztosan nem befolyásolná mágikus erőmet. De - tekintete jeges tűként fúródott Caramonéba - biztosan összetörné Cysaniát, ha rájönne. Márpedig rájönne!

- Te sötét szívű gazember! - köpte arcába Caramon összeszorított foggal.

Raistlin felvonta a szemöldökét.

- Az volnék? - kérdezte egyszerűen. - Ha valóban ilyen lennék, nem tölteném-e kedvem, ha már módomban áll? De én képes vagyok megérteni és uralni a testemet, nem úgy, mint mások.

Caramon pislogott, megsarkantyúzta lovát és ismét elindult az ösvényen. Gondolatai összekuszálódtak a fejében. Fivérének valahogy sikerült újra feje tetejére állítani a dolgokat. A harcos hirtelen büntudatot érzett, hogy ösztöneire hallgatott, helyett, hogy megőrizte volna önuralmát, mint testvére, aki ettől - bár képtelen volt szeretni - mégis

nemesnek és önfeláldozónak tűnt. Caramon megcsóválta a fejét.

Tovább követték Crysania nyomát, mely egyre beljebb vezette őket a fák közé. Gyorsan tudtak haladni, mert a lány is kénytelen volt az ösvényen lovagolni, és még arra sem vesztegette az időt, hogy eltüntesse a nyomait.

- Ezek a nők! - dörögte Caramon kis idő múlva. - Ha csak mozogni akart egy kicsit, akkor miért nem választotta a könnyebbik utat, és lovagolt azon! Miért kell neki félnapnyira vágtatnia a tábortól!

- Te nem érted őt, testvérem! - válaszolta Raistlin a lány nyomait fürkészve. - Semmi ilyesmit nem akart. Célja van ezzel a lovaglással, hidd el!

- Ugyan! - horkantotta Caramon. - Én ismerem a nőket! Nős vagyok. Tudom! Hirtelen felindulásában duzzogva elvágtatott, mert tudta, hogy úgylátás után jönnek. Itt találjuk majd valahol. A lova ki lesz pányvázva, esetleg lesántulva, ő pedig majd elutasító lesz és nyafka, és mi majd bocsánatot kérünk és... és... odaadom neki azt az átkozott sátrat, ha annyira akarja és... Odaééé! Na mit mondtam!

Megállította lovát és előremutatott a fűtenger felé.

- Ott a nyoma! Csak egy vak mocsári törpe téveszthetné el. Na gyerünk!

Raistlin nem válaszolt, de sovány arcán elgondolkodó kifejezés jelent meg, ahogy ott lovagolt testvére mögött. Követték Crysania nyomait a fűtengeren át. Megtalálták a helyet, ahol a lány újra az erdőbe ért, aztán elértek egy patakot, amelyen átkelt. És itt a patak partján Caramon újra megállította a lovát.

- Mi a... - A harcos jobbra-balra tekintgetett, és körbejáratta lovát. Raistlin is megállt, felsóhajtott, és áthajolva a nyeregkapán a talajt vizsgálta.

- Ahogy mondtam - szólalt meg csendesen a mágus. - Valami célja van. Okos lány. Elég okos ahhoz, hogy ismerje a gondolkodásodat és tudja, hogyan jár az agyad. Már amikor jár.

Caramon a fivérére bámult, és egy szót sem szólt.

Crysania nyomai eltűntek.

Raistlin helyesen mondta, hogy Crysaniának célja lehet. A papnő elég okos és intelligens volt ahhoz, hogy kitalálja Caramon gondolatait és így tudatosan becsaphassa. Jóllehet ő maga nem volt jártas az erdő világában, de mostanra már hosszú hónapokat töltött el olyanok között, akik azok voltak. Legtöbbször egyedül volt (csak nagyon kevesen mertek szóba állni egy boszorkánnyal), Caramon is gyakran magára hagyta (nagyon lefoglalták a sereg ügyei), Raistlinről, aki folyton könyveit bújtá, nem is beszélve, Crysaniának nem sok lehetősége nyílt azon kívül, hogy időnként egyedül kilovagolt az erdőbe.

Ezért most nem okozott neki problémát, hogy visszaléptessen saját nyomán, és lovával a patak közepén haladva tovább, semmilyen követhető nyomot ne hagyjon. Aztán a part egy sziklásabb szakaszán, ahol lova patái nem mélyedtek a földbe, elhagyta a patakot. Visszatérve az erdőbe, elkerülte az ösvényt, helyette inkább a patakhoz futó számtalan vadcsapás egyikét választotta. Ettől kezdve legjobb tudása szerint próbálta elrejtetni nyomait. Bár ezt elég ügyetlenül tette, meglehetősen biztos volt benne, hogy Caramon még ennyit sem néz ki belőle, így aztán nem kellett aggódnia, hogy a harcos követni tudja majd.

Ha Crysania csak sejti is, hogy Raistlin is a fivérével tart, talán több figyelmet szentel az álcázásnak, mert a mágus jobban ismerte őt, mint a lány saját magát. De nem gondolt rá, ezért nyugodtan folytatta útját, pihenőt hagyva lovának és elég időt magának, hogy átgondolja tervét.

Nyeregutakjában volt egy térkép, amit Caramon sátrából csent el. A térképen látott egy kis, a hegyek között megbúvó falut. Olyan kicsit, hogy még neve sem volt - legalábbis a

térképen nem volt feltüntetve. E falucska felé tartott most a lány. Kettős célja is volt ezzel a hellyel. Szerette volna megváltoztatni az időt, és be akarta bizonyítani - Caramonnak, Raistlinnak és önmagának egyaránt -, hogy több mint egy haszontalan, sőt kényelmetlen csomag. Szerette volna bizonyítani saját értékét.

Crysanian elhatározta, hogy itt, ebben a faluban vissza fogja állítani az ősi istenek hitét.

Nem hirtelen jött ötlet volt ez, inkább olyan gondolat, amivel gyakran eljátszott, de sosem valósította meg a legkülönbözőbb kifogások miatt. Elsősorban azért, mert mind Caramon, mind Raistlin egyértelműen megtiltotta, hogy papi tudásából bármit is használjon, amíg a táborban vannak. Mindketten féltették a lány életét, mert fiatal korukban láttak néhány boszorkányégetést - sőt maga Raistlin is áldozatul esett volna egynek, ha Sturm és Caramon meg nem menti.

Crysanianak volt annyi esze, hogy tudja: a sereggel utazók és családtagjaik sosem hallgatnának rá, mert mindnyájan szilárdan hitték, hogy ő egy boszorkány. Szinte rögeszméjévé vált a gondolat, hogy ha olyan emberekkel találkozna, akik nem tudnak róla semmit, és elmondaná nekik történetét, átadná az üzenetet, hogy nem az istenek hagyták el az embereket, hanem az emberek fordultak el az istenektől, akkor azok követnék őt, mint ahogy követni fogják majd Aranyholdat kétszáz év múlva.

De amíg Raistlin durva szavai meg nem sebeztek szívét, nem szedte össze bátorságát, hogy cselekedjék. Még most is látja a férfi szemében lobogó haragot, ahogy rendreutasítja őt, miközben lovát vezetve haladt a csendes, homályba burkolt erdőn keresztül.

Megérdemeltem - ismerte el magában. Elhagytam a hitemet. Arra akartam felhasználni, hogy magamhoz édesgessem őt, ahelyett, hogy példámmal Paladine-hoz vezetem volna. A lány felsóhajtott, és ujjával szórakozottan hullámos fürtjei közé túrt. Ha ő nem elég erős, elbuktam volna.

A papnő most még jobban tisztelte a fiatal mágust. Elhatározta, hogy megerősíti magát hitében, és még egyszer bebizonyítja saját értékét, hogy újra kivívja a férfi megbecsülését és csodálatát. Azt szégyellte legjobban, hogy a mágusnak most nagyon rossz véleménye lehet róla. De ha majd visszatér a táborba igazhitű követői élén, nemcsak azt bizonyítja majd be, hogy Raistlin tévedett, hanem azt is, hogy a seregben is el tudja terjeszteni a tanítást.

Ezekre gondolva szövögette terveit Crysanian, és lelkébe lassan béke költözött, amelyet már hónapok óta nem érzett. Végre ismét tehet valamit a saját emberségéből. Nem kell többé Raistlin nyomdokán haladnia vagy Caramon parancsainak engedelmeskednie! Nagyon fellelkesült. Úgy gondolta, hogy a falut még sötétedés előtt elérheti. A vadcsapás, melyen haladt, egyenletesen kúszott fel a hegyoldalon, majd elérte a hegytetőt és innen lankásan ereszkedett alá. Crysanian megállította lovát. Odalenn, a völgy ölén megbújva, már látta a kis falut, utazása célját.

Valami baljós előérzet fogta el, mikor megpillantotta a falut, de még nem volt elég gyakorlott utazó ahhoz, hogy megtanult volna bízni első benyomásaiban. Csak azt tudta, hogy oda akar érní, mielőtt leszáll az éj, és mohón kívánta, hogy mihamarabb nekifoghasson terve megvalósításához. Így hát ismét nyeregbe szállt és egyik kezével Paladine nyakában lógó medálját szorongatva elügetett az ösvényen a falu felé.

- Most mit tegyünk? - kérdezte Caramon, és nyugtalanul forgolódva nyergében, tekintetével végigfűrkészte a patakot.

- Te értesz a nőkhöz! - vágott vissza Raistlin.

- Rendben van, tévedtem. De ez most nem segít rajtunk. Nemsokára besötétedik, és akkor sose találjuk meg a lány nyomait. És nem hallom a te ötleteidet sem - tette hozzá zsörtölődve, laposan pislantva fivére felé. - Nem tudnál idevarázsolni valamit, ami segít?

- Már rég „idevarázsoltam” volna neked egy kis agyat, ha tehettem volna - csattant fel Raistlin nyersen. - Mégis mit vársz tőlem? Hogy idevetítsem eléd a levegőbe, vagy megmutassam őt a kristálygömbömben? Nem, nem vesztegetem az erőmet. Meg aztán nincs is rá szükség. Van nálad térkép, vagy még ennyire sem vagy képes előre gondolni?

- Van térképem - vágott vissza gorombán Caramon, és övéből előhúzva, fivére markába nyomta.

- Ezenkívül megvitathatnád a lovakat és kiköthetnéd őket pihenni egy kicsit - mondta Raistlin, miközben lecsusszant hátságáról. Caramon is leszállt és a patakhhoz vezette a lovakat, mialatt Raistlin elmélyülten tanulmányozta a térképet.

Mire Caramon kipányvázta az állataikat egy bokorhoz és visszatért fivére mellé, a nap már lebukott a hegyek mögött. Raistlin majd kibökte az orrával a térképet, olyan közről nézte, hogy olvasni tudja a homályban. A harcos hallotta a köhögését, és látta, hogy köpenye alatt teste görcsbe rándul.

- Nem maradatsz kinn éjszakára a szabadban - aggodalmaskodott Caramon.

Raistlin ismét felköhögött, és fanyar arckifejezéssel tekintett testvérére.

- Nem lesz semmi bajom.

Caramon átpillantva a mágus válla fölött a térképre nézett. Raistlin karcsú ujjával egy apró pontra mutatott, amely félúton volt fölfelé a hegyoldalban.

- Ez az - mutatta.

- Miért? Mi dolga lenne annak a lánynak egy ilyen isten háta mögötti helyen? - kérdezte Caramon, és értetlenül ráncolta a homlokát. - Ennek semmi értelme.

- Mert te még mindig nem érted a célját - felelte Raistlin. Elgondolkodva tekerte össze a térképet, és tekintetével az egyre gyengülő fénybe meredt. Sötét ránc jelent meg szemöldökei közt.

- Na? - sürgette Caramon. - Mi az a nagy cél, amit folyton emlegetsz? Mi a helyzet?

- Halálos veszedelembé sodorja magát - szólalt meg hirtelen Raistlin, hűvös hangjából harag csendült. A harcos riadtan meredt rá.

- Mi? Honnan tudod? Talán látod...?

- Hát persze hogy nem látom, te agyatlan tulok! - horkantotta Raistlin, és a lovakhoz sietett. - Mert én gondolkodom! Használok az agyamat! Odamegy abba a kis faluba, hogy felélessze a régi istenek hitét! Azért megy oda, hogy az igaz istenekről prédikáljon nekik!

- Abyssra! - káromkodott Caramon elkerekedett szemmel. - Igazad van, Raist.

Egy pillanatra elgondolkodott, majd folytatta.

- Tényleg mondott valami olyasmit, hogy megpróbálná, most már emlékszem. De sose hittem, hogy komolyan gondolja!

Aztán látva, hogy Raistlin elköti a lovát, és készül nyeregbe szállni, gyorsan odalépett, és kezét bátyja kengyelére tette.

- Egy pillanat, Raist. Most már semmit sem tehetünk. Várnunk kell reggelig. - A hegyek felé mutatott. - Éppoly jól tudod, mint én, hogy nagy ostobaság ismeretlen ösvényen lovagolni sötétedés után. Sokkal nagyobb az esélye, hogy a lovak gödörbe lépjenek és kitörjék a lábukat, vagy valami ilyesmi. Azonkívül ki tudja, hogy mi minden élhet ebben az istenverte erdőben.

- Itt a mágusbotom, hogy világíthassunk - felelte Raistlin, és a nyerge oldalára erősített bőrtok felé intett. Ismét nekifogott, hogy nyeregbe szálljon, de egy köhögési roham megállította. A kápába kapaszkodva levegő után kapkodott.

Caramon megvárta, míg enyhül a roham.

- Figyelj, Raist - kezdte nyugodt hangon. - Legalább annyira aggódom a lányért, mint érted, de azt hiszem te túlreagálsz ezt a kérdést. Gondolkodjunk értelmesen! Ez nem olyan, mint ha belovagolt volna egy goblin-tanyára! A te mágikus fényed idevonzza, bármi

kóboroljon is odakint a fák között, mint gyertyaláng a lepkét. A lovak is kimerültek. Nem vagy abban az állapotban, hogy továbbmehessünk, még kevésbé, hogy harcolj, ha szükségünk lenne rá. Letáborozunk itt éjszakára, pihensz egy kicsit, és holnap reggel frissen indulhatunk.

Raistlin hallgatott, kezét még mindig a nyergen tartva testvéreére bámult. Egy pár pillanatig úgy tűnt, mintha vitatkozni akarna, de újabb köhögési roham tört rá. Keze lassan lecsúszott a nyeregről, lehajtotta fejét, és homlokát a ló sörényének támasztotta, mintha ahhoz is túl kimerült lenne, hogy állva maradjon.

- Igazad van, testvér - szólalt meg, mikor ismét levegőhöz jutott.

Caramon elképedten figyelte a gyengeség e szokatlan megnyilvánulását, és majdnem odalépett, hogy segítsen, de még időben meggondolta magát - az aggodalom legkisebb jele is csupán még keserűbb érzéseket hozott volna felszínre benne. Ugy tett, mintha mi sem történt volna, ám azért nekifogott, hogy kiterítse testvére hálózsját, közben össze-vissza fecsegett, nem igazán figyelve arra, mit is hord össze.

- Ide terítem, és aztán pihenhetsz. Talán megkockáztathatunk egy kis tüzet is, és elkészítheted a gyógyteádat, ami enyhíti ezt a rohamot. Garic jóvoltából van nálunk egy kis hús meg némi zöldség is. - Caramon kezével megpaskolta a kiterített hálózsját, és szórakozottan folytatta. - Mindjárt alátömök egy kis füvet. Mint a régi szép időkben.

- Ó, istenem! - Egy pillanatra mosolyogva elmerengett. - Sosem tudtuk, hogy hogyan szerezzük a következő aranytallért, mégis milyen jól éltünk akkoriban! Emlékszel? Volt akkor valami fűszered. Amit csak bele kellett szórni a forró vízbe. Mi is volt az?

Tekintete a távolba révedt, hogy keresztülhatoljon az idő ködfalán.

- Tudod, miről beszélek? A varázslataidhoz használtad, de átkozottul jó levest lehetett főzni belőle. A neve... olyasmi volt, mint a mi nevünk. Marjere... major..? Haha - kuncogott Caramon -, sose felejttem el, hogy az öreg mestered elkapott bennünket, amikor a varázslathoz szükséges gyógynövényekből levest főztünk. Azt hittem, ott helyben megüti a guta.

Caramon sóhajtva visszafordult a munkájához, és elsimított néhány egyenetlenséget.

- Tudod Raist - folytatta pár pillanat múlva - azóta már ettem csodálatos ételeket, jártam már csodálatos helyeken, palotákban és az elfek erdejében, meg mindenhol, de ahhoz a leveshez semmi sem hasonlítható. Szeretném újra megkóstolni, hogy lássam, olyan-e, amilyenre emlékszem. Mint azokban a régi szép időkben...

Egy köpeny halk suhogása hallatszott, és Caramon elhallgatott, mert megérezte, hogy testvére felé fordítja feketecsuklyás fejét, és kíváncsian figyeli őt. A harcos felsóhajtott, tekintetét ismét a munkájára fordította, és tovább matatott. Sosem hitte, hogy lelke ennyire sebezhető, és most szomorúan várta Raistlin gúnyos megjegyzését.

Újra hallotta a halk suhogást, és Caramon érezte, hogy valami puha dolgot nyomnak a markába - egy kis bőrzacskót.

- Majoranna - suttogta Raistlin halkan. - Majorannának hívják ezt a fűszert...

5. FEJEZET

Crysanía csak akkor vette észre, hogy valami nincs rendjén, mikor már a falu szélső házai közt lovagolt.

Caramon persze már akkor meglátta volna, amikor először pillant le a falura a hegytetőről. Minden bizonnyal észreveszi, hogy a kéményekből nem száll fel füst. Hallotta volna a természetellenes csendet, feltűnt volna neki, hogy az anyák nem szólítják gyermekeiket, hogy nem hallatszik a legelőről visszatérő csorda dobogása, és a nehéz

napi robotból hazatérő férfiak egymást üdvözlő kiáltásai. Ő meglátta volna, hogy nem füstöl a kovácsműhely kéménye és elgondolkodik, hogy miért nem világít gyertya a kunyhók ablakában. Feltekintve látta volna a dögmadarak csapatait a falu felett körözni.

Mindezt észrevette volna Caramon, vagy Félelf Tanis, vagy Raistlin, vagy bárki a régiek közül, és ha muszáj lett volna bemenniük a faluba, kardjuk markolatára tett kézzel, vagy egy védővarázslat szavaival az ajkukon teszik ezt.

De Cysania csak akkor kezdte kényelmetlenül érezni magát, csak akkor futott először végig hátán a hideg, amikor beügetett a házak közé, és csodálkozva nézett körül, hogy hová tűntek annak lakói. Most már észrevette a dögmadarakat is, mert azoknak a lány jelenléte ellen tiltakozó éles rikoltásai befurakodtak a papnő tudatába. A felzavart madarak elszárnyaltak az egyre sűrűsödő homályba, vagy mogorván letelepedtek tollászkodni a közeli fákra, és beolvadtak az árnyékba.

Cysania leszállt a lováról egy épület előtt, melynek nyikorgó cégére jelezte, hogy az egy vendégfogadó. Hátasát kikötötte egy póznához, amely a bejárat mellett állt, és az ajtóhoz lépett. Ha ez valóban egy fogadó, hát nagyon aprócska. De szépen meg volt építve, ablakait ízléses csipkefüggönyök díszítették, és a meleg vendégszeretet levegőjét árasztotta - szöges ellentétben a falura boruló hátborzongató némasággal. Ablakában nem világított fény. A közelgő éjszaka egyre gyorsabban nyelte el a kis falut. Cysania betaszította a bejárat ajtót, de alig látott valamit a benti homályban.

- Halló! Van itt valaki? - szólalt meg bizonytalanul. Hangjára a fákon gubbasztó madarak dühösen káromni kezdtek, hogy Cysania hátán végigfutott a hideg. - Szállást keresek éjszakára...

Szavai fokozatosan elhaltak. Tudta, érezte, hogy nincs itt senki. Mindenki elhagyta volna a falut, hogy csatlakozzék a sereghez? Volt már rá példa. De ahogy körülnézett, rájött, hogy nem ez a helyzet. Mert akkor semmit sem hagytak volna itt, a bútoraikon kívül minden mozdítható tulajdonukat magukkal vitték volna.

Ám ebben a házban vacsorához volt terítve...

Mikor szeme hozzászokott a félhomályhoz, belépett, és látta, hogy az üveg poharakba kitöltötték a bort, a palackokat, kinyitva, középre állították. Étél nem volt az asztalon. Néhány tányér leesett az asztalról, és cserepeik szétszóródtak a padlón, mellettük félig elrágott csontok heverték. Két kutya és egy macska lapult a sötét szobában, magyarázatot adva arra, hogy mi történhetett.

Az emeletre lépcső vezetett. Cysania először arra gondolt, hogy felmegy, de aztán bátorsága cserben hagyta. Először inkább körülnéz a faluban. Biztos van itt valaki, bárki, aki meg tudja mondani, hogy mi folyik itt.

Felkapott egy lámpást, hátizsákjából előhalászta tűzszerszámát és meggyújtotta. Aztán kilépett az időközben teljesen besötétedett utcára. Mi történt itt? Hol vannak az emberek? Nem úgy tűnt, mintha támadás érte volna a falut. Harcnak semmi nyoma: se összetört bútorok, se vér, se szétszóró fegyverek. És holttestek se.

Kényelmetlen érzései tovább fokozódtak, amikor elhagyta a fogadót. Lova nyerítve üdvözölte, mikor újra felbukkant. Cysaniát hirtelen vad vágy fogta el, hogy nyeregbe szökkenjen és elvágtasson innen, amilyen gyorsan csak tud. Hátasán látszott, hogy kimerült, pihenésre van szüksége. Meg abrakra. Ahogy ezt végiggondolta, eloldozta lovát, és hátra vezette a fogadó istállójába. Az istálló teljesen üresen állt, ám ez nem volt túl meglepő, mert a ló nagy fényűzésnek számított mostanság. De azért volt ott széna meg víz - a fogadó felkészült az utazók fogadására. Cysania a jászolra állította lámpását, lenyergelte a kimerült állatot, le is csutakolta, bár kissé ügyetlenül, mert sose csinált ilyesmit korábban.

De a ló elégedettnek tűnt, és mikor a lány eltávozott, jóízűen ropogtatni kezdte az elé vetett szénát.

Crysanía pedig fogta a lámpását és visszament a kihalt utcára. Belesett a sötét házakba, bekukucskált a kivilágítatlan műhelyekbe. Senki. Amint továbbhaladt, zajt hallott. Szíve majd kiugrott a rémülettől, a lámpás vad táncot járt remegő kezében. Megállt, hallgatózott, és azt bizonygatta magának, hogy csak valami madár vagy állat lehetett.

De mégsem. Most újra hallotta. Meg most is! Különös hang. Előbb valami csusszanásféle, aztán egy ploccsanás. Megint csusszanás, megint ploccsanás. Tulajdonképpen semmi fenyegető vagy ijesztő nem volt benne. De Crysanía mégis odagyökerezett a út közepére, és nemigen akaródzott elmozdulnia onnan, hogy közelebből megvizsgálja a különös hangok forrását.

- Micsoda butaság ez! - korholta magát. Haragudott gyengesége miatt, és eltökélte, hogy kideríti, mi ez a zaj. Határozott léptekkel elindult, de remegő keze - szinte magától - a nyakában függő medál után kapott.

A zaj erősödött. Végigment az apró házak és műhelyek során. Csendesen lépkedve befordult a sarkon, és ekkor hirtelen rádöbbsent, hogy a lámpafény elárulhatja közeledését. De már késő volt. A lámpa fénysugara megvilágította azt az alakot, akitől a furcsa zaj származott, és aki most váratlanul megfordult, és kezével árnyékolva el szemét a fény elől, szembenézett a lánnyal.

- Ki az? - kiáltotta a férfi. - Mit keresel itt?

Nem tűnt rémültnek, inkább halálosan kimerültnek és olyannak, mintha a lány megjelenése még további elviselhetetlen terhet jelentene számára.

Crysanía nem válaszolt, csak szó nélkül közelebb lépett. Most már látta, hogy mi okozta azt a furcsa zajt. A férfi ásott. Kezében most is ott volt az ásó. Mégcsak nem is világított magának. Annyira belemerült a munkába, hogy valószínűleg észre sem vette, hogy időközben beesteledett.

Crysanía magasba emelte lámpását, hogy annak fénye mindkettőjüket megvilágítsa, és kíváncsian méregette az előtte álló férfit. Fiatal ember volt, fiatalabb, mint a papnő, olyan húsz-huszonegy éves forma. Arca sápadt és komoly. Csuhát viselt, amelyet - eltekintve néhány különös, felismerhetetlen szimbólumtól - a nő akár papi öltözéknek is gondolhatott volna. Ahogy közelebb lépett, Crysanía látta, hogy a fiatalember alig áll a lábán. Ha nem lenne az ásó, a földre roghatna. Így azonban rátámaszkodott, mintha eddigi erőfeszítése minden erejét kiszívta volna.

A papnő megfeledkezett saját félelméről, és a férfihoz akart sietni, ám az - legnagyobb meglepetésére - felemelt kezével tiltakozóan intett.

- Ne gyere közelebb! - kiáltotta.

- Tessék? - csodálkozott Crysanía.

- Ne gyere közelebb! - ismételte meg a férfi sokkal követelőzőbben. De ebben a pillanatban az ásó kicsúszott alóla, és ő térdre zuhant, kezét gyomrára szorítva, mintha rosszul lenne.

- Azt nem tehetem - felelte Crysanía határozottan, mert rájött, hogy a férfi beteg vagy sebesült. Hozzásietett és éppen át akarta fogni a derekát, hogy talpra segítse, amikor pillantása a gödörre esett, amelyen az idegen dolgozott.

A lány megdermedt, és arcára kiült az iszonyat.

A férfi épp egy sírt hantolt be - egy tömegsírt!

A papnő a mély verembe pillantva holttesteket látott, férfiak, asszonyok, gyermekek tetemét. Nem látszott rajtuk sérülés, nem borította vér a testeket. De kétségtelenül halottak voltak mindnyájan. Az egész falu!

Döbbsenten fordult a fiatalember felé, és meglátta az arcán végigcsorgó izzadságot, a lázban égő szemeket. És akkor a lány mindent megértett.

- Próbáltalak figyelmeztetni - suttozta a férfi erőlködve. - Pestis.

- Gyere - hívta Crysanía, és alig bírta visszafojtani sírását. Eltökélten hátat fordított a

kísérteties látványnak, karját a férfi dereka köré fonta. Az erőtlenül tiltakozott.

- Ne! Ne tedd! - könyörgött. - Te is elkapod! Meghalsz... csak néhány óra...

- Beteg vagy. Pihened kell - felelte a papnő, és figyelmen kívül hagyva a másik tiltakozását, magával vitte.

- De a sír... - suttogta a beteg, és iszonyodó tekintettel nézett fel a fekete égre, ahol a dögevő madarak keringtek. - Nem hagyhatjuk itt a holttesteket...

- Lelkük már Paladine-nál van - nyugtatta Crysania. Leküzdötte hányingerét, attól a lelki szemei előtt megjelenő gusztustalan jelenettől, amely itt nemsokára kezdetét veszi. Máris hallotta a diadalmas káromságokat. - Csupán üres porhüvelyük marad itt. És mostanra megértették, hogy az élet az elsőbbség.

A fiatal férfi sóhajtva lehajtotta a fejét, túl gyenge volt ahhoz, hogy vitába szálljon, és fél kézzel Crysania vállára támaszkodott. Hihetetlenül sovány - gondolta a papnő. Alig érezte a súlyát, még akkor is, mikor a másik teljes erejéből ránehezedett. Azon gondolkodott, hogy vajon mióta nem ehetett már egy falatot sem a férfi. Lassan lépkedve otthagyták a temetőt.

- Ott a házam - mutatott a fiatalember erőtlenül egy faluvégi kunyhóra. Crysania bólintott.

- Mondd, mi történt itt? - kérdezte hangosan, hogy ne kelljen hallania a hátuk mögött leereszkedő madarak szárnyainak csattogását.

- Nem sokat tudok mondani - válaszolta a férfi a hidegtől remegve. - Gyorsan, figyelmeztetés nélkül jött. Tegnap a gyerekek még ott szaladgáltak az udvarokban. És estére már az anyjuk karjában haldokoltak. Az asztalokat megterítették a vacsorához, de már senki sem evett róluk. Ma reggel azok, akik még képesek voltak mozogni, megásták azt a sírt, saját sírjukat... mert azt mindnyájan tudtuk.

Hangja elhalkult, testén görcsös remegés futott végig a fájdalomtól.

- Most már minden rendben lesz - nyugtatta Crysania. - Ágyba fekszel, egy kis hidegvizes borogatás, egy kis alvás... Én meg majd imádkozni fogok...

- Imádságok! - nevetett fel gúnyosan a férfi. - Én vagyok itt a pap!

Kezével hátra intett, a sír felé.

- Láthatod, hogy mire képes egy jó ima!

- Csss! Órizd az erődöt! - csitította a papnő, miközben a kunyhóhoz értek. Óvatosan ágyára fektette a beteget, becsukta az ajtót, és látva, hogy a tűzhelyre oda van készítve a fa, lángra lobbantotta a lámpásával. A tűz hamarosan pattogva égett. Akkor a lány meggyújtotta a szobában lévő lámpást is, és ismét betegéhez fordult. Annak lázas szeme minden mozdulatát követte.

Crysania az ágyhoz húzott egy széket, vizet töltött egy tálba és belemártogatott valami rongyot, majd a betegágy mellé ülve a megnedvesített ruhát a férfi homlokára terítette.

- Én is pap vagyok - mondta, és végigsimított a nyakában lógó medálon -, és most imádkozni fogok istenemhez, hogy meggyógyítson.

Az ágy melletti asztalkára helyezte a vízestálat, és karját kinyújtva megérintette a beteg vállát, majd belekezdett imájába.

- Paladine...

- Hé! - szakította félbe a férfi, és forró kezével megragadta a lány csuklóját. - Mit csinálsz?

- Meg foglak gyógyítani. - válaszolta Crysania, és kedvesen betegére mosolygott. - Paladine papnője vagyok.

- Paladine! - a fiatalember arca eltorzult a fájdalomtól, majd amikor visszanyerte lélegzetét, hitetlenkedve nézett a lányra. - Akkor jól értettem. Hogyan lehetsz te az ő papnője, mikor elhagytak minket, jóval az Összeomlás előtt, mint azt mindenki tudja?

- Hosszú történet - felelte Crysania, és megigazította a takarót a láztól remegő férfin -, majd később elmesélem. Most csak elég, ha hiszel benne, hogy én igazi papja vagyok

ennek a hatalmas istennek, és ez meg fog téged gyógyítani.

- Nem! - kiáltotta a fiatalember, és olyan erővel szorította meg a lány csuklóját, hogy az fájdalmában majdnem felkiáltott. - Én is pap vagyok, az Istenkeresők papja. Én is próbáltam meggyógyítani a nyájam, de... de semmit sem tudtam tenni! Mind meghaltak!

Haldokolva hunyta le a szemét.

- Imádkoztam. De az istenek... cserbenhagytak!

- Mert azok az istenek, akikhez te imádkoztál, hamisak - jelentette ki Crysania határozottan, és hátrasimította a férfi izzadságtól lucskos haját. Amaz felnyitotta szemét, és szigorú tekintettel tanulmányozta a lányt. Crysania csak most vette észre, hogy milyen komoly arcú, jóképű férfi. Szőke haja és kék, bölcsen csillogó szeme volt.

- Vízet - suttogta alig mozduló ajakkal. A lány segített neki felülni. Mohó szomjúsággal ivott a szájához tartott pohárból, majd kissé megkönnyebbülve párnájára ereszkedett. Egy pillanatig még nézte a lányt, majd megrázta fejét, és elgyengülve lecsukta szemeit.

- Ismered Paladine-t és az ősi isteneket? - kérdezte halkán Crysania. A fiatalember ismét kinyitotta a szemét, és tekintetében különös fény csillogott.

- Igen - mondta keserűen -, ismerem őket. Tudom róluk, hogy szétzúzták földünket. Tudom róluk, hogy pusztító vihart és dögvészt hoztak ránk. Tudok minden szörnyűségről, amelyet elkövettek ellenünk. Aztán itt hagytak minket. Szükségünk óráján elhagytak bennünket.

Most Crysanián volt a sor, hogy nagy szemeket meressen. Számított visszautasításra, hitelenségre, sőt még tudatlanságra is a régi istenekkel kapcsolatban. Ezzel mind tudott volna mit kezdeni. De mihez kezdjen ezzel a keserű haraggal? Erre nem volt felkészülve. A feldühödött tömeg helyett egy tömegsírt és egy haldokló papot talált.

- Az istenek nem hagytak el bennünket! - kiáltotta kétségbeeséstől remegő hangon. - Itt vannak velünk, és csupán egy ima hívó hangjára várnak. A rosszat, amely Krynn földjére szállt az emberek hozták saját fejükre önelégült büszkeségükkel és tudatlanságukkal.

Crysaniának eszébe jutott Aranyhold és, a haldokló Elistan története, aki, miután a papnő meggyógyította a régi istenek hitére tért. Ettől fellelkesült. Ha meggyógyítaná ezt a fiatal papot, ő is megtérne és...

- Most segíték rajtad - mondta -, aztán majd beszélgetünk. Akkor lesz rá elég idő, és majd megérted.

Újra letérdelt az ágy mellé, kezébe fogta a nyakában lógó medált, és ismét belefogott imájába.

- Paladine...

Durva kéz ragadta meg és tépte le a lány kezét a medálról. Crysania döbbenetesen tekintett fel. A fiatal pap, aki remegett a láztól, felkönyökölve nézett vele farkasszemet. Tekintete határozott és nyugodt volt.

- Nem - mondta eltökélten -, neked kell megértened! Nem kell megtértened. Én hiszek neked!

Feltekintett a mennyezetre és keserű mosolyra húzta száját.

- Igen, Paladine veled van. Érzem a jelenlétét. Talán mert látásom kitisztul, ahogy közelít a halál.

- Hát ez csodálatos! - kiáltott fel lelkesen Crysania. - Én...

- Várj! - A pap levegőért kapkodott, de még mindig fogta a lány kezét. - Hallgass végig! Mivel hiszek benne, hogy képes vagy rá, nem engedem, hogy meggyógyíts!

- Tessék? - meredt rá értetlenül Crysania. - Beteg vagy, lázas. Nem tudod, hogy mit beszélsz!

- De tudom. Nézz rám... Magamnál vagyok? Igen?

A papnő figyelmesen nézte a férfi arcát, és kénytelen volt bólintani.

- El kell ismerned, hogy igen. Nem... nem vagyok zavarodott. Tudatomnál vagyok, tudok

dönteni.

- De hát miért...

- Azért - felelte a férfi, akinek már minden lélegzetvétel szemmel látható fájdalmat okozott -, mert ha Paladine jelen van, márpedig hiszem, hogy igen, akkor... akkor hogyan hagyhatta, hogy ez megtörténjen! Hogy hagyhatta meghalni az embereket? Miért engedte, hogy így legyen? Miért küldte ránk ezt a szenvedést? Válaszolj nekem! Válaszolj!

Crysanía megdermedt. Ezek az ő kérdései! Raistlin kérdései. Érezte, hogy gondolatai zavaros, sötét örvénybe zuhannak. Hogy is válaszolhatna, amikor maga is oly kétségbeesetten várja a választ! Megpróbálta összeszedni magát, és remegő ajkakkal idézte Elistan szavait.

- Hűségeseznek kell lennünk. Az istenek útjai kifürkészhetetlenek számunkra, nem érthetjük meg...

A férfi elerőtlenedve hátrahanyatlott, és tagadóan csóválta a fejét. Crysanía hallgatott, védtelen volt ilyen elkeseredett haraggal szemben. Akkor is meggyógyítom - szánta el magát. Beteg és gyenge, mind testileg, mind lelkileg. Nem várhatom, hogy megértse...

Aztán felsóhajtott. Nem. Paladine más körülmények között talán megengedné neki. De istene most nem hallgatná meg imáját. Végtelen bölcsességében magához szólítja ezt a fiatal papot, aki ott, akkor majd meg fogja érteni.

Crysanía hirtelen rájött, hogy ilyen módon, egyedül nem képes megváltoztatni a történelmet. Aranyhold azért tudta visszaállítani az igaz istenek hitét, mert egy olyan korban próbálta, mikor az emberekben már kihunyott ez a keserű harag, amikor már készek voltak meghallgatni, befogadni és hinni. De hamarabb nem.

A kudarc érzése elborította. Még mindig az ágy mellett térdelve tenyerébe hajtotta a fejét, és bocsánatért esdekelt, amiért nem akarta ezt elfogadni vagy megérteni.

Feltekintett, amikor a férfi erőtlen keze megsimogatta a haját. A fiatalember megértően mosolygott rá.

- Sajnálom! - mondta kedvesen, alig mozdítva láztól cserepes ajkait. - Sajnálom... hogy kudarcra ítélek.

- Megértelek - felelte a lány csendesen -, és tiszteletben tartom kívánságodat.

- Köszönöm - mosolygott a haldokló. Hosszú percekig csak nehéz, erőltetett légzése hallatszott. Crysanía felállt, de megérezte, hogy a férfi forró keze utána nyúl. Már alig lehetett hallani, amit mond. - Tegyé meg nekem valamit...

- Bármit - felelte a lány, és mosolyt erőltetett az arcára, pedig alig tudta visszafojtani könnyeit.

- Maradj mellettem... amíg meghalok.

6. FEJEZET

Lassan lépkedek az emelvényre vezető lépcsőkön felfelé. Lehajtott fejjel, hátrakötözött kézzel. Még itt, a lépcsőn is próbálom kiszabadítani magam, bár tudom, hogy semmi értelme. Próbálom megszabadulni - napok, hetek óta eredménytelenül. A fekete csuha elgáncsol. Megbotlom. Valaki elkap, még mielőtt a földre zuhannék, de azonnal ismét előrelódít, szinte észre sem veszi. Felérek a vesztőhelyre. Az alvadt vértől sötétlő töke már itt van előttem. Kétségbeesetten próbálom kiszabadítani a kezem. Ha csak meg tudnám lazítani! Használhatnám a varázserőmet! Menekülni! Menekülni!

„- Nincs menekvés!” - nevet az arcomba hóhérom, és tudom, hogy én szólok a csuklya alól! Ez az én hangom, az én nevetésem! „- Térdre, te szálnalmas bűvész! Hajtsd a fejed

ide, a hideg, véráztatta tönkre!”

„- Ne!” - rettegve és vadul felsikoltok, örülden küzdök, de hátulról erős kezek ragadnak meg. Durván térdre kényszerítenek. Remegő testem a hideg és iszamós tőkéhez ér! Még mindig birkózom, tekergőzőm és sikoltok, de ők egyre lejjebb nyomnak.

Fekete zsákot húznak a fejemre... hallom a hóhér közeledő lépteit... hallom a fekete köpeny suhogását bokája körül.. hallom, ahogy a bárd felemelkedik.. feljebb... egyre feljebb...

- Raist! Raistlin! Ébredj!

A mágus szeme felpattant. Zavarodott, vad rémülettel tekintett körbe, egy pillanatig fogalma sem volt, hogy hol van és ki keltegeti.

- Raistlin, mi! baj? - ismételte a hang. Erős kezek tartották, az ismerős, aggodalomtól meleg hang elfedte a lehulló hóhérbárd pengéjének sivító sikolyát...

- Caramon! - kiáltotta Raistlin, mindkét kezével fivérébe kapaszkodva. - Segíts! Állítsd meg őket! Ne hagyd, hogy megöljenek! Állítsd meg őket! Állítsd meg őket!

- Csss, nem hagyom, hogy bármit is tegyenek veled, Raist - dörögte Caramon, és magához szorítva fivéré, nyugtatóan simogatta barna haját. - Csss, minden rendben van. Itt vagyok... itt vagyok.

A rémült mágus feje a harcos mellkasán nyugodott és hallgatta fivére lassú, egyenletes szívverését. Vett egy mély, remegő lélegzetet. Akkor ismét lehunyta szemét, sötétség borult rá, és zokogott, mint egy gyerek.

- Különös, ugye? - motyogta Raistlin nem sokkal később, mikor testvére már a tüzet élesztgette, és egy vasfazekat helyezett fölé, hogy vizet forraljon. - A leghatalmasabb mágus, aki valaha is élt, egy rossz álmotól nyűszítő gyermekké válik!

- Mert ember vagy - dörögte Caramon, miközben az üst fölé hajolt, és minden figyelmét annak szentelte, hogy mielőbb forrásba hozza a vizet. Vállat vont. - Te magad mondtad.

- Igen, ember - ismételte Raistlin tompa hangon, még mindig remegve egy kicsit, és összehúzta magán fekete köpenyét.

A harcos kissé feszengve nézett fel rá, mert eszébe jutottak Par-Salian és a többi mágus szavai, amiket a Tanács ülésén, az ősmágia Tornyában mondtak. Testvéred az istenekkel akar szembeszállni! Keresi az utat, melyen haladva maga is istenné válhat!

Miközben Caramon figyelte, Raistlin összekuporodott, térdét átfonta karjával és kimerülten ráhajtotta a fejét. A harcos torkát furcsa érzés szorongatta, elevenen élt benne annak a melegségnek és csodálatos érzésnek az emléke, amelyet az előbb élt át, amikor fivére kétségbeesetten nyújtotta utána kezét, segítséget kérve. A nagydarab férfi elfordult, és figyelmét újra a víznek szentelte.

Raistlin hirtelen felkapta a fejét.

- Mi volt ez? - kérdezte Caramont, aki ugyanebben a pillanatban felegyenesedett, mert szintén hallotta a hangot.

- Nemtom - motyogta a harcos halkan, hallgatózva. A nagy ember meglepő fürgeséggel halkan hálózsájkához sietett, megragadta kardját és kihúzta hüvelyéből.

- Ezzel egyidejűleg Raistlin keze rákulcsolódott mágusbotjára, ami mellette feküdt a földön. Mint egy fekete macska, szökkent talpra, és a tűzre borította az üst tartalmát. Sötétség hullt rájuk, ahogy a parázs kihűlt és a tűz halk sistergéssel kihunytt.

A testvérek mozdulatlanra dermedtek, megvárták, míg szemük hozzászokik a sötéthez, addig is a hallásukra támaszkodtak.

A közeli patak, amely mellett táboroztak, halk csobogással kerülgette a sziklákat, a fák ágai nyikorogva hajladoztak, levelek zizegtek a völgyből fújó szellőben, amely fűszeres

illatokkal töltötte meg az őszi éjszakát. Ám amit az előbb hallottak, az nem a szél, a víz vagy a fák hangja volt.

- Ott van - suttogta Raistlin, mikor fivére visszatért hozzá és mellé állt. - A fák közt, a patakon túl.

Reccsenés hallatszott, mint amikor valaki sikertelenül próbál keresztüllopakodni egy számára ismeretlen területen. Néhány pillanat múlva ismét hallották. Ott van valaki, aki nem ismeri az erdőt, vagy valami, ami túl ügyetlen, túl nehézléptű!

- Goblinok - suttogta Caramon.

Szorosabban markolta kardját, és értő pillantást váltott testvérével. Az elmúlt évek sötét percei, a köztük levő nézeteltérések, féltékenység és gyűlölet, minden eltűnt ebben a pillanatban. A rájuk leselkedő veszélyben ismét egyek voltak, mint anyjuk méhében.

Caramon óvatosan a patakhoz lopakodott. A vörös hold, Lunitari, keresztülsütött a fák lombjai között. De fénye gyenge volt, mint egy pislákoló, kihunyini készülő gyertya lángja. Tartva tőle, hogy megcsúszik a köveken, a harcos előbb óvatosan kitapogatta őket a lábával, mielőtt teljes súlyával rájuk nehezedett volna. Raistlin a nyomában haladt, fekete botját fél kezébe fogva, másik kezével fivére vállába kapaszkodott, hogy ne veszítse el egyensúlyát.

Olyan csöndben kelve át a patakon, mint a víz felett suttogó szél, átértek a túlsó partra. Ismét hallották azt a hangot. Semmi kétség, valami élőlény keltette a zajt. Mikor a szél elállt, még akkor is hallható volt a neszezés.

- Felderítő csapat - lehelte Caramon félig a testvére felé fordulva, hogy az jobban hallja.

Raistlin bólintott. A goblin rablókordáknál szokás volt felderítőt küldeni az útvonal biztosítására, amikor a kifosztandó falu közelébe értek. Mivel ez unalmas feladat volt, mert azok a goblinok, akiket a felderítőnek választottak, kimaradtak a gyilkolásból és fosztogatásból, jobbára arra esett a választás, aki a legalacsonyabb rangú volt, azaz legkevésbé képzett, a banda szempontjából legértékeltenebb.

Raistlin hirtelen megragadta Caramon karját és megállította.

- Crysania! - suttogta a mágus. - A falu! Meg kell tudnunk, hogy hol van a portyázó csapat!

A harcos bólintott. Fogjuk el! - némán jelezte csupán, ökölbe szorítva hatalmas kezét, mintha egy goblin nyakát markolná meg.

Raistlin sunyin vigyorgott, elérve a mozdulatot.

- Én meg majd kifaggatom - sziszegte, szavait félreérthetetlen mozdulattal kísérve.

A testvérek végiglopakodtak az ösvényen, ügyelve arra, hogy árnyékban maradjanak, hogy még a halványan világító hold áruló sugara se csillanjon meg egy csaton vagy fegyveren. Még mindig hallották a neszezést, bár az néha elhallgatott, de aztán újra kezdődött. Ugyanarról a helyről jött. Akármilyen vagy akárki is volt ott, úgy tűnt, hogy nem vette észre közeledésüket. Még közelebb settenkedtek, követve az ösvény vonalát, mígnem - már amennyire meg tudták ítélni - gyakorlatilag a lapuló hátába kerültek.

Most már meg tudták állapítani, hogy a hang a fák közül jön, mintegy húsz lábnyira az úttól. Raistlin gyorsan körülnézett és éles szeme felfedezett egy keskeny csapást. Alig volt látható a hold és a csillagok halvány fényében. Az ösvényről ágazott le. Valami állat törhette, talán hogy lejusson rajta a patakhöz. Kitűnő hely egy felderítő számára, hogy rejtve maradjon, és gyorsan elérhesse az ösvényt, ha támadni akar, vagy időben elmenekülhessen, ha az ellenfél túl erősnek bizonyulna.

- Várj itt - jelezte Caramon.

Fekete csuklyájának suhogása volt Raistlin válasza. A harcos félrehajtott egy elé lógó ágat, és belépett a fák közé. Lassan lopakodott előre, fél méternyire az alig látható vadcsapástól, amely célja felé vezetett.

A mágus megállt egy fa mellett, karcsú ujjait számos titkos zsebének egyikébe

süllyesztette, és gyorsan kis labdaccsá gyúrt egy csipet ként némi denevérguanóval. A varázslat szavai agyába tolultak. Elismételte magában, de közben figyelemmel kísérte fivére mozgásának hangjait is.

Jóllehet Caramon próbált csendben maradni, Raistlin mégis hallotta a nagydarab ember bőrpáncéljának nyikorgását, a fémcsatok összekoccanását, a gallyak roppanását a lába alatt, ahogy távolodott tőle. Szerencsére kiszemelt áldozatuk továbbra is akkora zajt csapott, hogy nagyvalószínűséggel a harcos közeledése észrevétlen maradt...

Hátborzongató kiáltás hasította ketté az éjszaka csendjét, amelyet egy rémült sikoly és recsegés-ropogás követett, mintha száz férfi menekülne az erdőben. Raistlin dermedten állt. És akkor meghallotta a kiáltást.

- Raist! Segítség!

Újabb reccsenések, egy visszacsapódó faág suhogása, dobogó léptek...

A mágus, köpenyét összefogva, gyorsan végigrohant a csapáson. A rejtőzködés és titkolózás ideje lejárt. Hallotta, hogy fivére még mindig kiáltozik. A hang tompa volt, de tisztán hallatszott, nem olyan, mintha fuldokolva vagy fájdalmában kiáltozna.

A varázsló keresztültört a fák közt, nem törődve az arcába csapódó ágakkal és a köpenyébe kapaszkodó tüskékkel. Váratlanul egy tisztáshoz ért, itt megállt és lekuporodott egy fa mellett. Szeme előtt valami mozgást látott, egy hatalmas fekete árnyékot, ami lebegni látszott a talaj fölött. Az árnyalakkal összeakaszkodva, ordítva és borzalmasan káromkodva a hang után ítélve Caramon küzdött elkeseredetten.

- Ast kirannam Soth-aran! Suh kali Jalaran! - kántálta Raistlin a szavakat, és magasan a lombok közé hajította a labdacst. Vakító fény gyúlt az ágak között, amelyet mély, morajló hang követett. A fák csúcsai azonnal lángra lobbantak, megvilágítva az alattuk zajló jelenetet.

A mágus előrelelendült, a varázslat szavai még alig haltak el ajkán, ujjai hegyén mágikus tűz lobogott. Aztán megállt, értetlenül bámulva előre.

Előtte egy faágak közé erősített kötélről egyik lábánál fogva csüngött fejjel lefelé Caramon, és csendesen himbálózott. Közvetlenül mellette egy, a lángok keltette rémülettől kétségbeesetten rángatódzó nyúl.

Raistlin elképedve meredt fivérére, aki segítségért kiáltozva lassan forgott körbe a lágy esti szélben, miközben lángoló falevelek hullottak körülötte.

- Raist! - kiabált még mindig. - Gyere és... óh!

Caramon fordult egyet és ismét szembekerült ámuló testvérével. A fejébe toluló vértől vörös arcú harcos megpróbálkozott egy félszeg mosollyal.

- Farkascsapda - mondta.

Az erdőt bevilágították a fényes, narancssárga lángnyelvek, a tűz fénye ott csillogott a harcos kardján, amely alatta hevert a földön, ahová leejtette. A lángok visszatükrözödték Caramon fényes páncélján, ahogy az lassan ismét körbefordult, és ott csillogtak a pánikba esett nyúl szemében is. Raistlin horkantott. Ezúttal Caramon bámult sértett csodálkozással fivérére. Miközben lassan elfordult, próbálta hátracsavarni fejét, hogy lássa a testvérét. Szánalomra méltó, könyörgő pillantást vetett rá.

- Szeggyél má' le, Raist!

A mágus halkan kacagni kezdett, vállai rázkódtak.

- A fene essen beléd, Raist, ez egyáltalán nem olyan nevetséges! - tört ki Caramon, karjaival hadonászva. Ez a mozdulat megállította a csapdába esett harcos forgását, és helyette oldalra kezdett lengeni, mint az inga. A nyúl is himbálózott a kötél másik végén, és halálra rémülten kaparászta a levegőt. Nemsokára ellentétes irányba kezdtek lengeni, egymás köré tekeredve, összecsomózva a köteleket, amelyen függtek.

- Szedj le! - ordította Caramon, mire a nyúl rémülten makogni kezdett.

Ez már túl sok volt. Fiatalkoruk emlékei jutottak a mágus eszébe, és egy pillanatra

száműzték a borzalmat és sötétséget, amely már évek óta fogva tartotta lelkét. Ismét fiatal volt, teli reménnyel és álmokkal. Újra együtt volt fivérével, a testvérrel, aki közelebb állt hozzá, mint bárki más állt vagy állni fog. Az ő bugyuta, nehézfejű, szeretett fivérével. Raistlin kétrét görnyedt, levegő után kapkodott, és a földre vetette magát, a nevetéstől kicsordult a könnye és végigfolyt az arcán.

Caramon csak bámult. De szigorú tekintete így fejjel lefelé lógva csak még tovább növelte fivére jókedvét. Raistlin addig nevetett, amíg úgy nem érezte, hogy valami megpattan a belsejében. Jólesett neki az önfeledt kacagás. A tisztás harmatos földjén feküdt, amelyet a lángoló fák fénye világított meg, és Raistlin egyre vadabban röhögött, és érezte, ahogy a boldog nevetés átjárja testét, mint a nemes bor melege. És ekkor Caramon csatlakozott hozzá, zúgó göcögése végigvisszhangzott az erdőn.

Csak egy izzó faág lezuhanása térítette magához a mágust. Könnyes szemét törölgette és úgy elgyöngült a nevetéstől, hogy alig bírt lábra állni. Egy villámgyors mozdulattal előrántotta a kis ezüstit, melyet csuklójához kötözve viselt.

Felnyúlt, olyan magasra nyújtózott, amennyire csak bírt, és kettévágta a fivére bokájára tekeredett kötelet. Caramon káromkodva földre tottyant.

A mágus, magában még mindig kuncogva, elvágta azt a kötelet is, amellyel valami vadász a nyuszt kötötte a fára hátsó lábánál fogva, és kiszabadította az állatot. A nyomorult teremtes félig örült volt a rémülettől, de Raistlin gyengéden simogatni kezdte a fejét és halkán beszélt hozzá. Az fokozatosan megnyugodott, mintha valami transzba esett volna.

- Hát, végül is élve fogtuk el - szólalt meg Raistlin, és ajkai még mindig rángatóztak. Magasra emelte a nyulat. - De nem hiszem, hogy túl sok információt szerezhethénk tőle.

Caramon felült, arca olyan vörös volt, mintha fejest ugrott volna egy festékes vödörbe, és dörzsölni kezdte elzsibbadt vállát.

- Nagyon vicces! - dünnyögte, zavart pillantást vetve az állatra. A lángok lassan kihunytak a fák tetején, de a levegő megtelt füsttel, és helyenként a fű is égett. Szerencsére nyirkos, esős ősz volt, így ezek a kis tüzek hamar kialudtak.

- Szép kis varázslat! - jegyezte meg Caramon felpillantva a fakoronák izzó maradványaira, majd káromkodva és morogva feltápáskodott.

- Mindig is szerettem - jegyezte meg Raistlin szárazon. - Fizban tanított meg rá. Emlékszel?

Feltekintett a füstölgő fákra és elmosolyodott.

- Azt hiszem az öregúr elégedett lenne velem.

A nyulat továbbra is karjában, tartotta, szórakozottan babrálta a puha, selymes füleket. A mágus megfordult és belépett a füstölgő fák közé. A nyuszi, a puha érintéstől és a hipnotikus szavaktól elkábulva, lecsukta szemét. Caramon visszaszerezte kardját a bozótból, és sántikálva utánuk indult.

- Ez az átkozott csapda átvágta az ízületemet.

Csípőből rázogatta a lábát, hogy újra megindítsa a vérkeringést.

Sötét felhők gyülekeztek, kioltva a csillagok fényét és teljesen eltakarva Lunitarit. Amikor a lángok kihunytak a fákon, az erdőre ismét olyan sötétség borult, hogy a fivérek alig látták az ösvényt.

- Azt hiszem, most már szükségtelen lopakodnunk - dünnyögte Raistlin. - Shirak.

A kristály fehér, csillogó fénnel világítani kezdett a mágusbot végén. A testvérek némán tértek vissza a táborhelyükre. De beszédes, kellemes némaság volt ez, olyan csend, amelyet már évek óta nem osztottak meg. Az éjszakában nem hallatszott más, csupán lovaik nyugtalan horkantása, Caramon páncéljának nyikorgása és a mágus fekete köpenyének halk suhogása, ahogy lépkedett. Egyszer hallatszott csupán egy hangos reccsenés mögülük, amikor egy elszenesedett faág a földre hullt.

Elérték a táborát és Caramon azonnal nekilátott, hogy újraélessze a kihunyó tábor tüzet, miközben gyanús pillantásokat küldött a Raistlin karjaiban lapuló nyuszi felé.

- Nem hiszem, hogy reggelire szántad.

- Nem eszem goblinhúst - felelte Raistlin vigyorogva, és az állatot letette a földre. Mikor az megérezte talpa alatt a hideg talajt, lelapult és szemei kitágultak. Pár pillanattal nézelődött, majd hirtelen eltűnt a fák védelmében.

Caramon felsóhajtott, majd magában duzzogva lehuppant a földre hálósákja mellé. Lehúzta a csizmáját, és dörzsölgetni kezdte felhorzsolat bokáját.

- Dulak - suttogta Raistlin, és a bot fénye kihunyott. Hálósákja mellé fektette, majd leheveredett, és maga köré csavarta takaróját.

A sötéttséggel visszatért az álom is, és lapulva várakozott. Raistlin megborzongott, testét hirtelen átjárta a hideg. Izzadság gyöngyözött homlokán. Nem tudta, nem merte lehunyni a szemét. De olyan fáradt volt... Kimerült. Hány éjszaka is telt el azóta, hogy nem aludt?

- Caramon - suttogta halkán.

- Ühüm? - hallatszott a sötétből.

- Caramon - folytatta Raistlin egy pillanatnyi szünet után -, em... emlékszel, hogyan volt az gyerekkorunkban, amikor azok a rémálmok kínoztak?

Hangja egy pillanatra cserbenhagyta. Köhögött. A testvére nem válaszolt.

Raistlin megköszönte a torkát, és azt suttogta.

- Hogy hogyan őrizted az álmodat, testvér, hogy távoltartsd azokat a...

- Emlékszem - jött a tompa, rekedt válasz.

- Caramon - kezdte újra a mágus, de nem tudta befejezni. A fájdalom és gyengeség több volt, mint amit elviselhetett. A sötéttség körbezárta őt, és az álom lassan előkúszott rejtekhelyéről.

Ekkor a mágus meghallotta a páncél csikorgását. Egy hatalmas, lomha árny bukkant fel mellette. Caramon nyikorgó bőrpáncéljában leült fivére mellé, széles hátát egy fatörzsnek vetette, és meztelen kardját keresztbe fektette a térdén.

- Aludj csak, Raist - biztatta gyengéden, és a mágus érezte, ahogy a kérges kéz után megpaskolja a vállát. - Majd én virrasztok és őrködöm.

Takarójába csavarodva Raistlin lehunyta a szemét. Az álom, az édes, pihentető álom lassan elborította. Az utolsó dolog, amire még emlékezett, hogy az ólálkodó rémálmok, melyek már nyújtották felé csontos karmaikat, hogy magukkal ragadják, visszahőköltek, ahogy Caramon kardján megcsillant a csillagfény.

7. FEJEZET

Caramon lova meg-megcsúszott nagydarab lovasa alatt, amikor az nyergében előredőlve megkezdte a leereszkedést a völgybe, a falu felé. Homlokát ráncolva pillantott hátra fivérére. Raistlin arcát eltakarta fekete csuklyája. Hajnal óta szemerkélt az eső és mostanra monoton egyhangúsággal, kövér csöppekben hullott a nyakukba. Súlyos szürke fellegek lógtak a fejük felett, melyeket mintha a sötét, égbenyúló fák koronái tartottak volna. Nem hallatszott más, csak a falevelekről lehulló vízcseppek kopogása.

Raistlin megcsóválta a fejét. Aztán halkán suttogott valamit hátságának és előre lovagolt. Caramon utánaeredt és sietve beérte. A hüvelyéből kisikló penge csikorgása hallatszott.

- Nem lesz szükség a kardodra, testvér - mondta Raistlin anélkül, hogy megfordult volna.

A lovak patái cuppogtak az út sarában, visszhangjuk végigdübörgött a sűrű, esőszagú levegőben. Caramon, Raistlin szavai ellenére, továbbra is készenlétben tartotta kardját, miközben beértek a aprócska falu szélső házai közé. Leszállt, fivére markába nyomta

lova gyeplőjét, aztán óvatosan odalopózott ugyanahhoz a kis fogadóhoz, amelyet Crysania is elsőként látott meg.

Bepillantott az ablakon és látta az ebédhez terített asztalt, az összetört cserepeket. Egy kutya dörgölődött a lábához reménykedve, végignyalta a harcos kezét, és halkan felnyüszt. Odabenn macskák lapultak a székek alatt, és most büntudatos képpel tűntek el az árnyékban. Caramon szórakozottan megpaskolta a kutya fejét és már éppen belépett volna az épületbe, amikor meghallotta Raistlin hívását.

- Nyerítés! Hátulról.

Kivont kardjával kezében Caramon körbejárta a kunyhót. Mikor néhány pillanat múlva ismét felbukkant, a fegyver hüvelyében nyugodott és a harcos gondterhelten ráncolta homlokát.

- Igen, az övé. Leszerszámozva, megetetve és megitatva. Raistlin biccentett csuklyás fejével, mintha épp erre számított volna, és összehúzta magán köpenyét.

Caramon kelletlen pillantást vetett a falu felé. Az ereszekről víz csöpögött, a fogadó ajtaja csikorogva lengett sarokvasain, hogy végigfutott tőle az ember hátán a hideg. Egyetlen ház ablakából sem szűrődött ki fény, nem hallatszott gyermekcacagás, sem az asszonyok kiáltozása, ahogy egymást szölongatják, sem pedig a férfiak dörmögő véleménye az időjárásról, miközben munkájuk után sietnek.

- Mi van itt, Raist?

- Pestis.

Caramon nyelt egyet és azonnal eltakarta száját és orrát köpenye szegélyével. Raistlin csuklyájának árnyékában gúnyos mosolyra húzta ajkát.

- Ne félj, testvér - mondta, miközben leszállt lováról. Caramon átvette a gyeplőket és mindkét állatot a fogadó bejárata előtt levő póznához kötötte, majd visszament fivéréhez.

- Van egy igaz papnőnk, elfelejtetted? - kérdezte Raistlin szarkasztikus hangon.

- Igen? És hol? - horkantotta Caramon sértetten, és továbbra is elfedte arcát.

A mágus hátratekintett, végig a csendes, kihalt házak során.

- Azt hiszem, ott! - mondta végül. Caramon követte pillantását és ő is meglátta a remegő gyertyafényt egy kicsiny ház ablakában, a falu túlsó végén.

- Hát inkább sétálnék be egy ogár-tábor közepébe - dörmögött a harcos, miközben fivére nyomában végigcuppogott a sáros utcán. Nem tudta elrejteni a hangjában bujkáló félelmet. Nyugodtan szembe tudna nézni a halállal, ha az hasába fúródó hathüvelyknyi acél képében jön el érte. De a gondolat, hogy reménytelenül hosszan haldokoljon, hogy olyan valami veszejtse el, ami ellen nem képes küzdeni, ami láthatatlanul lopakodik felé a légen át, rettegéssel töltötte el a nagydarab embert.

Raistlin hallgatott. Csuklyája továbbra is elfedte arcát. Caramon még csak elképzelni se tudta, hogy mire gondolhat. Közben odaértek a házsor végéhez, az eső hangosan kopogott. Már közel voltak a fényhez, mikor a harcos véletlenül balra pillantott.

- Istenek az égben! - suttogta. Hirtelen megtorpant és megragadta fivére karját.

Remegő kézzel mutatott a tömegsírra.

Némán álltak. A közeledtükre felriadt dögevő madarak dühös káromgása hallatszott fejük felett az égből, fekete szárnyak suhogtak körülöttük. Caramon nyelt egyet. Elsápadt és gyorsan félrefordult. Raistlin egy pillanattal tovább meredt a látványra, aztán vékony ajka feszes, egyenes vonallá húzódott.

- Jöjj, testvér - mondta hűvös nyugalommal és újra megindult a kis ház felé.

Mikor odaértek Caramon betekintett az ablakon, kezét kardja markolatán nyugtatva, majd sóhajtott és fejével biccentve jelt adott fivérének. Raistlin óvatosan belökte az ajtót, mire az sarkig kitárult.

Fiatal férfi feküdt egy koszos ágyon. Szeme csukva volt, karjait keresztbe fonta mellén. A sápadt, szürke arcon békés kifejezés ült, de lezárt szeme mélyen az üregébe süppedt,

ajka kék volt a halál jeges érintésétől. Egy nő térdelt mellette a padlón, egy valaha fehér csuhában, fejét mélyen imára kulcsolt keze fölé hajtotta. Caramon már majdnem megszólalt, de Raistlin karjára téve ujjait megállította, és megrázta fejét. Nem akarta, hogy megzavarják a lányt.

Az ikrek csendesen álltak az ajtóban egymás mellett. Körülöttük nagy cseppekben hullott az eső.

Crysanía istenével volt. Imájában elmerülve észre sem vette, amikor a két férfi belépett, míg végül Caramon páncéljának csörgése és nyikorgása vissza nem rángatta őt a valóságba. Akkor felemelte fejét, sötét, kócos haja vállára hullott, és csodálkozás nélkül tekintett az előtte álló testvérekre.

Arca, bár sápadt volt a fáradságtól és a bánattól, mégis fegyelmezett maradt. Nem kérte Paladin-t, hogy küldje ide őket, de tudta, hogy istene lelke mélyének imáját is meghallja, nem csupán kimondott szavait. Hálaadásképpen még egyszer meghajtotta fejét, majd sóhajtott, felállt és szembefordult velük.

Pillantása találkozott Raistlinével. A kihunyó gyertya fénye megcsillant a csuklya mélyén aranyló szemeken. Mikor a lány megszólalt, szavai úgy koppantak, mint az odakint doboló eső cseppjei.

- Kudarcot vallottam.

Raistlin rezzenéstelen arccal figyelte a papnőt. A fiatal férfi holttestére pillantott.

- Nem tudott hinni?

- Óh, dehogynem. - A lány is a halottra nézett. - Nem akarta, hogy meggyógyítsam. Rettenetesen... dühös volt.

Lehajolt és a takaróval befedte a csendes halottat.

- Paladine magához szólította őt. Tudom, hogy mostanra már ő is érti.

- Biztosan - felelte Raistlin. - És te?

Crysanía lehorgasztotta a fejét, sötét haja sápadt arca köré omlott. Olyan hosszan állt mozdulatlanul, hogy Caramon, aki szokás szerint nem értette, mi történik, végül megköszönte a torkát és kényelmetlenül toporgott.

- Ööö... Raist... - kezdte volna halkan, de fivére lepisszegte.

- Csss!

Crysanía végül felemelte tekintetét, még csak meg sem hallotta az előbb Caramont. A lány szeme most sötétszürke volt, olyan sötét, mintha a mágusmester fekete köpenyét tükrözte volna vissza.

- Én is értem - szólalt meg a papnő eltökélt hangon. - Most először igazán értem, és pontosan tudom, mit kell tennem. Istarban láttam, hogyan enyészik el az istenekbe vetett hit. Paladine meghallgatta imámat és megmutatta nekem a Papkirály végzetes gyengeségét, a büszkeséget. Istenem nekem adta azt a tudást, amivel elkerülhetem e hibát. És azt is tudatta velem, ha kérdezem, ő választ fog adni.

- De Paladine azt is megmutatta Istarban, hogy mi az én gyengeségem. Mikor elhagytam azt a rombadőlt várost és idejöttem veled, alig voltam több egy rémült gyermeknél, aki kétségbeesetten kapaszkodott beléd azon a szörnyű éjszakán. Mostanra azonban visszanyertem erőmet. Ez a tragikus látvány örökre beégett a lelkembe.

Miközben beszélt, Crysanía egyre közelebb húzódott Raistlinhoz. A mágus tekintete rezzenéstelenül figyelte a lányt. A papnő látta magát az aranyló szemekben. Paladine medálja, melyet nyakában viselt, hideg, fehér fénnel világított. Hangja egyre lelkesebben csengett, kezét szorosan összekulcsolta.

- Ezt a látványt fogom felidézni - folytatta halkan, egészen a mágus elé állva -, amikor oldaladon átlépek a Kapun, hűségem páncéljába burkolózva, és azzal az erős hittel, hogy te meg én, együtt elűzzük a Sötétséget e világról - mindörökre.

Raistlin kinyújtotta karját, és megfogta a lány kezét, amely nyirkos volt a hidegtől.

Körülfonta a fehér kacsókat saját karcsú ujjával és felmelegítette izzó érintésével.

- Nincs szükség arra, hogy megváltoztassuk a történelmet - folytatta Crysania. - Fistandantilus gonosz ember volt. Amit tett, a saját dicsőségére tette. De mi, te meg én, óvatosak leszünk. Egyedül így változtathatjuk meg a végkifejletet. Tudom, mert istenem elmondta nekem.

Raistlin, vékony ajkát mosolyra húzva, lassan szájához emelte Crysania kezét és megcsókolta, miközben szemével egy pillanatra sem engedte el a lány tekintetét.

A papnő érezte, hogy arca lángba borul és levegő után kapkodott. Caramon fojtott, alig hallható nyögést hallatott, sarkon fordult és dühösen kilépett a házból.

Ahogy ott állt a sűrű csendben, miközben az eső az arcába hullott, egy belső hangot hallott, amely ugyanazzal a tompa monotonitással zakatolt, mint a körülötte szemerkélő eső.

Isten akar lenni. Isten akar lenni!

A harcos émelve és rémülten csóválta fejét tiltakozásul. Testvére hirtelen támadt érdeklődése a sereg iránt, az a lelkesedés, amellyel az ő tábornokságát is fogadta, figyelmessége Crysaniával szemben, és sok-sok más, az emlékezetéből felbukkanó ezer apró jel, elterelték figyelmét fivére valódi céljáról. De most Crysania szavaitól minden a helyére került, és úgy borította el a harcost, mint a tenger jeges hulláma.

De még most is csak arra tudott gondolni, hogy milyen volt Raistlin tegnap este. Milyen rég is hallotta szívből nevetni testvérét! Milyen régen nem voltak már ilyen közel egymáshoz! Élénken élt emlékezetében az alvó Raistlin arca, amint ott őrködött felette. Maga előtt látta a kemény vonásokat, a kesernyés mosolyt, ahogy ellágyulnak a szunnyadó arcon. A mágus akkor ismét majdhogynem ifjúnak látszott, és Caramon visszaemlékezett gyermekkorukra és együtt töltött ifjúságukra - azokra a napokra, amikor olyan boldog volt.

De aztán emlékek bukkantak fel agyának rejtett zugaiból, arról, hogy fivére milyen torz örömet érzett, ha az ő lelkét kínozhatta vagy összezavarhatta érzelmeit. A harcos ismét látta magát az Istar alatti sötét cellában, ahol először döbbsen rá testvére gonoszságának valódi mélységeire. Eszébe jutott szilárd elhatározása, hogy a mágusnak pusztulnia kell, eszébe jutott Tasslehoff...

Ám Raistlin mindent megmagyarázott. Mindent, ami Istarban történt. És akkor Caramon, mint már annyiszor, ismét nagyon ostobának érezte magát.

Mert mi van, ha Par-Salian tévedett, ha mindnyájan tévedtek? Mi van, ha Raist és Crysania valóban képes megmenteni a világot a szenvedéstől és a félelemtől?

- Csak egy féltékeny, köztönivaló bolond vagyok! - mormogta a harcos, miközben remegő kézzel letörölte esőáztatta arcát. - Lehet, hogy azok az öreg mágusok mindnyájan olyanok, mint én, mindnyájan irigylik őt.

A sötétség még jobban elmélyült körülötte, a felhők összetorlódtak feje fölött, és szürkéből feketére váltottak. Az eső is sűrűbben kezdett hullani.

Raistlin lépett ki az ajtón, Crysaniával az oldalán. A lány karját a mágus karjába fonta. Vastag köpenyébe burkolózott, szürkésfehér csuklyáját a fejébe húzta. Caramon megköszörülte a torkát.

- Bemegyek érte és odaviszem a többihez - kezdte tompa hangon és megindult az ajtó felé. - Aztán befedem a sírt...

- Nem, testvérem - mondta Raistlin. - Nem. Ezt a látványt nem rejthetjük a föld alá.

Hátrahúzta csuklyáját és hagyta, hogy az eső végigmossa arcát, ahogy tekintetét az égre emelte.

- Ezt az isteneknek is látniuk kell! Pusztításuk füstje emelkedjék a mennyekig! Visszhangozzék fülükben a halál sikolya!

Caramon, elképedve ezen a szokatlan kitörésen, ikertestvérére meredt. Raistlin sovány arca majdnem olyan beesett és sápadt volt, mint azé a holttesté a kis házban, hangjából harag csendült.

- Jöjj velem - mondta a mágus. Kiszakította magát Cysania karjából és megindult a falucska közepe felé. A papnő követte, kezével szorítva le csuklyáját, hogy a csattogó szél le ne fújja fejről. Caramon lassú léptekkel követte őket.

Raistlin megállt az esőáztatta, saras utca közepén, és amikor azok utolérték, szembefordult a lánnyal és fivérével.

- Fogd a lovakat, Caramon, a mieinket és Cysaniáét is. Vezesd őket abba az erdőbe, a falun túl - mutatta a mágus -, pányvázd ki őket és gyere vissza hozzám.

A harcos csodálkozva nézett rá.

- Csináld! - parancsolta Raistlin sürgetően.

A nagydarab ember úgy tett, ahogy mondták neki - elvezette a lovakat.

- Most állj oda! - folytatta a varázsló, amikor testvére visszatért. - El ne mozdulj onnan! Ne gyere közel hozzám, testvér, bármi történik is!

A mágus előbb a mellette álló Cysaniára pillantott, majd ismét a fivérére.

- Megértetted, Caramon?

A harcos szótlanul bólintott, és kinyújtva karját, gyengéden megfogta Cysania kezét.

- Mi az? - kérdezte a lány visszahúzódva.

- A varázslata... - felelte a harcos.

Elhallgatott, amikor Raistlin éles, megrovó pillantást vetett rá. A lány, aki megriadt attól a furcsa, dühös kifejezéstől, ami mágus arcán megjelent, megborzongott és gyorsan közelebb húzódott Caramonhoz. A harcos, le nem véve szemét törékeny fivéről, karját Cysania válla köré fonta. Ott álltak együtt, a zuhogó esőben, levegőt is alig mertek venni, nehogy zajt csapjanak, és a mágust figyelték.

Raistlin lecsukta szemét. Arcát az égre fordítva karjait lassan a magasba emelte, tenyérrel felfelé, az alacsonyan függő felhők irányába. Ajka megmozdult, ám egy pillanatra sem lehetett hallani a szavát. Aztán, bár látszólag nem emelte fel hangját, a szavak, a mágia furcsa szavai, lassan érthetővé váltak. Ugyanazt ismételte újra és újra, hangja elhalkult és magasba csapott a kántálás során. A szavak ugyanazok maradtak, de minden alkalommal máshogy ejtette ki azokat.

Csend ereszkedett a völgyre. Még a hulló eső hangja is elhalt Caramon fülében. Csak testvére hangjának furcsa, hátborzongató zenéjét hallotta. Cysania még jobban hozzá simult, sötét szeme tágra nyílt, mire a harcos gyengéden nyugtatgatva megpaskolta a lány vállát.

Ahogy a monoton kántálás folytatódott, Caramon érezte, hogy lassan révületbe süllyed. Az a leküzdhetetlen érzése támadt, hogy valami ellenállhatatlanul húzza Raistlin felé, hogy ezen a világon minden a mágus felé mozdul, jöllehet, amikor rémülten körütekintett, látta, hogy tapodtat se távolodott arról a helyről, ahol állt. De amikor ismét testvére nézett, ez az érzés még erőteljesebben tört rá.

Raistlin a világ középpontjában állt, kitért karokkal, és minden hang, minden fény, még maga a levegő is, mintha ebbe az ölelésbe sietett volna. A föld lüktetni kezdett Caramon lába alatt és a mágus felé hullámozott.

A varázsló még feljebb emelte kezét, hangja a magasba csapott. Ekkor egy pillanatra elhallgatott, majd a varázsigé minden egyes szavát lassan, határozottan megismételte. Feltámadt a szél és megrendült a föld. Caramonnak az a vad képzelete támadt, hogy az egész világ a testvére veti magát, és rémülten érezte, hogy az ő lába is megrándul, hogy Raistlin sötét örvényébe vigye.

A mágus ujjai a szürkén kavargó égboltra meredtek. Az energia, amelyet a földből és a levegőből idézett, most átáramolt a testén. Ezüst villám cikázott ki ujjai közül, és a

felhőkbe csapott. Válaszképpen csillogó, hideg fénynyaláb hullt alá és megérintette a kis házat, ahol a fiatal pap holtteste feküdt. Egy csattanó robbanással kékesfehér tűzgolyó borította el az épületet.

Raistlin újra megszólalt, és ismét ezüst villám lövellt ki ujjából. Újabb fénysugár válaszolt rá, és a mágusba csapódott. Ezúttal őt borították el a vörös és kék lángok.

Crysanía felsikoltott. Megpróbálta kitépni magát a harcosszorításából, szabadulni igyekezett. Ám Caramon emlékezett fivére szavaira és erősen tartotta a lányt, megakadályozva, hogy az Raistlinhoz fusson.

- Figyeld! - suttogta, egy pillanatra sem lazítva fogásán. - A tűz nem árthat neki!

A mágus a lángok közt állt, magasba nyújtott karral, fekete köpenye lobogott körülötte, mintha egy dühöngő orkán középpontjában állna. Ismét kántálni kezdett. Tüzes lángnyelvek csaptak ki a varázslóból, megvilágították a sötétséget, végigszágulhattak a nedves fű fölött, és táncot jártak a pocsolyák felszínén. Raistlin e forgó, kavargó kerék tengelyeként a középpontban állt.

Crysanía moccani se bírt, az a gyönyör és a rémület, amilyennel korábban sosem találkozott, megbénította. Caramonba csimpaszkodott, de ez sem nyugtatta meg. Úgy kapaszkodtak egymásba, mint a rémült gyerekek. Ahogy a tűz végigszágulhatott az utcákon és elérte az épületeket, egy hatalmas lobbanással egyenként felgyújtotta azokat.

Rózsaszín, vörös, kék és zöld mágikus csóvák lobogtak mindenfelé, megvilágítva az eget, mintha a felhőktől eltakart nap helyét akarnák elfoglalni. A dögevő madarak rikoztozva menekültek, mikor a fák, melyekre letelepedtek, élő fáklyákká változtak.

Ekkor Raistlin utoljára ismét felemelte hangját. Tiszta, fehér fénynyaláb tört elő a felhők közül és a tömegsírban nyugvó holttestekre hullt.

A lobogás forró szele megtaszította Crysaníát és lefújta a csuklyát a fejéről. Az elviselhetetlen hőség az arcába csapott. Fuldoklott a füsttől, alig kapott levegőt. Szikraeső hullt körülötte, lángnyelvek nyaldosták a lábát, mintha ő is része lenne ennek a világégésnek. De a tűz nem érhetett hozzá. Ő és Caramon biztonságban voltak a tűzvihar közepén. És ekkor Crysanía magán érezte Raistlin tekintetét.

A mágus magához hívta őt abba a tüzes pokolba, amelynek közepén állt.

A papnő megdermedt és még szorosabban simult a harcoshoz.

Raistlin ismét intett neki, fekete köpenye teste körül lebegett, az általa életre keltett tűzvihar szelétől csattogva. A lángok közt állva karját Crysanía felé nyújtotta.

- Neee! - kiáltotta kétségbeesetten Caramon, magához húzva a lányt. Ám az, egy pillanatra sem véve le tekintetét Raistlinról, ügyesen kisiklott az erős ember karjai közül és a mágus felé indult.

- Jöjj hozzám, Tisztelendő Nővér! - hallotta a lány Raistlin halk hangját a káosz üvöltésén keresztül, és tudta, hogy a szívével hallja azt. - Jöjj hozzám a tűzvészen át, jöjj, és ízleld meg az istenek hatalmát!

A lobogó tűz heve, amely körülvette a mágust, égette és pusztította a lány lelkét. A papnő úgy érezte, hogy bőre megfeketedik és összeaszalódik a hőtől. Szinte hallotta hajszálainak sercegését. A tüdejébe áramló forróság éles késként fúródott mellkasába. De a tűz bűvkörébe vonta, a lángok tánca egyre közelebb csábította, Raistlin halk hangja mind jobban csalogatta a mágus felé.

- Neee! - hallotta háta mögül Caramon kiáltását, de semmit nem jelentett számára, kevesebbet, mint saját szívének rémült dobogása. Elérte a tűzfüggönyt és Raistlin feléje nyújtotta kezét, de a lány egy pillanatra visszarettent, elbizonytalanodott.

A férfi keze égett! A papnő látta, ahogy a kéz összefonnyad, ahogy a hús megfeketedik és elszenesedik.

- Jöjj hozzám, Crysanía! - suttogta Raistlin.

A papnő minden ízében reszketve kinyújtotta kezét és a lángokba merítette. Egy

pillanatra elborította a szörnyű, sokkoló fájdalom, rémülten felkiáltott, ám ekkor a mágus keze megragadta csuklóját és keresztülhúzta a lobogó függönyön. A papnő önkéntelenül lehunyta a szemét.

Hűs szél simított végig az arcán. Ismét tiszta levegő áramlott a tüdejébe. Az egyetlen melegség, amit érzett, a mágus testének ismerős hője volt. Crysania kinyitotta szemét, látta, hogy szorosan a férfi előtt áll. Felemelte fejét, Raistlin arcába nézett, és valami futó, éles fájdalom hasított a szívébe.

A varázsló sovány arca csillogott az izzadságtól, szemében visszatükröződött az égő testeket emésztő lángok tiszta fehérsége, lélegzete kapkodó és felszínes volt. Ám úgy tűnt észre sem veszi környezetét. Arca mámoros fényben tündökölt, a győzelem vad örömmámorában fürdött.

- Értem - mondta magának Crysania el nem engedve a férfi kezét. - Értem. Ezért nem tud szeretni engem. Csak egy szerelme van az életben és ez saját mágikus hatalma. Mindent feláldoz ezért a szerelemért, mindent képes kockára tenni érte.

Fájdalmas volt a gondolat, de ez gyönyörűséges, melankolikus fájdalom volt.

- És mégis - folytatta magában - ő a példaképem. Túl sokáig foglalkoztam a világnak egy olyan jelentéktelen részével, mint én magam. Igaza van. Most megízlelhetem az istenek hatalmát. Méltónak kell lennem hozzájuk - és hozzá.

Raistlin lehunyta a szemét. Crysania, aki még mindig belékapaszkodott, érezte, ahogy a mágikus erő kiáramlik a mágusból, mint ahogy a lüktető vér ömlik egy sebből. A férfi karja lehullt. A tűzgolyó, amely körülvette, pislákolni kezdett, majd kihunyott. A varázsló egy suttogásnál alig hangosabb sóhajjal térdre hullt a kiégett földön. Az eső újra esni kezdett. Crysania hallotta a cseppek sziszegését, ahogy a falu még mindig füstölő romjaira hullottak. Gőzfelhők emelkedtek az égbe az épületek csontvázaiból, és tovasuhantak az utcán, mintha a hajdani lakosok kísértetei lettek volna.

A papnő a mágus mellé térdelt és megsimogatta a férfi barna haját. Raistlin kinyitotta szemét és üres tekintettel meredt rá. És ekkor a lány szemeinek mélyén meglátta az örök szomorúságot, egy olyan ember tekintetét, akinek megadatott, hogy belépjen a halálos és örök szépség birodalmába, és aki most ismét ezen a szürke, esőverte világon találja magát.

Raistlin előredőlt, feje lecsuklott, karjai bénán csüngtek. Crysania feltekintett Caramonra, aki épp ekkor sietett oda hozzájuk.

- Jól vagy? - kérdezte a harcos a papnőt.

- Én jól - felelte a lány -, de vele mi van?

Mindketten segítettek Raistlinnak felállni, aki látszólag ügyet sem vetett a jelenlétükre. Tántorogva a kimerültségtől, fivére széles mellkasának dőlt.

- Semmi baja. Mindig ez történik vele - válaszolta Caramon üres hangon, majd motyogva hozzátette - Mindig? De hát mit is beszélek! Az istenekre esküszöm, életemben nem láttam még ekkora hatalmat. Nem tudtam. Tényleg nem tudtam.

A harcos erős karjától támogatva Raistlin testvérének dőlt. Rázta a köhögés, levegő után kapkodott, annyira fuldoklott, hogy alig bírt megállni a lábán. Caramon szilárdan tartotta. Bokájuk körül füst és köd gomolygott, az eső kövér cseppekben hullott rájuk. Hol innen, hol onnan hangzott fel a kiégett gerendák reccsenése, a lángokba hulló víz sístergése. Amikor a köhögési roham elmúlt Raistlin felemelte fejét, az élet és értelem visszaköltözött tekintetébe.

- Crysania - szólalt meg halkan. - Azért kértelek, hogy ezt megtegyed, mert muszáj volt a belém és hatalmamba vetett bizalmadat nyíltan kimutatni az istenek előtt. Ha sikerül a küldetésünk, Tisztelendő Nővér, keresztülépünk majd a Kapun, és nyitott szemmel sétálunk végig Abysson - az elképzelhetetlen borzalom világán.

A papnő megállíthatatlanul reszketni kezdett, miközben a mágus előtt állt, akinek

csillogó szeme bűvöletébe vonta.

- Erősnek kell majd lenned, Tisztelendő Nővér - folytatta Raistlin egyre határozottabban -, és ez az, ami miatt erre az útra elhoztalak. Nekem a saját sorsomat kell követnem, neked a magadét. Istarban átestél a Szél és a Víz Próbáján. Tornyomnál letetted a Sötétség Próbáját és most teljesítetted a Tűz próbáját is. De vár még rád egy próba, Crysania. Még egy, és arra jól fel kell készülnöd, de nekünk is.

A mágus szeme lecsukódott, egész testében remegett. Caramon arcán aggodalom jelent meg, karjaiba kapta testvérét, felemelte és a várakozó lovakhoz vitte.

A papnő utánuk sietett, aggódó tekintetét le nem vette Raistlinről. Dacára kimerültségének a mágus arcán átszellemült béke és elégedettség honolt.

- Valami baj van? - kérdezte a lány.

- Alszik - felelte Caramon tompa, mély hangon, hogy elrejtse a lány elől azokat az érzelmeit, melyekhez annak semmi köze.

A lovakhoz érve a papnő megállt egy pillanatra és visszanézett.

Füstoszlopok emelkedtek a falu elszenesedett romjai fölé. Az épületek váza összerogyott és a fehér hamukupacokra dőlt, a fák, mint kiégett fáklyák meredtek az égre. Amíg figyelte, az eső lassan elmosta a hamut és elkeverte az utca sarával. A ködöt beszippantotta az erdő, a füstoszlopokat szétkergette a vihar szele.

A falu úgy eltűnt, mintha sosem létezett volna.

Crysania megborzongott, szorosabbra húzta magán köpenyét, majd Caramonhoz fordult, aki épp ekkor ültette nyeregbe Raistlint és gyengéden rázogatta, hogy legalább annyira felébressze, hogy lovagolni tudjon.

- Caramon - szólalt meg a papnő, amikor a harcos hozzálépett, hogy lóra segítse. - Mit értett azon Raistlin, hogy „még egy próba”? Figyeltem az arcodat, amikor ezt mondta. Te tudod, igaz? Te értetted.

A harcos nem válaszolt azonnal. Raistlin veszélyesen imbolygott mellette nyergében. Végül a mágus feje előrebukott és újra elaludt. Caramon - miután lovára segítette Crysaniát - saját ménjéhez lépett és nyeregbe szállt. Aztán előredőlve nyergében megragadta mélyen alvó testvére lovának kantárját. Elindultak vissza, a hegyek felé, keresztül az esőfüggönyön. Caramon nem nézett hátra, a falura.

Szótlanul lovagolt az ösvényen. Mellette Raistlin előre-hátra billegett hátasa nyergében. Caramon biztos, szilárd, ám gyengéd kézzel tartotta fivérét.

- Caramon? - kérdezte Crysania halkan, amikor elérték a hegy lejtőjét.

A harcos a papnő felé fordult, majd egy sóhajjal délre tekintett, abba az irányba, ahol messze innen Thorbardin feküdt. Sűrű, sötét viharfelhők gyülekeztek a távoli horizonton.

- Egy ősi legenda szerint Humát, mielőtt szembenézett a Sötétség Királynőjével, az istenek próbára tették. Átesett a Szél, a Tűz és a Víz Próbáján. És az utolsó próba - fejezte be Caramon csendesen - a Vér Próbája volt.

(Folytatása következik)

Huma Balladája
(részlet)

Üszkös, vérző tájakon át
Üldözte sárkánytűz nyomát.

Huma, a hős, úzte lovát
Követve hű szíve szavát.
Lelkében Ezüst Hölgye élt.

Fehér gím, törve az utat,
Lépteinek ösvényt mutat
Szeme forrás után kutat
hol felbuzog az ős Tudat
A világ keleti felén.

Paladin már várt ott rája,
Fején csillagkoronája,
„Hallgatsz most lelked szavára
Vagy tán szerető arádra?
Válaszolj, mert visszavárnak!”

Mit meg kell hozni áldozat,
Melybe szíve belé szakad,
Lelke roskad a súly alatt.
De bölcsessége megmaradt.
Választása erre vallott.

Példája világít nekünk,
Hitet, erőt ebből vegyünk,
Mert mind a fény felé megyünk
S ha néha elcsügged szívünk,
Paladine legyen velünk!